

Giới thiệu Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều

Truyện hay Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều, một câu chuyện xuyên không cổ đại nói rằng cái đồ biến thái không phải người không phải quỷ làm cho lòng của nàng trở nên khác thường? Người nào có thể cứu nàng? Đường như ai cũng cứu không được nàng!!! Vương Nha Nha giống như chim sợ cung tên, tay chân luống cuống ở trên đất bò dẫy, việc đầu tiên là nghĩ đến chạy. “Sư” một tiếng bay tới một sợi tơ dài thật chặt bó buộc ở hông của nàng, một cổ lực lượng đem nàng lôi kéo về sau, thời gian nháy con mắt, nàng cùng tiểu tử rơi vào bên trong một áo bào rộng rãi hư không ngôn tinh, không kịp hít một ngụm khí, cảm thấy ở cổ bị chèn ép. “Vương Nha Nha, ngươi thật to gan, truyện là dám một mình thoát khỏi bốn vương, ngươi nói bốn vương tốt nhất nên trừng phạt ngươi như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Edit-Beta : Perui Vì lên đường, nàng ba ngày không ăn, hai ngày không chợp mắt, điểm chết người hơn là dọc theo con đường này, tiểu tử trong ngực khóc không ngừng, nàng không thể nhìn được nữa, nhắm ngay mũi của tiểu tử đánh “bánh bạch” hai cái tát, “Ta cho ngươi khóc, cho ngươi khóc, lão nương ta còn chưa có chết, ngươi khóc tang ai!?”; nàng bắt kẻ tiểu tử nghe có hiểu hay không, tiếp tục nổi dóa, “Ngươi nói ngươi có phải hay không có chủ tâm, có chủ tâm muốn cho cái đồ biến thái kia đuổi theo ta, ta cho ngươi biết a, ngươi lại khóc, ta cũng đừng có ngươi, đem ngươi cho người khác nuôi, hừ hừ!!” Dĩ nhiên, nàng cũng chỉ là phát càu nhàu mà thôi, tiểu tử nhưng là tâm can của nàng, là bảo bối của nàng, rồi đi tiểu tử, nàng căn bản là không muốn sống, bằng không, nàng làm sao mang con chạy trốn chết. Không ngờ, tiểu tử khóc đến dữ tợn, bầu trời quang đăng ánh trắng sáng tỏ, phạm vi vài chục dặm vang lên trận trận hồi âm vang dội và chạy dài. Đột nhiên, một trận sương mù đặc từ xa chạy như điên mà đến gần, ánh trắng chẳng biết lúc nào đã bị nhiều tầng mây dày ngăn trở, sát khí cuồng phong nổi dậy, âm khí rất nặng, đưa tay không thấy được năm ngón, đột ngột phía trước xuất hiện nhiều đèn lồng trắng, giống như đầu người chớp động, mà đại quy mô đều hướng đến nơi nàng. Vương Nha Nha thầm kêu không tốt, ôm chặt tiểu tử đã nghĩ chạy, hiển nhiên đã không còn kịp rồi, đèn lồng trắng nhanh chóng đưa hai mẫu tử bọn họ bao vây lại, giống như vô số đầu người xoay tròn nhiều nàng hoa cả mắt, trong không khí tản mát ra một cỗ hơi khí tử vong áp bức thần kinh của nàng, khí lực toàn thân giống như bị rút cạn sạch, hai chân mềm nhũn, nàng ôm chặt tiểu tử nằm co quắp trên đất. Đèn lồng càng chuyển càng nhanh, làm nàng cái gì cũng không thấy rõ, chỉ loáng thoáng cảm giác được một mảnh trắng đang đung đưa. “bang bang” một trận thanh âm, những đèn lồng kia lập tức bị hủy, khói dày đặc, tiếp đến bốn phía sáng ngời, nàng thấy cả đời này cực kỳ e ngại nam nhân ngồi ngay trước mặt-phía sau có hàng ngàn quý quái siêu cấp kinh khủng. Vương Nha Nha không nhìn được phát run, sợ hãi không nói được lời nào, nhưng kỳ quái chính là tiểu tử không khóc cũng không náo loạn, bị bôm học nói, khanh khách cười không ngừng, nhưng nàng lại bị chọc tức nên lại nhắm ngay mũi “bánh bạch” hai cái tát. Bị hai cái tát không nhẹ, tiểu tử khóc đến thê thảm, quả thực giống như cắt da cắt thịt Vương Nha Nha. Có câu nói đánh con mẹ đau, lòng mềm nhũn, nàng xoa mũi tiểu tử như lấy lòng “Cũng là nương không tốt, nương sai lầm rồi có được hay không, ôi tiểu tâm can của ta, tiểu bảo bối của ta, nương cho ngươi đánh hai cái”. Nàng thế nhưng làm thật, kéo tay tiểu tử mập mạp đến mặt mình ân cần thăm hỏi hai cái, đem tình thương của mẹ diễn dịch lập luận sắc sảo. “Hướng Đông, Hướng Kiệt đi mang nàng tới đây”. “Tuân lệnh, Pháp Vương”. Vương Nha Nha giống như chim sợ cung tên, tay chân luống cuống ở trên đất bò dẫy đã nghĩ đến chạy, “sư” một tiếng bay tới một sợi tơ dài thật chặt bó buộc ở hông của nàng, một cổ lực lượng đem nàng lôi kéo về sau, thời gian nháy con mắt, nàng tính tiểu tử rơi vào bên trong một áo bào rộng rãi hư không, không kịp hít một ngụm khí, cảm thấy ở cổ bị chèn ép. “Vương Nha Nha, ngươi thật to gan, dám một mình thoát khỏi bốn vương, ngươi nói bốn vương tốt nhất nên trừng phạt ngươi như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trở Thành Khất Cái

Vương Nha Nha có hai chân ngồi ở góc tường, trong miệng ngậm ngon cỏ, tay sờ sờ bụng nhìn mấy cái bánh bao mà nuốt nước miếng – đã mấy ngày nay nàng chưa có gì vào bụng. Chỉ chờ đến lúc trời tối, trời tối nàng có thể hạ thủ. Từ lúc xuyên qua đến nay tên triều đại là gì nàng cũng không biết. Nghề nghiệp của nàng chính là lấy trộm mà sống. Tiểu thuyết xuyên không nàng đọc cũng không ít, người ta xuyên qua hoặc là công chúa không thì thiên kim tiểu thư, nàng một cái xui xẻo, xuyên đúng một người không có gì cả, không nhà, không tiền, không tiền. Ban ngày lang thang tìm thức ăn, buổi tối tranh chỗ ngủ với đám khất cái đến sứt đầu mẻ trán. Tóm lại cuộc sống sau khi xuyên qua kết lại thành một chữ “loạn”, vô cùng bi ai. Cái thị trấn này rất kỳ quái, ban ngày thì rất náo nhiệt, nhưng khi trời tối thì nhà nhà đóng cửa, đến ngoài đường tìm con mèo cũng khó. Nhất là đêm khuya tĩnh lặng, trên đường lớn như có thiên binh vạn mã âm âm chạy qua, nhưng vừa nhìn thì cái gì cũng không có, phảng phất tất cả như là ảo giác của mình. Dù sao những chuyện cổ quái này đối với Vương Nha Nha không liên quan, miễn là buổi ngày có bánh bao ăn, đêm đến có chỗ ngủ là được. Nàng cũng muốn tìm việc kiếm sống, không cần trả tiền, chỉ cần Đông gia lo ăn ở là được rồi. Nhưng quản gia tuyển nha hoàn vừa thấy nàng bộ dạng không được sạch sẽ thì che mũi xua đuổi, người ta đều cự tuyệt nàng ngay cửa, nếu nàng tiến thêm bước nữa thì không chỉ là nói chuyện mà là quyền cước đám đá, cộng thêm thà chó cắn người. Xuyên qua đến nay, nàng tìm không được một phần công, chưa làm qua một phần chuyện, tiếp tục như vậy nàng không chết đói thì cũng bị người ta đánh chết. Aiii!! Nàng thở dài không cam lòng, càng nghĩ càng không cam lòng, nàng không tin mình so với người khác kém cỏi, chẳng qua là thời cơ chưa tới với nàng mà thôi. Thật vất vả nhìn đến trời tối, Vương Nha Nha đối cả người như nhũn ra, tay chân vô lực, hai mắt đã thâm đen, phải dựa vào tường mới có thể lê từng bước. Không thể như vậy được, chưa trộm được bánh bao đã bị người ta đánh chết, nhìn khắp nơi một lượt, nàng có

chủ ý... “Lão đầu từ, người có cảm thấy có cái gì không đúng, mấy ngày qua ta cảm thấy bánh bao bày ra rất ít, có hay không bị trộm?” “Không thể nào a, người nào gan to như vậy ngay trước mắt ta ăn trộm, bắt được ta đánh gãy tay, hừ...” “Vậy người nói bánh bao đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ bánh bao có chân chạy đi? Ta cảnh cáo người, nếu như ta phát hiện người đưa bánh bao cho hạ tiện mẫu tử, người nghĩ ta thu thập người thế nào!” “Ta thề với trời, ta tuyệt đối không có làm, nếu là có người đem ta đuổi ra khỏi nhà không được trở về.” “Tốt, người đồ lão bất tử, người có phải hay không đã nghĩ đi theo tiện mẫu tử a”, lão phụ một phen kéo tai lão đầu, “người nói cho ta, không phải là?” “Ồi, phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, vì phu có mụ gan lão thiên cũng không giám” “Hừ, cho người cũng không giám, người thành khẩn cho ta, nhìn nhà chúng ta có phải hay không nuôi tên trộm đồ” “Là, là...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đấu Đấu Địa Chủ

Mấy ngày nay trôi qua đối với Vương Nha Nha khá là dễ chịu, có rượu uống, có bánh bao ăn, nghe một chút chuyện lạ, đấu đấu địa chủ, thắng thì được ăn thịt, thua thì đi trộm bánh bao về chia cho mọi người. Bất quá nàng cũng không có thua nhiều. Nàng Vương Nha Nha bản lĩnh không có, nhưng đấu đấu địa chủ thì là một đại cao thủ, huống chi bài pu khờ là nàng mang đến đây, đối với triều đại vô danh này thì rất là mới mẻ, ngay cả J-Q-K-A cũng muốn nhận thức là thượng hạng, muốn thắng nàng, không có cửa. Bài tú lơ khơ thật là giúp nàng không ít, hằng ngày có thể không cần đi trộm, dĩ nhiên mọi việc đều có độ, nếu thường xuyên quá sẽ làm cho người khác mất vẻ thần bí. Cho nên nàng Vương Nha Nha có ý lộng quyền, thỉnh thoảng đem bài ra trêu chọc đám khất cái. Yêu cầu của nàng cũng không cao, không vật phẩm thì tiền. Nhưng khất cái thì làm gì có tiền, càng không có vật phẩm cao quý, duy nhất chỉ dứt lốt được đồ ăn, cho nên cái này lấy được một miếng thịt, cái kia lấy được bầu rượu, rồi rít kính nàng Vương cô nãi nãi. Có câu nói người sợ nổi danh, heo sợ mập. Vương Nha Nha từ lúc cầm bài tú lơ khơ kiểm chế đám khất cái đã làm cho danh tiếng nổi lên, truyền đến hơn vạn dặm, không có tên khất cái nào mà không biết, không tin một con nhóc có thể như vậy lợi hại. Hôm nay, mặt trời lên cao, lúc nhúc đầu người, tiếng người ồn ào, chiến sự chiến trống rùm beng nổi lên. Nha Nha: “ta ra a, phía ngoài có còn hay không bom, không có để lại bài, ta thắng, hừ hừ !!” Tên khất cái Trương Tam: “tiểu 2 từ đề chết” Nha Nha: “lấy về, lấy về, tiểu 2 từ lúc này là tiểu” Tên khất cái Lý Tứ: “ta ra A ngăn chặn lão K người” Nha Nha: “đại 2 từ đề chết, người thua, đề bài sao, hừ hừ !!” Bí cái Lý Tứ: “2 không phải tiểu sao? làm sao đề chết ta? Nha Nha: “cái này hiệp 2 từ là giọt lớn, người không nhìn thấy đại vương cùng tiểu quý đều rút sao?” Tên khất cái Lý Tứ: “....” Nha Nha: “ta lấy tiểu quý cùng lão K ở giữa bỏ một tờ Q cho nên ta thắng” “Tên khất cái Vương Nhị mặt đỏ: “ta lấy đến 7 cùng lão Q, bỏ đến một tờ đại vương, như vậy ta cũng thắng” Vương Nha Nha hô một tiếng lớn: “người thắng cái rắm, đại vương coi là 6 từ cho nên người thua” Tên khất cái Vương Nhị mặt đỏ: “....” Tên khất cái đổi lần lượt nhưng không có một ai thắng qua Vương Nha Nha, bên này chiến sự còn đang hùng hực khí thế, bên kia mấy tên khất cái vây lại bí mật lên kế hoạch trộm bài.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4: Hồng Đậu Sinh Nam Quốc

Hồng đậu sinh nam quốc

Thị ngân điều viễn đích sự tình .

Tương tư toán thậm yêu ,

Tào vô nhân tại ý .

Tủy ngoa bất dạ thành ,

Xử xử nghệ hồng .

Từu bôi trung hảo nhất phiến lạp lạp phong tình .

Tối khảng vong khước cổ nhân thi ,

Tối bất tiết nhất cổ thị tương tư .

Thủ khán ái phạ nhân tiếu ,

Hoàn phạ nhân khán thanh .

Xuân hựu lai khán hồng đậu khai ,

Cánh bắt kiến hữu tình nhân khứ thái ,
Yên hoa ủng trước phong lưu chân tình bất tại .
Hồng đậu sanh nam quốc ,
Thị ngân điều viễn đích sự tình .
Tương tư toán thậm yêu ,
Tảo vô nhân tại ý .
Tùy ngọa bất dạ thành ,
Xử xử nghe hồng .
Từu bôi trung hảo nhất phiến lạp lạp phong tình .
Tối khăng vong khước cổ nhân thi ,
Tối bất tiết nhất cô thị tương tư .
Thủ khán ái phạ nhân tiếu ,
Hoàn phạ nhân khán thanh .
Xuân hựu lai khán hồng đậu khai ,
Cánh bắt kiến hữu tình nhân khứ thái ,
Yên hoa ủng trước phong lưu chân tình bất tại .
Tối khăng vong khước cổ nhân thi ,
Tối bất tiết nhất cô thị tương tư .
Thủ khán ái phạ nhân tiếu ,
Hoàn phạ nhân khán thanh .
Xuân hựu lai khán hồng đậu khai ,
Cánh bắt kiến hữu tình nhân khứ thái ,
Yên hoa ủng trước phong lưu chân tình bất tại .
Yên hoa ủng trước phong lưu chân tình bất tại .

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Pháp Vương Vạn Tuế

Thật xui xẻo cho Vương Nha Nha, Vốn tưởng rằng bài tú lơ khơ mang đến cho nàng cơ hội đổi vận nhưng không ngờ là họa sát thân Ban đêm, Vương Nha Nha ngủ nửa mê nửa tỉnh, tai nàng tựa hồ nghe được những âm thanh quái dị. Nàng vốn là con mèo lười ham ngủ, bỗng nhiên không buồn ngủ, mở mắt bò dậy nhẹ nhàng rón rén đi theo âm thanh truyền đến. “Đạo mải tốt hay không?” “Nhanh, nhanh” “Một khi nha đầu chết tiết kia tình phải trực tiếp giết chết” “Yên tâm đi” “Âm thanh gì?” Một tên khất cái giống như mèo “suru” một tiếng chạy ra rồi kêu lên: “là cái nha đầu chết tiết kia” “Đuổi theo” Vương Nha Nha vòng qua mấy con phố nhưng không thoát khỏi mấy tên khất cái đang đuổi theo. “Nha đầu chết tiết kia đang ở đâu, mau đuổi theo, mau đuổi theo, không thể để cho nàng chạy” Phía sau tiếng bước chân càng ngày càng gần, Vương Nha Nha chạy trời chết. Chạy đến vùng ngoại ô hoang vu thì đám khất cái không đuổi theo nữa, quay đầu bỏ chạy, nàng thấy kỳ quái nên nhìn xung quanh, nhất thời bị làm cho sợ hãi đến hết lên không ngừng. Đây kia là cái gì vùng ngoại ô hoang vu, rõ ràng là bãi tha ma, tất cả bốn phía đều là nghĩa địa. Nàng không cẩn thận dẫm lên một đồng bạc cốt, tức thì hai chân mềm nhũn. Mùi hôi thối từ bộ bạc cốt xộc vào mũi làm nàng choáng váng, vội vàng bò dậy chạy qua một bên nôn ọc. Mới vừa ới xong

nàng đã nghe đến trận âm thanh quái dị, quay đầu nhìn lại thấy giống người không giống, giống quỷ không giống đang vội vàng chạy đi. Vương Nha Nha qua sợ hãi đến nghĩ muốn hét lên, nhưng lý trí nói cho nàng biết không thể làm như vậy, chạy trốn chết quan trọng hơn. Vòng tới vòng lui làm sao nàng còn ở trong địa phương này? Chẳng lẽ đây chính là quỷ đánh tường trong truyền thuyết? Nàng thật gặp phải quỷ. Xác định ý nghĩ trong lòng, nàng không thể không chế bản thân được nữa, giống như mèo vừa nhảy vừa lăn lộn: “oa oa oa, không nên mang ta theo, không nên khi dễ ta, muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì nên làm dứt điểm. Là quỷ thì sao, quỷ không phải lúc trước cũng là người, các người chờ hmm. Chờ ta biến thành quỷ, ta liền đi gặp cấp trên các người, sau đó tiêu diệt hết đám quỷ đàn các người”. Nàng khóc chính là thờ không ra hơi, đánh nấc, tiếp tục nói: “cái kia, ta cảnh cáo quỷ đàn các người, hoặc là thả ta đi, hoặc là trực tiếp giết chết ta, ta nói có thông đồng với cấp trên các người, nhất định sẽ... hừ hừ!” Một đám tiểu quỷ ngo ngáy nhìn nhau cũng không hiểu nữ nhân này nói cái gì. Cái gì gọi là thông đồng cấp trên, cấp trên là gì đồ chơi? Một con quỷ vội vàng chạy qua, vung ống tay áo, lễ lười nói: “tất cả mọi người nghe rõ cho ta, Quý Vương đã đến sát giới phe ta, Hường Đông Hường Kiệt tá hủu hộ pháp cho chúng ta ở chỗ này mai phục, chỉ cần nghe được hiệu lệnh, giết!” Chúng tiểu quỷ nhất tề giờ tay lên hô to: “Pháp Vương vạn tuế!, Pháp Vương vạn tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vô Lễ

Trong nháy mắt âm phong mãnh liệt, cây cỏ lay động, thạch đầu <đá> bay múa, cả người và quỷ mất mở không ra, ngã trái ngã phải, nửa bước khó đi. Đám tiểu quỷ trong gió lớn bỏ chạy, sợ thạch đầu đụng phải không thùng lỗ thì cũng gãy chân tay. Nhất thời bốn phía nổi lên tiếng hét. Trong không khí một khối hỏa cầu đột nhiên nổ tung, hỏa tinh rơi xuống trên cây cỏ, ngọn lửa trong nháy mắt lan tràn hừng hực thiêu đốt. Đây không phải là lửa nhân gian bình thường, mà là Quý Vương luyện tam muội chân hỏa. Bất kỳ yêu ma quỷ quái cũng ngăn cản không được pháp lực của nó. Đột nhiên, hai người y phục hắc bạch từ đầu rơi xuống trong miệng niệm niệm không ngừng. Một trong hai người mở mắt lớn tiếng nói: “chúng quỷ yêu nghe lệnh, theo hai ta bày trận”. Nghe vậy, những yêu tinh ẩn núp trong bóng tối vội vàng hiện thân. Quỷ yêu chờ đợi hiệu lệnh nhất tề niệm lên chú ngữ, một tầng màng bảo hộ ảnh hình bao lại bọn họ ngăn cản lực hủy diệt của ngoại giới, khiến cho tam muội chân hỏa không có đất dụng võ. Tam muội chân hỏa đối với chúng quỷ yêu vô dụng, nhưng đối với người kia chắc chắn thảm. Sóng nhiệt từ trên trời dưới đất cuộn tới, Vương Nha Nha bị nướng cực kỳ khó chịu nên nàng không thể gắng gượng được nữa, bắt đầu liều lĩnh cởi xuống quần áo ngoài-quần áo trong, cuối cùng chỉ còn lại cái yếm nạt đeo trên người, miễn cưỡng coi như là che giấu. Nàng hiển nhiên không biết mình da thịt trắng nõn, dưới ánh lửa càng thêm nổi bật chói mắt. Hai bàn tay nhỏ bé chà xát không ngừng. Phía dưới hai bắp đùi non mịn bóng loáng đang run run lúc ẩn lúc hiện. Nhìn tuyệt đối hấp dẫn. Một nam nhân ẩn núp trong bóng tối, từng bước từng bước hướng Vương Nha Nha đi tới. Đột nhiên nàng rung mình, toàn thân nổi da gà. Tam muội chân hỏa đang hừng hực cháy nhưng nàng không thấy nóng, mà cảm giác bốn phía âm lãnh vô cùng giống như rơi vào hầm băng ngàn năm. Nàng nghĩ cảm y phục mặc lại lên người, nhưng y phục giống như bị ai giữ chặt, kéo mãi không lên còn bị giật xuống. Nàng chán nản, hai chân hướng y phục mà đá, rồi sau đó ôm chặt thân thể chạy. Cũng không chạy được hai bước, hai chân giống như bị dính chặt xuống đất nhấc lên không nổi. Một cỗ lực lượng vô hình nhanh chóng đem nàng bao lại khiến nàng sợ hãi hai chân thẳng run. Nàng không dám lên tiếng mà đưa mắt quan sát động tĩnh bốn phía, chúng quỷ yêu cũng đang tác chiến, chung quanh trừ nàng vẫn là nàng. Đột nhiên một cỗ lạnh lẽo trong nháy mắt xuyên thấu cái yếm đang che phủ mềm mại của nàng, nàng theo bản năng mở to mắt nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới cái yếm có gì dao động, nàng cả kinh vội vén cái yếm lên cũng không thấy cái gì, nhưng cỗ lạnh lẽo này cũng không có biến mất, ngược lại càng phát ra lạnh như băng. Hai bên mềm mại gặp lực đè ép khiến nàng không khỏi thở gấp liên tục. Mẹ ôi, nàng cư nhiên bị quỷ vô lễ. Nàng không còn bình tĩnh được nữa, giận dữ chửi ầm lên: “ngươi cái đồ không biết xấu hổ, cả nhà ngươi cũng không biết xấu hổ, không nên đụng ta, không nên đụng ta, a, biến, lăn xuống. Nàng hai tay bảo vệ thân thể, vội vàng tách mình ra khỏi bàn tay âm hình kia, bắt đầu đi hai chân bị chế trụ nàng đành để cho quỷ xâm lược, muốn làm gì thì làm. Quá xấu hổ nàng chuẩn bị cắn lưỡi tự tử. Nàng vừa hé miệng, một thứ trơn trơn ướt ướt chui vào miệng nàng, phá thành chiếm đất, như muốn nuốt nàng vào trong bụng, bá đạo ngay cả hô hấp cũng muốn cướp đi. Vương Nha Nha trong đầu một mảnh hỗn loạn, nàng cảm giác mình đang ở trong một lòng ngực. Ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy một mặt nạ âm lãnh nhìn lên nhìn xuống đánh giá người nàng. Nàng không quan tâm đến sợ hãi liền giờ tay đánh tới, bất ngờ có một cỗ lực lượng ngăn cản nàng, chỉ chớp mắt nàng bị áp đảo trên cổ. Nghe “tê” một tiếng, trong nháy mắt cái yếm của nàng nát vụn, thật thê thảm không nỡ nhìn. Ngay sau đó một cái đầu lâu áp sát mặt nàng, chiếm đoạt đội mũ của nàng, tàn bạo không hề biết thương hoa tiếc ngọc. Vương Nha Nha khóc kêu cũng vô ích, toàn thân chồng chất vết thương do bị cắn. Nàng sợ hết hồn hết vía không ngừng cầu xin tha mạng. Khóc lóc cầu xin cũng không có tác dụng, nàng nản lòng thoái thác để cho người ta chiếm đoạt. Hai chân của nàng bị giờ lên, đang ở thời khắc khẩn cấp bỗng một nam tử ở xa cất giọng vang lên. “Ta nói Pháp Vương, chiến sự trước mặt còn có thoải mái nhàn trên đùi nữ nhân. Chẳng lẽ ngươi không sợ thuộc hạ của ngươi chết trong tay ta sao?”. Âm Dương Pháp Vương nhanh chóng kéo ngoại bào bao phủ người Vương Nha Nha đến gió cũng khó lọt vào, ghé sát tai nàng uy hiếp: “nếu như ngươi giám chạy trốn, ta đảm bảo sẽ giết toàn bộ nhà các ngươi”. Vương Nha Nha gật gật đầu, chỉ cầu hân nhanh nhanh thoát khỏi nàng. Nàng là xuyên qua nên không có nhà cho hân giết, không uy hiếp được nàng. Pháp Vương hài lòng buông nàng ra, nhanh chóng hướng Quý Vương tung một chương. Quý Vương né tránh, chớp mắt trên không trung hai Vương kịch liệt đánh nhau. Giờ phút này Nha Nha cũng không nhàn rồi, tay chân luống cuống mặc quần áo, nhanh như chớp bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Snow Angel

Chiếc lá ngủ yên bên dưới gốc cây

Từng cơn gió lạnh thổi rỗng những đám mây
mùa thu đã rời khỏi đây và mùa đông cũng đến đây
Và mang về bao giá lạnh trong đêm nay
Đi trong mưa tuyết bàn tay anh khẽ động đây
tay nắm tay , một bàn tay của một thiên thần
luôn bên anh luôn ở đây quay quẩn bên anh
sưởi ấm con tim nơi ngày đông giá lạnh..một thiên thần tuyết ..
tuyết trắng rơi trong làn gió
Mong theo bước chân anh người ơi...
tuyết trắng theo gió cứ quay đến bên anh 1 tình yêu mãi diệu kì
Rơi cứ rơi lên bờ vai
Người ơi có em luôn kề bên mong được nghe thấy câu anh nói với em:
I love you snow angel
anh cười làm bông tuyết như đang lung linh khắp bầu trời
Ước gì chàng là bông tuyết trắng kia để bay gần bên em
Nhưng Em chỉ là 1 bông tuyết lẫn trong những hàng ngàn bông tuyết trắng Chạm vào những ngón tay anh để tan nhanh ra bởi hơi ấm của người
Bay vờn quanh anh trong tuyết trắng rơi nhẹ nhàng khẽ nhòe chút gió cuốn
Thì thầm nói khẽ tai anh này người ơi
I love u, so I love u
When the snows're falling
When i were loving with the snow angel .. Tuyết vẫn rơi đều từng bông tuyết dính
trên chiếc khăn choàng cổ và anh cảm nhận đc đâu là thiên thần xinh
một bóng hình luôn về bên anh trong giấc mơ
ngàn bài thơ lời thơ mộng mơ từng tiếng từng hơi thở
của thiên thần tuyết chấp đôi cánh nhưng để anh và người bay cùng
những hạt tuyết lung linh trên không trung
Một vùng tuyết trắng lành sẽ không còn giá lạnh vây quanh
chỉ có em và anh hòa nụ cười thật tươi
anh cười làm bông tuyết như đang lung linh khắp bầu trời
Ước gì chàng là bông tuyết trắng kia để bay gần bên em
Nhưng Em chỉ là 1 bông tuyết lẫn trong những hàng ngàn bông tuyết trắng Chạm vào những ngón tay anh để tan nhanh ra bởi hơi ấm của người
Bay vờn quanh anh trong tuyết trắng rơi nhẹ nhàng khẽ nhòe chút gió cuốn
Thì thầm nói khẽ tai anh này người ơi I love u Em là 1 thiên thần thật đẹp xinh trong tuyết trắng nơi thiên đường
Chân em khẽ bước nhẹ vào đời anh chờ đợi con tim a lên tiếng

Nhưng Em chỉ là 1 bông tuyết lẫn trong những hàng ngàn bông tuyết trắng

(một bông tuyết)

Chạm vào những ngón tay anh dễ tan nhanh ra bởi hơi ấm của người

(dễ tan nhanh ra bởi hơi ấm của người)

Bay vẫy quanh anh trong tuyết trắng rơi nhẹ nhàng khẽ nhờ chút gió cuốn

(bay quanh anh trong tuyết trắng nhẹ rơi)

Thì thầm nói khẽ tai anh này người ơi I love u

(nói với anh..I love you)

Dù mùa đông có qua đi

Dù thiên thần phải ra đi

Thì hình bóng của một thiên thần nhỏ và từng bông tuyết đó

sẽ mãi đc giữ trong con tim anh ngày nào

mong sao ta sẽ mãi bên nhau giống như sao với trăng

giống như chim với trời ..cùng nhau xây dựng một tình yêu tuyệt vời

cùng nhau xây nên một lâu đài tuyết và anh sẽ viết lên đó

câu I Love u Snow Angel

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bái Sư

Đêm tối không ánh trăng, Vương Nha Nha vừa chạy vừa lo. Cái thị trấn kia không thể trở về, trước mắt không có chỗ đặt chân, nàng biết trốn đi đâu, thật là bi kịch. Mặc dù vừa mệt vừa khát nàng cũng không dám nghỉ ngơi. Chạy loạn ở vùng hoang vu kinh khủng này, nàng quả thực muốn chết đi cho rồi. Nàng không biết là chạy bao lâu, chỉ biết là chẳng bao giờ dừng lại nghỉ ngơi nhiều. Đến khi phía chân trời lộ ra ánh sáng nàng mới nhìn thấy thị trấn nhỏ phía trước. Nàng đã chạy đúng con đường hướng vào thị trấn. Trên đường có rất nhiều người vội vã đi vào thành. Trời vừa sáng, quý quá không dám ra ngoài gây họa cho loài người, cuối cùng Vương Nha Nha cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng dường như mệt mỏi, hai chân mềm nhũn té xuống đường không hề cử động. Có mấy người qua đường thấy nàng té xỉu vội đưa tới đại phu, mà vị đại phu này rất bận rộn, liền nói cho tiểu học đồ đỡ nàng đến một bên nằm. Vương Nha Nha liền ngủ thẳng một giấc, bất luận gọi thế nào cũng không tỉnh. Sau khi trời tối, đại phu chữa trị xong cho bệnh nhân cuối cùng liền đóng cửa tiệm. Tiểu học đồ mang chậu nước vào cho sư phụ rửa tay, rồi sau đó quay lại phòng bếp mang sang hai món ăn và một bình rượu nóng-hai thầy trò từ từ uống. Vừa lúc đó Vương Nha Nha tỉnh, sau ngọn đèn dầu thấy hai thầy trò vẻ mặt rất nhu hòa, đồ nhi giọng nói nhỏ nhẹ kể về những chuyện lý thú mình biết được, sư phụ nhâm nhi ly rượu, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, lộ ra không khí rất hòa hợp. Nàng không khỏi nhớ đến cuộc sống trước đây, tuy nhà không có tiền nhưng luôn hạnh phúc, không như hiện tại, cô đơn một mình còn không biết sống được bao lâu. Bởi vì bận rộn nguyên một ngày nên tí đồ hai người quên mất Vương Nha Nha. Lúc này một cô nương đi ra hai người không khỏi giật mình, còn tưởng rằng có chuyện ma quái. Rốt cuộc là tiểu học đồ có trí nhớ tốt, người trẻ tuổi vẫn hơn, lúc này đem toàn bộ chuyện kể lại cho sư phụ. Sư phụ ngẫm nghĩ lại cũng thẳng thắn nói mình sơ suất, còn mong cô nương thứ lỗi. Vương Nha Nha vốn không bị bệnh, nhưng thấy đại phu khiếm nhường lại hữu lễ thì có chút ngượng ngùng. Đại phu thấy nàng sắc mặt trắng bệch gầy gò, liền tự mình đi lấy ghế mời Vương Nha Nha ngồi, phân phó tiểu học đồ xuống bếp làm hai món ăn, sau đó nhanh chóng bắt mạch. Vương Nha Nha thụ sủng nhược kinh, hốc mắt nóng ướt. Kể từ khi xuyên qua đến nay, đây là người đầu tiên coi nàng là người, cũng là người đầu tiên không đề ý đến thân phận khát cái của nàng. Tiểu học đồ vẻ mặt khó chịu đem thức ăn để trước mặt Vương Nha Nha, bụng nàng sôi lên ục ục. Được hai thầy trò khích lệ, nàng nhanh chóng xử lý đồ ăn sau đó buông bát đĩa xuống liền đứng dậy ‘đồng’ nàng đã quý trước mặt đại phu. “Sư phụ, ngài nhận ta làm đồ đệ có được không? ta việc gì cũng làm được, ăn uống khổ cực mấy cũng được, ta không cha không mẹ, không có nhà để về, thậm chí ngày hôm qua gặp phải một ác bá thiếu chút nữa bị hấn chiếm thân thể, may là ta trốn thoát, thiên hạ to lớn ta không biết đi đâu, van cầu ngài thương xót nhận lấy ta, ta nữ phần nam trang tuyệt không gây ra chuyện phiền toái”. Đại phu thở dài, có chút khó khăn: “người trước tiên đứng lên rồi nói”. “Không, nếu sư phụ không đáp ứng ta liền quý đây không đứng dậy”. Nàng “thùng thùng” vừa đập đầu vừa nói: “sư phụ, van cầu ngài, ta việc gì cũng có thể làm, ăn cực khổ cũng được, tuyệt đối không gây phiền toái”. “Được rồi, được rồi, ta đáp ứng người, người nhanh đứng lên đi”. Nàng vui mừng đập đầu: “ạ ơn sư phụ, tạ ơn sư phụ, sư phụ đại ân đại đức, đồ nhi suốt đời không quên”. “Àn, người tên gì?” “Sư phụ, đồ nhi gọi Vương Nha Nha” Sư phụ gật đầu đem tiểu học đồ giới thiệu cho nàng biết: “vị này là Tiền Kiệt sư huynh của người, sau này có chuyện gì tìm hân là được”. Nàng cúi người xuống: “sư muội ra mắt sư huynh” Sư huynh có chút ngượng ngùng: “sư muội không cần phải khách khí” Sư phụ vừa phân

phó nói :”Tiễn Kiệt đi nấu nước nóng cho sư muội người tắm rửa, nhớ lấy hai bộ quần áo cho nàng, sau này trước mắt mọi người gọi nàng là sư đệ, không được gọi là sư muội “ “Là, sư phụ”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bái Sư 2

Edit-Beta : Perui Sư phụ vừa quay đầu nhìn về phía nàng : “sư huynh của người đối xử rất phúc hậu với mọi người lại chịu khó, sau này người đi theo hẳn học hỏi thêm, bây giờ người tắm rửa nhanh rồi ngủ sớm một chút”. Nàng liên tục đồng ý, đưa sư phụ về phòng nghỉ ngơi xong nàng nhanh chóng xuống bếp phụ giúp sư huynh. Lúc đầu, sư huynh có chút xấu hổ, trên căn bản là nàng hỏi hần đáp, tính tình của nàng vốn dễ gần, dần dần hẳn cũng buồn lòng cùng nàng nói rất nhiều chuyện về sư phụ. Sư phụ không những đối nhân xử thế thiện tâm, hơn nữa y thuật cao minh. Sư phụ từng là một vị đạo sỹ, bởi vì không tuân theo môn quy nên mới bị đuổi ra ngoài lưu lạc, trên đường may mắn làm quen một vị thánh y liền bái làm sư học y thuật, sau tới chỗ này dựa vào nghề y mà kiếm sống. Sư huynh còn nói cho nàng biết sư phụ còn có đôi mắt âm dương, ban đêm có thể nhìn thấy đồ vật người khác nhìn không thấy, cũng may những thứ đó không hại sư phụ nên dần dần sư phụ cũng không sợ những thứ đó. Sư huynh càng nói càng ly kỳ, nàng càng nghe càng thật tình, trong lòng có tính toán nhỏ nhặt, bắt đầu đối với sư phụ vô cùng sùng bái. Rửa mặt xong, sư huynh an bài cho nàng một căn phòng nhỏ, vừa lấy chăn đệm trải trên giường cho nàng, bận rộn sắp xếp hết thấy, vừa dặn dò nàng khi ngủ nhất định phải đóng kín cửa, bất kể nghe được cái gì cũng không muốn ngủ, mãi cho đến nửa đêm nàng vẫn không ngủ được. Đêm khuya yên ắng, nàng nghe bên ngoài có động tĩnh không bình thường, cho nên nàng lặng lẽ đến bên cửa sổ, chỉ nghe rất xa truyền đến tiếng thở bị đè nén của rất nhiều người làm cho người ta đau đầu không thôi. Vương Nha Nha tứ chi phát run, thờ hồn hèn ngồi bệt dưới đất đến sáng. Lúc sư huynh đến gọi nàng, chỉ thấy nàng ngồi trên đất ngẩn người, tường nàng xảy ra chuyện gì vội vàng ôm nàng đi tìm sư phụ. Sư phụ chăm chú lúc đó nàng mới tỉnh lại. Vừa thấy sư phụ Vương Nha Nha quỳ xuống khóc lóc đem sự tình xảy ra kể lại, sư phụ sau khi nghe xong sắc mặt ngưng trọng, mày nhíu lại rất chặt, sợ rằng lần này cũng không giúp được gì, phân phó nàng tạm thời không ra khỏi cửa, chờ mọi chuyện qua rồi hãy nói. Vương Nha Nha ban ngày ở hậu đường phụ giúp sư phụ, buổi tối núp ở gian phòng nhỏ không ra ngoài, coi như là bình an vô sự qua hai ngày. Nhưng hai ngày sau mọi chuyện lại không suôn sẻ như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 10: Biến Thái

Edit-Beta : Perui Sau khi trời tối, những âm thanh quái dị từ sâu thẳm ngục truyền tới, mới đầu chỉ là mấy tiếng, nghe không rõ thì không hiểu, sau lại càng ngày càng nhiều âm thanh như bị đè nén, khàn khàn, từng tiếng gọi tên Vương Nha Nha. Sư phụ cũng nghe thấy cho nên gọi sư huynh lấy cho nàng ít ngân lượng, lại đem nàng hóa trang cho khác biệt hi vọng pháp vương không nhận ra nàng. Trời vừa sáng, nàng vội vàng đến Thiên Nguyệt sơn trang tìm sư huynh của sư phụ, cũng chính là sư bá của nàng, sư huynh đạo hạnh cao thâm có thể cứu được nàng. Nàng quỳ xuống dập đầu khấu tạ, rung rung trở lại trong phòng. Tiếng gọi kinh khủng đó lại vang lên làm cho thần kinh Vương Nha Nha hoảng loạn, nàng núp dưới chăn lạnh run, mong sao trời nhanh sáng. Nàng rung rung bái biệt sư phụ và sư huynh, sau đó từ cửa sau lên đường, hướng tới Thiên Nguyệt sơn trang mà đi. Đi một ngày, nàng vẫn chưa đến được Thiên Nguyệt sơn trang, nguyên nhân là nàng lạc đường. Nhìn sắc trời càng ngày càng mờ, nàng càng ngày càng sợ, nàng sợ sống không qua nổi tới nay. Cuối cùng thì trời cũng tối, giữa vùng hoang vu không có người ở này khiến nàng càng thêm hoảng sợ, nàng hoảng hốt bỏ chạy. Tựa hồ chạy thật lâu, nàng rốt cuộc nhìn thấy một quán trọ, ở chốn hoang vu này quán trọ là niềm hi vọng của nàng, cho nên không chút nghĩ ngợi đi tới trước tìm chỗ ngủ trọ. Vừa vào quán trọ, Vương Nha Nha như cảm thấy có một cổ không khí bất thường, nhưng vừa thấy tiểu nhị bận rộn trong đại sảnh nàng cũng không đem lòng sinh nghi nữa, liền hướng phía chương quầy muốn một gian phòng tiện nghi nhất. Mới vừa vào phòng khách không được bao lâu, cửa phòng đã có người gõ cửa, Vương Nha Nha mở cửa thấy là vị tiểu nhị nọ vội hỏi có chuyện gì, tiểu nhị nói phạm là người đến nghỉ trọ, trong điểm có miễn phí một phần thức ăn cho khách nhân. Vương Nha Nha đã đói bụng một ngày, lúc này lại có thức ăn miễn phí, nàng cũng không suy nghĩ gì nhiều vội lấy thức ăn rồi trở về phòng. Com nước xong, ở cửa phòng lại có người gõ cửa, nàng vừa tiến lên mở cửa thì thấy điểm tiểu nhị mang nước tắm tới, nàng hồ nghi vội hỏi nguyên nhân, điểm tiểu nhị giải thích rằng phạm là người tới ngủ trọ cũng có thể miễn phí nước tắm rửa. Vương Nha Nha nghĩ thầm như vậy cũng tốt, nàng đã thật nhiều ngày không tắm rửa, nhân cơ hội này thoải mái tắm rửa. Dù sao nàng đang giả dạng nam nhi, tiếng nói có ý cho thô thiển nên không ai biết nàng là thân nữ nhi. Sau khi điểm tiểu nhị rời đi, nàng chốt chặt cửa phòng, xác định người ngoài không vào được nàng mới xả tóc, cởi áo quần ra, cuối cùng tháo cái yếm bước vào thùng gỗ. Nàng tắm hơn nửa canh giờ, đến khi thân thể sạch sẽ nàng bước ra khỏi thùng gỗ cầm lấy khăn sạch lau khô thân thể mình, lau chưa xong thì nghe ngoài cửa vang lên một thanh âm “thuộc hạ cung nghênh pháp vương”. “Ba” một tiếng. Khăn thơm trên tay nàng rơi xuống. Sự sợ hãi như vũ bão từ trên trời giáng xuống, nàng trừng mắt, thân thể trần truồng, hai chân bất động, tóc đen ẩm ướt nửa xả trước ngực, nửa xả sau lưng, từng lọn tóc mềm mại dính nước trong vừa thanh tân ôn nhu làm người ta phát run. Cửa phòng không rõ bị mở sau đó lại không tiếng động bị đóng kín. Vương Nha Nha chỉ thấy được phòng lúc mở lúc đóng, nhưng không nhìn thấy nhân ảnh. Trong không khí có hơi thở của nam nhân đang từ từ tới gần nàng. Kẻ địch ở trong tối, nàng ở ngoài sáng, nàng cả kinh hai hàm răng run lên cảm cập. Nam nhân khí chất rất lớn, áp bức hết thần kinh của nàng, ngay cả tâm cũng bị ức chế. Nàng khó chịu xoa xoa ngực, nhất thời bị tăng lớn bóng ma bao lại, giống như một tấm lưới vô hình thật chặt trói nàng lại. Cảm giác được cổ lạnh lẽo đang ở trên thứ mềm mại của nàng, nàng tròn tròn mắt không thốt lên được chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Biến Thái 2

Edit-Beta : Peruoai Nàng cúi đầu nhìn hai thứ mềm mại của mình bị nắm đến biến hình, chính là nhìn không thấy bàn tay to tà ác, chỉ cảm nhận được thứ đó bị nắm rất đau, đau đến nỗi nàng không ngừng cầu xin tha thứ chỉ còn thiếu đường quỳ xuống. “Ta van cầu ngươi, van cầu ngươi bỏ qua cho ta có được hay không ? Ta miệng thối, mũi thối, tai thối, tay thối, chân thối, thịt thối, dù sao kia cũng thối, ngươi là pháp vương vô cùng tôn quý được vạn người kính trọng, cũng không thể bị ta đây xử nhả đầu làm bẩn, sẽ tổn hại đến thanh danh của ngươi “. Không trả lời, nhưng cái kia lạnh lẽo đã rời khỏi ngực của nàng, nàng không nghĩ nói như vậy thì pháp vương cho là xong chuyện, nhưng nàng vẫn muốn lấy hết dũng khí cầm lấy y phục mặc lên, ngón tay vừa chạm vào y phục thì đột nhiên y phục bay lên không trung, xoay xoay mấy vòng rồi nát vụn rớt xuống, vô cùng thảm. Vương Nha Nha hít sâu một hơi, nam nhân dùng thuật ẩn hình nên nàng không thấy được vẻ mặt, thật sự không biết tiếp theo hắn muốn làm cái gì. Nàng ôm lấy thân thể, cố gắng bước từng bước khó khăn lui về phía cửa, nàng rút cuộc cũng tới được cửa, nhanh chóng xoay người tháo then cài cửa nhưng thể nào cũng không nhúc nhích, trong nháy mắt sự sợ hãi làm cho chân tay nàng luống cuống, nàng rút cuộc không chịu được nữa hét ầm lên, miệng hô cứu mạng, nhưng tuyệt nhiên không ai để ý tới. ”Phanh” một tiếng vang thật lớn. Một tảng nước lớn trong thùng bắn ra, thùng gỗ từ trên tường bắn xuống chân nàng làm nàng sợ hãi nhảy dựng lên, nàng chỉ biết khóc. Thùng gỗ giống như trúng tà cứ đuổi theo nàng, làm nàng chạy quanh phòng lớn mà cũng không tìm được chỗ trốn, nàng liều mạng nhảy lên giường cầm lấy chăn che chở mình, chờ cái kia rơi xuống người mình. Nhưng thùng nước kia cũng lạ, thấy nàng lên giường cũng dừng lại bất động, biết điều một chút rơi xuống mặt đất. Vương Nha Nha đợi lâu không cảm nhận được đau đớn giống như mình tưởng tượng, kinh hải nhắc góc chăn để lộ ra một con người đủ nhìn, nàng sững sờ cái gì cũng không nhìn thấy, nàng có chút bất an nơi hạ thân, cảm thấy đau đớn, nàng quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy một đôi mắt vô tình. Nàng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng bỏ chạy nhưng bên hông bị chệch trụ, trời đất như rung chuyển, nàng bị ngăn cản liền tiếp xúc thân thiết với mặt đất, sau đó liền biến thành cuồng phong dịch chuyển thân thể của nàng, cuối cùng dừng lại ở trên giường. Thân thể bị hành hạ lần qua lộn lại, Vương Nha Nha đau đớn cắn chặt răng, nước mắt bùm bùm rơi xuống. Tuy từ lúc bắt đầu đến kết thúc, nàng cũng không thấy rõ thân thể nam nhân, dùng mắt thường nhìn nàng giống như đang diễn trò, nhưng cái vật nặng đang áp trên người thực sự cảm giác không phải gạt người, bị cản trở thể chạm nhau cũng không phải gạt người. Tựa như là có người, rồi lại như không có người nào, cảm giác biến hóa như vậy nói không ra lời. Nam nhân ẩn hình dùng thủ đoạn hành hạ nàng lần này đến lần khác, một lần rồi lại tiếp một lần, cuối cùng nàng chỉ còn nửa sức lực nằm bất động trên giường, Vương Nha Nha trước khi hôn mê ý thức được nam nhân này tuyệt đối là biến thái !!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Xuống Vạc Dầu

“Cô nương, xin cho nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo” “Cút !” “Cô nương, ngài như vậy pháp vương sẽ trách phạt nô tỳ, xin cô nương khai ân đừng làm khó nô tỳ nữa “. “Lời nói của ta các ngươi không nghe thấy sao ? cút ! biến ! cút cho ta !”. Hai nha đầu cuống quýt quỳ gối trước giường, một trái một phải thay phiên dập đầu : “cô nương, pháp vương nói nếu như hai người chúng ta không hầu hạ cô nương hài lòng sẽ trực tiếp ném chúng ta xuống vạc dầu, cô nương, van cầu ngài đừng làm khó chúng ta nữa, van cầu ngài “. Hai nha đầu chưa từng gặp qua một nữ nhân khó dây dưa như vậy, lời hữu ích cũng đã nói hết sức, đầu cũng đã dập mà người ta núp ở trong chăn không chịu ra, có ý cho các nàng biến. Các nàng là nô tỳ mới vào làm trực tiếp nghe lệnh của pháp vương, pháp vương chưa cho phép các nàng nào dám lấn xuống. Pháp vương ra lệnh cho hai nàng chiếu cố nữ nhân này, nếu có nửa điểm sơ suất thì không cần nói nhiều, tự mình nhảy vào vạc dầu. Kia vạc dầu sâu một trượng, bên trong rất nhiều dầu sôi ừng ực, dùng củi đốt quanh năm, nhiệt độ cao đến khó có thể tưởng tượng, thậm chí cách trăm mét thì yêu ma quỷ quái cũng cảm nhận được nhiệt lượng của nó. Nơi đó chứa rất nhiều hồn phách của bọn quỷ quái, đối với pháp vương mà nói nơi đó là thiên đường, còn đối với lũ quỷ quái thì đó là địa ngục. Dầu ở trong vạc cũng không phải là dầu bình thường, mà dùng xác chết cô đọng mà thành, tụ thành khí âm tình khiết nhất. Phàm là quỷ quái khi nhảy xuống vạc dầu không phải hồn phi phách tán ngay lập tức, mà phải chịu đau khổ bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể giải thoát. Cái gọi là giải thoát cũng chính là hóa thành một luồng khói xanh từ từ phiêu tán, trọn đời không thể đầu thai !. “Cô nương, xin cho nô tỳ tắm rửa thay quần áo cho ngài, van cầu ngài !” Đã hơn nửa ngày trôi qua mà các nàng vẫn làm chưa xong nhiệm vụ pháp vương đã giao, nếu pháp vương nghi sự xong quay lại thấy tình hình này... Hai nha đầu lập tức rùng mình, không dám tưởng tượng hậu quả nghiêm trọng như thế nào. “Các ngươi nghe không hiểu ư ? ta cho các ngươi lần xuống, cút ! đi nói cho cho tên pháp vương biến thái kia của các ngươi hoặc là giết ta, hoặc là thả ta đi, đừng mơ tưởng nhục nhã ta !” Vương Nha Nha tức chết, trên người nàng có rất nhiều vết cắn lớn nhỏ không thể xóa đi, nếu nàng bị một người bình thường khi dễ thì cũng không đến nỗi như vậy, nhưng rõ ràng khi dễ nàng là tên biến thái không phải người không phải quý. “Cô nương, ngài đây không phải là làm khó nô tỳ sao ?” Hai nha đầu khóc nức nở, không thể dùng sức để uy hiếp, vạn nhất người ta tìm tới cái chết thì tội của các nàng lại thêm nặng. Này mềm không được, cứng không được, pháp vương sắp trở về, rút cuộc muốn các nàng làm sao bây giờ. Vương Nha Nha tiếng nói cũng hết lên nhưng hai nha đầu chết tiệt kia không chịu đi, được rồi, các nàng không đi, nàng cũng không rời giường, xem ai có thể chịu ai ! Hai nha đầu không biết làm thế nào cho phải thì một trận gió lớn mở cửa phòng, sương khói nhất thời tràn ngập cả căn phòng, hai nha đầu sợ hãi vội vàng quay người lại dập đầu “nô tỳ tham kiến pháp vương !” Ba ! Ba ! Hai nha đầu mỗi người lĩnh một cái tát, gương mặt thanh tú lập tức sưng đỏ, chẳng quan tâm đau đớn, cuống quýt gục trên mặt đất “nô tỳ đáng chết, xin pháp vương giáng tội !” “Không cần ta nhắc nhở, các ngươi tự biết mà làm “ “Nô tỳ tuân mệnh” Vương Nha Nha núp ở trong chăn nghe được như lọt vào trong sương mù, nàng dĩ nhiên sẽ không ngờ đến không biết vì nàng mà hai nha đầu bị trừng phạt. Dựa theo ý tưởng của nàng, trừng phạt chính là làm việc nặng cho đến chết, nhưng nàng trăm lần không biết hình phạt tàn nhẫn nhất là nhảy xuống vạc dầu, mấy phút đồng hồ sau nàng mới hiểu. Vương Nha Nha cả người quẩn chấn được pháp vương ôm trước ngực đi đến pháp trường. Pháp trường tụ họp đông đảo lũ yêu ma quỷ quái, mọi người về mặt hoảng sợ nhìn hai nha đầu đang quỳ trước chảo dầu, không có quỷ quái nào can đảm thay các nàng cầu tình, pháp vương hận nhất người cầu tình, chưa hoàn thành nhiệm vụ là

người vô dụng mà người vô dụng thì lưu lại làm gì !.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Xuống Vạc Dầu 2

Edit-Beta : Peruoi Vương Nha Nha có đàn cũng có thể nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện gì, thủ pháp tàn nhẫn này cũng chỉ có biến thái mới làm được, bắt quá những thứ quý giá này cũng nên chết ! “Vẫn chờ làm gì, còn không mau nhảy”. Pháp vương hiện đã không kiên nhẫn, tả hộ pháp Hường Kiệt lớn tiếng nhắc nhở các nàng. “Nô tỳ tuân lệnh”. Hai nha đầu hướng pháp vương lễ bái ba cái sau liếc mắt nhìn nhau rồi tung người nhảy, nhảy vào trong chảo tung lên một tầng sóng dầu, trong nháy mắt chỉ nghe “tê tê” mấy tiếng nhưng các nàng không có vào đáy nồi, chỉ nghe tiếng kêu cực kỳ bi thảm thê lương, một tiếng so với một tiếng càng thống khổ hơn làm cho lòng người run sợ ! Hộ pháp Hường Kiệt hướng phía trước bước một bước, tay chỉ vào nồi chảo: “chúng quý yêu nghe, nhiệm vụ không hoàn thành kết cục sẽ là như thế “. Chúng yêu ma quý quái đều là tả quý xuống: “pháp vương vạn tuế ! pháp vương vạn tuế !” Vương Nha Nha chịu không được che lỗ tai lại cự tuyệt nghe tiếng kêu thảm thiết của hai nàng, tất cả là bởi vì nàng, nếu nàng không phát cáu làm khó các nàng thì các nàng cũng không chịu nổi khổ vào vạc dầu, nàng thật là nghiệp chướng nặng nề !. “Ân” Vương Nha Nha thất kinh né tránh bậc mỗi của pháp vương, cũng mặc kệ nàng làm sao trốn, vành tai non mềm kia cũng khiến hần nhắm chính xác, hần không những hút còn cắn nàng khiến nàng vừa đau vừa ngứa, nàng lại càng liều mạng giãy dụa. “Ta ghét nhất nữ nhân không nghe lời, biết điều một chút nghe lời ta sẽ không làm khó sự phụ và sự huynh của ngươi”. Vương Nha Nha cả kinh, thân thể lập tức mềm xuống, muốn mở miệng nói chuyện thì môi lại bị ngón trỏ của pháp vương ngăn chặn “xuyt ! ta cũng không thích nữ nhân nói nhiều”. “Đương Nguyệt, đưa nàng trở về phòng”. “Thuộc hạ tuân lệnh”. Vương Nha Nha sau khi bị đuổi về phòng lập tức có hai nha đầu đứng ở trước giường, thấy nàng liền quý xuống “xin cô nương cứu chúng ta”. Vương Nha Nha bỏ chân đuổi tay ra, thấy thể hai nha hoàn thập phần mừng rỡ bước tới đỡ nàng dậy, bên trong phòng đã chuẩn bị tốt một thùng nước nóng cánh hoa, nàng hai chân dẫm vào trong thùng, hai nha đầu vịn nàng nằm xuống. Nàng không có thói quen bị hầu hạ, càng không thích thân thể có người khác đụng liền phát tay cho các nàng lui ra. Hai nha đầu không dám đi xa chỉ cúi đầu đứng một bên canh chừng, Vương Nha Nha cũng không cùng các nàng so đo, đang một lòng một dạ nghĩ như thế nào chạy trốn khỏi nơi này. Chỉ cần đến Thiên Nguyệt sơn trang tìm được sư bá, có lẽ cứu được nàng thoát khỏi tay của ma đầu.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Biến Mất

Edit-Beta : Peruoi Đối mặt với một bàn thức ăn ngon Vương Nha Nha chẳng nuốt nước miếng, nhưng không dám ăn trước vẫn phải chờ pháp vương đến ! Rốt cuộc tối nay Vương Nha Nha cũng được thấy rõ cả người pháp vương. Không thể nghĩ ngờ, nam nhân này thân hình tuyệt đối cao lớn, ngồi hơi chếch về phía ánh sáng, khí thế không gian mà uy lâm cho người khác phải bối rối, cộng thêm toàn thân phát ra hơi thở âm trầm kinh khủng, nếu tìm không tốt có thể ngất đi huống chi là ngồi cùng một bàn ăn cơm với hần. Trái tim nhỏ yếu ớt của nàng chịu đựng ức chế, dưới bàn hai chân không khống chế được run cầm cập, thân thể từng chút di chuyển hướng theo dọc ghế rồi đi, bây giờ cho nàng mười mạng nàng cũng không dám ngồi ăn cơm cùng hần – sẽ có tai nạn chết người. Dịch được một lúc lâu cuối cùng nàng cũng mang được thân mình rời xa băng ghế run rẩy đứng một bên, hai tay xoắn vào nhau rồi cười khan hai tiếng: ” pháp vương ngài chậm dừng, ta đi xem phòng bếp chuẩn bị điểm tâm có tốt hay không ?” “Ngồi xuống” Thanh âm uy nghiêm làm da đầu nàng tê dại. Nàng chưa ghi nhớ chuyện phát sinh ở pháp trường vào buổi trưa, lúc đó hần dùng ngón trỏ dè lên môi của nàng, nói cho nàng biết hần chán ghét nữ nhân nói nhiều. Lúc này, con ngươi của hần lạnh lùng quét tới, đem lời nói phản bác bắn trở về trong bụng rồi biết điều một chút ngồi trở lại đi. Cầm lấy chiếc đĩa dùng cơm, nàng gấp một miếng thịt tinh bỏ vào trong miệng, đột nhiên nghĩ đến trong tây du kí có đoạn về bạch cốt tinh, bạch cốt tinh cho đường tam tạng ăn bánh bao chính là do ếch và sâu biến thành, khối thịt này không chừng chính là thịt người, đánh chết nàng cũng không muốn ăn. Nàng len lén đem thịt chôn dưới đũa chén lấy cơm phủ lên trên, ánh mắt không hề kiể về phía đối diện, vùi đầu đếm hạt cơm. Đếm lấy đếm lấy, Vương Nha Nha cũng cảm giác được trên đỉnh đầu có ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, ngẩng đầu nhìn qua lại thấy pháp vương bất động dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn vào trong chén cơm tẻ của nàng. Qua phút bối rối nàng bình tĩnh nói :” ta tin phật không ăn đồ ăn mặn “. Pháp vương đem tay vung lên lập tức có nha hoàn tới đổi lại thức ăn. Thức ăn đổi lại thành màu xanh biếc khỏe mạnh nhưng là khó bảo toàn đó là sâu biến thành. Tỷ như cái kia đậu hũ nói không chừng là được làm từ não người. Nàng không tin quý quái cũng giống nhân loại ăn ngũ cốc hoa màu. Nàng thậm chí hoài nghi cơm mình ăn cũng là do đá biến thành. Đầu óc của nàng tưởng tượng ra đủ thứ, vô cùng thái quá làm cho nàng bị hù dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nàng buống dứa đứng lên cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày, miệng toát ra hai câu nói nghe không kỹ còn tưởng muỗi kêu. “Ta không quen ăn những thứ này, ta chỉ quen ăn bánh bao, van cầu pháp vương cho ta xuống bếp làm bánh bao”. Hần không trả lời làm nàng chột dạ, đầu lại càng cúi thấp xuống, thật muốn liều lĩnh lao ra ngoài cửa. Nàng là gan cũng không nhỏ, sợ trường là ăn trộm, trước khi xuyên qua nàng chính là một nữ lưu manh từng chém người, ở qua đêm ở cực cảnh sát. tự xưng là đại tỷ lớn, thua người không thua thế, nhưng ở trước mặt khí thế của nàng bị đè bẹp, thủ đoạn trước kia của nàng có đem ra dùng chỉ có mất mặt xấu hổ. Nàng chợt nhớ tới trước kia có xem một quyển sách, nữ chủ bị hãm hại cắt da, cắt lưỡi còn bị buộc mạng da chuột trên người, ai cũng nhận thức không ra, có lẽ nàng cũng nên thử một lần kiếm một miếng da hươu, ai có thể nghĩ đến nai con chính là Vương Nha Nha nàng. Nàng càng nghĩ càng thấy chủ ý này không tệ, mặt mày hưng phấn, may là nàng cúi đầu nên pháp vương không nhìn thấy. “Đương Nguyệt, mang nàng đi phòng bếp”. Hần vừa dứt tiếng nói, trước mặt Vương Nha Nha hiện ra một nữ tử. Lúc trước gặp qua nàng cũng không có thời gian để ý, lúc này nhìn kỹ mới thấy nữ tử này một thân trang phục gọn gàng, tóc vấn cao, eo như Dương Liễu, ngực căng tròn đầy đặn, gương mặt tinh xảo, giọng nói chân đều hết sức ưu nhã quyến rũ, xinh đẹp không có gì sánh được. Tựa hồ trời cao đặc biệt chiều chuộng mỹ nhân, không chỉ ban

thường cho nàng tướng mạo xinh đẹp còn ban thưởng cho nàng thanh âm mềm mại nhu ngọt động lòng người, nàng còn có ánh mắt phong tình, sóng mắt lưu chuyển, tựa như yêu như oán. Vương Nha Nha tâm tư chuyển một chút chợt hiểu Dương Nguyệt này có tư tình với pháp vương. Nhìn lại ánh mắt của Dương Nguyệt đúng là có ý tứ, ánh mắt nói lên tất cả, làm cho Vương Nha Nha không khỏi nhớ đến Tiểu Tam. Tiểu Tam là ai, là Dương Nguyệt trong mắt Vương Nha Nha. Hắc, trước khi xuyên qua nàng bị Tiểu Tam cướp đi nam nhân, sau khi xuyên qua nàng bị buộc làm Tiểu Tam, kháo, thật là con bà nó ác tâm ! “Cô nương, xin đi theo ta”. Đây tiếng cô nương gọi thật là chua ! Vương Nha Nha không để ý lắm, nghe thấy có thể đi ra khỏi gian phòng này lòng nàng như muốn bay đi, đây là nàng muốn đi xem xét tìm thời cơ mà trốn đi. Dương Nguyệt đi qua hai hành lang, một vườn hoa, khi đi đến núi giả thì chợt dừng lại, hại nàng không cẩn thận đụng phải khiến lỗ mũi đau điếng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Biến Mất 2

Edit-Beta : Perui Hai bàn tay Dương Nguyệt đan vào nhau, lạnh lùng liếc nàng một cái, chê cười nói “Ồ, làm sao mà ngay cả đường đi người nhìn cũng không rõ, lỗ mũi không bị gì chứ, nếu như để nha hoàn nhìn thấy lại tưởng rằng ta đây kiêu ngạo, ức hiếp một tiểu thiếp không xứng như người, người hiểu không ?” “Tỷ tỷ dạy rất đúng, thiếp thân sau này sẽ chú ý” Phi, con mẹ nó oai oai, mới ngày thứ nhất đã ra oai phủ đầu với nàng, nếu nữ nhân này không phải còn giá trị lợi dụng, Vương Nha Nha nàng cũng sẽ không có ấn nói khép nép như vậy. “Thiếp thân ?” Dương Nguyệt cười lạnh một tiếng, đưa tay đánh Vương Nha Nha một bạt tai, nàng ta sử dụng tay Pháp Vương có kỹ xảo, vừa không lưu lại dấu vết trên mặt Vương Nha Nha, vừa khiến cho Vương Nha Nha cảm thấy đau đớn bội phần. “Người cho rằng người là ai ? Ngay cả thiếp người cũng không bằng, nếu người không ở bãi tha ma coi sạch y phục dụ dỗ Pháp Vương, thì người cho rằng có thể sống đến bây giờ sao ?”, nàng ta đưa tay xoa xoa cằm Vương Nha Nha, hết sức khinh thường “Người biết Bình Phong uyển không ? Nơi đó chính là hậu cung của Pháp Vương, ba nghìn giai lệ xinh đẹp như hoa, ngay cả nha hoàn cũng nhìn được mắt hơn người”, nàng ta buông Vương Nha Nha ra, tiện đà đẩy một cái, làm cho Vương Nha Nha lao đảo lui về sau mấy bước. Vương Nha Nha nhìn con hòa giận trong người, một tát này nàng sẽ đòi lại. Nàng đứng vững thân mình xong liền hành cái lễ “Tiện tỷ tự biết mình xấu xí, cũng không có ý định tranh thủ tình cảm cùng các cô nương khác, lại càng không mơ mộng vinh hoa phú quý, bình sinh nguyện vọng lớn nhất của tiện tỷ chính là muốn rời khỏi nhà, siêu độ cho tỷ tỷ chết oan, mong giúp nàng sớm được siêu sinh, mong rằng Dương cô nương thành toàn cho tiện tỷ rời khỏi nơi này” Ánh mắt Dương Nguyệt híp lại, tựa như không tin lời Vương Nha Nha nói “Nga ? Người thật muốn rời khỏi nơi đây ?” “Là, ngủ cũng muốn” “Không có gạt ta ?” “Tuyệt đối không dám” Ngay sau đó Dương Nguyệt lấy bên hông ra một viên hoàn dược “Nếu người dám nuốt xuống hoàn dược này ta liền tin người” “Người muốn giết ta ?” Vương Nha Nha giận không kiềm chế được, cố gắng không xúc động mà cho Dương Nguyệt một cái tát, lạnh lùng nói. “Người đừng đề cao mình như thế, giết người mà cần ta động thủ sao, một nha hoàn tùy tiện cũng đủ lấy mạng người rồi”, Dương Nguyệt nhìn vào hoàn dược, cười không có chút ý tốt “Hoàn dược này gọi là ‘thực tâm côn trùng’, chỉ cần ở trong cơ thể người, người mới có thể chi phối dụng tâm của người, người dám không ?”, nàng ta từng bước tiến tới, làm cho Vương Nha Nha không còn đường mà bước lui. “Nuốt a” “...” “Người không nuốt làm sao ta giúp người rời khỏi đây ?” “...” Dương Nguyệt đưa tay捏 ở cằm Vương Nha Nha, bóp cho miệng nàng mở ra, muốn ép nàng nuốt hoàn dược, dưới tình thế cấp bách, Vương Nha Nha đành lui về phía sau, bước một bước vô ích, “phù phù” một tiếng nàng rơi vào trong ao, ao nước kia sâu hơn một trượng, Vương Nha Nha ở trong nước dấy dựa một lúc rồi biến mất hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nổi Giận

Edit-Beta : Perui Pháp Vương nhắm mắt lại nằm ngâm mình trong ôn tuyền lớn, đột nhiên trên vai có hai cánh tay ngọc không xương bò lên, sau đó là hai thứ to tròn của cơ thể nữ nhân dán lên người “Pháp Vương, để cho Dương Nguyệt hầu hạ ngài tắm” “Nàng đâu ?” Hắn đẩy Dương Nguyệt ra, đến ánh mắt cũng không thèm mở ra. Sắc mặt Dương Nguyệt biến hóa, bất quá rất nhanh đã khôi phục như bình thường, “Pháp Vương, lúc này chỉ có ngài cùng ta, có thể đừng nhắc đến nàng ta được không, để cho Dương Nguyệt múa một khúc vi ngài” “Dương Nguyệt, là ta quá dung túng người, vậy nên người muốn làm càn phải không ? Ta hỏi lại một lần nữa, nàng đâu rồi ?” Đột nhiên Dương Nguyệt quỳ xuống, giống như con gà bị nhô sạch lông gục ở đó, “Cũng là do lỗi của Dương Nguyệt, Dương Nguyệt không coi chừng Vương cô nương, xin Pháp Vương giáng tội” Hai mắt Pháp Vương vừa mở liền lộ ra hung quang, “Sưu sưu” bắn về phía Dương Nguyệt “Nói, đã xảy ra chuyện gì ?” “Thuộc hạ cùng Vương cô nương đi qua hồ nước sau núi giả, Vương cô nương ngồi xuống mà không chú ý nên ngã xuống, khi thuộc hạ phát hiện liền vội vàng nhảy xuống đi tìm, nhưng hồ nước đó rất lớn, cho dù thuộc hạ làm cách gì cũng không tìm được” “Nga ? Ngay cả Cửu Vĩ Hồ người cũng làm không được chuyện ?” Nước chảy rầm một tiếng, Pháp Vương đứng dậy, lúc hai cánh tay hắn nhắc lên thì áo choàng đã bay đến trên người hắn “Dương Nguyệt, người tới đây” Dương Nguyệt bị làm cho sợ đến nổi da đầu tê dại, run rẩy đi tới, khi thân thể còn chưa đứng vững đã lĩnh hai cái tát. “Nói, nàng ấy bị người đưa đi nơi nào rồi, nếu tới nay người không thành thật giao người ra, thì ta liền phế bỏ chín trăm năm đạo hạnh của người” Pháp Vương một cước đá văng Dương Nguyệt ra, giận không kiềm chế được ! Một cước này trúng ngay tâm mạch Dương Nguyệt, máu tươi không khống chế được trào ra từ khe miệng của nàng ta thấm đến trước ngực, khuôn ngực tuyết trắng của nàng ta hiện lên một bông hoa đỏ, nhìn chói mắt mà tiên diễm. Nàng ta cúi đầu, cắn răng, gắng chống lại nói “Van xin Pháp Vương tha mạng, thuộc hạ tuyệt đối không dám động vào Vương cô nương, mong Pháp Vương tra xét rõ ràng” “Người còn mạnh miệng đúng không ?” Hắn lạnh lùng cười một tiếng, lòng bàn tay giương ra, đột nhiên một con rắn tiền từ trong tay bò ra, cánh tay dương lên, xà tiền “bá” một tiếng quất vào trên lưng Dương Nguyệt, nhất thời trên lưng tuyết trắng in một vết roi, nhìn vào sẽ làm người ta giật mình, không để cho nàng ta có cơ hội thở, hắn vung xuống roi thứ hai, thứ ba, thứ tư. Hắn đánh xong bốn roi tiền liền tiếp, thì Dương Nguyệt đã là da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng, hôn mê bất tỉnh. Hắn thu

hồi xà tiên, thân hình thoáng chốc đã biến mất khỏi phòng có ôn tuyền. “Pháp Vương, thuộc hạ tự mình đi xuống cũng không phát hiện thấy Vương cô nương” Hai vị hộ pháp Hường Đông, Hường Kiệt quý gồi trước mặt Pháp Vương, bẩm báo kết quả chi tiết. Cả U Lan yễn người quý hoang mang rối loạn, nom nớp lo sợ làm việc, e ngại không cẩn thận đụng vào họng súng của người tôn quý. “Đi mang hai thùng nước muối đến địa lao” “Thuộc hạ tuân mệnh” Pháp Vương vung áo bào to lớn lên, dẫn đầu đi lên phía trước, chúng quý yêu đuổi theo sau, một nhóm đội ngũ ý khí mênh mông đi đến địa lao. Trong địa lao, thân thể trần truồng của Dương Nguyệt bị treo ngược ở trên giá, cả người máu chảy đầm đìa thê thảm không nở nhìn, thậm chí có tiểu quý to gan cũng chỉ vuốt tóc, không dám nhìn nhiều. Hai tên cai ngục thấy Pháp Vương đến thì cùng nhau quỳ xuống bái kiến, Pháp Vương nhìn thoáng qua Dương Nguyệt, phát tay nói “Đem nước muối dội lên người, làm cho nàng ta tỉnh rồi thì đánh mạnh vào, nếu không thì phế cữu vĩ của nàng ta đi” “Tuân lệnh” Hai tên chấp hành mệnh lệnh, một người trái, một người phải nâng thùng nước muối lên dội lên người Dương Nguyệt, một tiếng “xuy” vang lên, Dương Nguyệt đau đớn nên tỉnh lại, nhìn đến Pháp Vương thì hai mắt tỏa ra con khiếp sợ cực độ, thân thể run run như lá rụng mùa thu. “Pháp Vương, xin tha thứ cho thuộc hạ, thuộc hạ khai hết, khai toàn bộ” Dương Nguyệt khóc lóc đem chuyện đã xảy ra thêm bớt kể lại. Chuyện đại khái đã biến thành Vương Nha Nha ghen tị với dung mạo và địa vị của nàng ta, không cam lòng làm thiếp, khi đi ngang qua hồ nước thì thừa dịp nàng ta không để ý ra tay đánh lén, may là nàng ta biết võ công mới hoá hiểm thành an. Vương Nha Nha còn không cam lòng, vô cùng tức giận, thậm chí nghe một chút giải thích cũng không muốn, nàng ấy không muốn nghe, lúc này nàng ta mới tranh chấp với Vương Nha Nha, Vương Nha Nha tức giận, thậm chí muốn ra tay đánh nàng ta, tâm tình vì kích động mà trượt chân xuống hồ nước, đến khi nàng ta nhảy xuống cứu thì tìm mãi cũng không thấy. “Pháp Vương tha mạng, thuộc hạ thật không biết Vương cô nương đang ở đâu” Câu này nàng ta nói cũng là sự thật, lúc ấy Vương Nha Nha ở trong nước quấy đạp một lúc thì đã không thấy tăm hơi, nàng ta làm thế nào cũng tìm không ra. “Phế đi cữu vĩ của nàng ta, ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa” Nữ nhân này chết đến nơi rồi mà còn cứng rắn, giữ người như vậy bên cạnh thì chỉ có phá hư chuyện lớn của hần thôi ! Trở lại bên hồ nước lần nữa, Pháp Vương không để ý đến thuộc hạ đang kinh ngạc, tung người nhảy xuống. Theo hơi thở của nàng còn lưu lại thì tìm được vị trí của nàng mất tích, trong nháy mắt cảm ứng được nàng bị một vật dị hình nào đó kéo vào dưới nước, men theo đáy hồ mà chạy. Nữ nhân này để cho hần lo lắng như vậy, xem ra hần có cần thiết xuất ra thủ đoạn không đây. Pháp vương vừa lên bờ, lập tức có hai nha hoàn cầm đèn trường bào sạch sẽ cho hần phủ thêm trên người, trong đó có một nha hoàn không cẩn thận đụng phải mặt của hần, liền bị mang xuống đánh hai mươi gậy lớn. Một nha hoàn đáng thương khác không làm việc gì có lỗi, nhưng làm việc thì nom nớp lo sợ, tay chân luống cuống rút cuộc cũng phạm sai lầm, liền bị mang xuống đánh ba mươi gậy lớn, khiến cho mọi người thấp thỏm lo âu. ~~~oOo~~~ Sau khi Vương Nha Nha được quý nước cứu lên, liền cải trang thành một bà cụ, đi đường suốt đêm, rút cuộc cũng đến được chân núi Thiên Nguyệt sơn trang. Thiên Nguyệt sơn trang tọa lạc giữa lưng chừng núi, muốn đi lên đó ít nhất cũng phải bỏ hết bốn canh giờ, đi đường suốt đêm đã làm cho nàng mệt mỏi không chịu nổi, nhìn lên ngọn núi trước mắt này, làm cho nàng chán nản vô cùng. Quay mặt nhìn bé trai bên cạnh, Vương Nha Nha lấy từ trong người ra chuỗi vòng Thủ Liên nhét vào tay thằng bé, “Cầm on ân cứu mạng của người, ta không có đệ đệ, từ nay về sau người trở thành đệ đệ của ta, vật này là ta tự mình làm, nếu người không chê có thể giữ lại làm kỷ niệm” Thằng bé vô cùng cảm động, lúc này liền quỳ xuống “Tỷ, xin nhận của đệ một lay” “Mau dậy đi, cũng là tỷ đệ, sau này chính là người một nhà, mà đã là người một nhà thì không cần khách khí” Vương Nha Nha tính toán hết một canh giờ, ước chừng gà đã gáy hết ngày, mới quay đầu lại nói “A Mộc, hồn phách của đệ không thể ra ánh sáng, đệ nhanh lên đi đâu đó, đợi trời tối thì lên Thiên Nguyệt sơn trang tìm tỷ” “Không, đệ không thấy tỷ bình an lên đến Thiên Nguyệt sơn trang thì không yên lòng, còn có Pháp Vương thần thông quảng đại, đệ sợ hần rất nhanh sẽ tìm đến đây, hãy để cho đệ đưa tỷ lên trên đó” “Đứa nhỏ này làm sao lại không nghe lời như vậy, ở lại đây nếu trời sáng thì người làm sao bây giờ ? Người còn muốn nhận ta là tỷ tỷ thì phải nghe lời ta, ta sẽ cẩn thận không để cho Pháp Vương bắt được ta” “Người có đi hay không ? Người không đi thì ta cũng không đi, chờ Pháp Vương đến bắt ta cũng được” Vương Nha Nha tức giận ngồi xuống mặt đất, tính tình bướng bỉnh nổi lên thì ai khuyên cũng bất động. A Mộc không có biện pháp, cuối cùng phải chịu rồi đi, trước khi đi hần còn dặn đi dặn lại, lễ mễ không khác gì bà già, khiến cho Vương Nha Nha giờ khóc giờ cười. Lo lắng cho mình còn không bằng lo lắng cho A Mộc mới là thật, dù sao A Mộc cũng mới là đứa trẻ mười ba tuổi, nếu bị Pháp Vương tra được là hần giúp nàng chạy trốn thì hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng nổi. Lúc được hần cứu lên thì nàng có chút sợ hần, dù sao người quý cũng khác nhau, sau này nàng bị tính tình thật thà lương thiện của đứa nhỏ làm cho lung lay, khiến cho nàng hiểu có đôi khi quý cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là lòng người. Cùng A Mộc nói lời từ biệt xong, Vương Nha Nha bắt đầu từng bước từng bước đi lên núi, núi này quanh co khúc chiết, cao chót vót lại hiểm trở, không cẩn thận có thể rớt xuống vách đá, rất nguy hiểm. Hai chân nàng mỏi nhừ, cổ gồng chịu đựng cơn choáng váng, khó khăn bò lên từng chút một, bò hết hai canh giờ, nhưng một phần ba quãng đường cũng chưa đi xong, theo tốc độ này của nàng thì đoán chừng nàng sẽ bò hết một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thiên Nguyệt Sơn Trang

Edit-Beta : Perui Vương Nha Nha bò được một chút rồi dừng lại, dừng lại rồi lại bò, mất rất nhiều công sức, cuối cùng cũng thấy được cửa lớn của Thiên Nguyệt sơn trang dài rộng trông như thế nào. Dõi mắt nhìn lại, cả Thiên Nguyệt sơn trang giống như lầu các giữa không trung, trang nghiêm khí phái, nhất là trước cửa có hai pho tượng sư tử đá đứng trấn, uy phong lẫm lẫm, dường như thần thánh cũng không thể xâm phạm. Trước cửa lớn, cách mười thước có một vườn cây tươi tốt, trên cây có rất nhiều quả xanh chuyển động quay tròn, giống như đứa trẻ hăng say nhảy múa. Lúc này Vương Nha Nha vừa mệt, vừa khát, lại vừa đói, thậm chí đôi môi đã bong ra một lớp da, vừa vội vàng muốn lấp đầy bụng, vừa muốn bổ sung thêm chút sức lực, nên những quả xanh trước mắt này chính là cây cỏ cứu mạng nàng, làm cho nàng hưng phấn hai mắt sáng hần lên. Nàng dùng cả tay lẫn chân bò tới, vừa đến dưới tàng cây liền nằm phịch xuống thờ, hai mắt khô cần nhìn chăm chăm quả xanh trên cao, thoáng một cái, quả xanh biến thành đứa trẻ đang hăng say nhảy múa nhảy mất với nàng, ánh mắt vui mừng vụt sáng. Rút cuộc đã nghỉ ngơi đủ rồi, nàng liền nhảy dựng lên như con ech, cứ nhảy lên, nhảy lên để với tới quả xanh trên kia, nhánh cây thật bất đắc dĩ không phối hợp, cứ theo gió bay tới bay lui, đưa bốn nàng xoay quanh. Mà xung quanh cũng không có nổi một cái cây gỗ, nếu không nàng sẽ dễ dàng hái xuống rất nhiều. Con người đảo lòng vòng, nhất thời nàng có chủ ý. Vẫy vẫy cánh tay, đá đá chân, trước tiên làm nóng người, khi cả người nóng lên thì nàng vọt tới ôm lấy cây táo, quyết tâm lắc mông bò lên, nhìn động tác của nàng giống như một con sâu róm đang bò, người vừa nhích lên được một chút thì ngã xuống, cú ngã này làm cho mông nở hoa, ngay cả con chim cũng nhìn không được, liền nhắm mắt mũi của nàng cho nàng một bãi phân chim, ôi, thật là xui xẻo quá đi. Con chim này cũng quá hư đi, có ỉa thì cũng ra đường mà ỉa chứ ! Toàn bộ tâm tư của Vương Nha Nha chỉ đặt trên cây, nhờ một bãi nước miếng, vỗ vỗ cái mông, quẹt bãi phân trên mũi đi, liền tiếp tục chiến đấu hăng hái. Ôi ! Thử nhiều lần đều ngã từ trên cây xuống, Vương Nha Nha tức giận lăn một vòng trên đất, lỗ mũi không cẩn thận cọ vào mặt đất, làm cho bãi cứt chim giống như nhựa cao su một trăm mười phần trăm hồn nhiên nằm bất động, trong lúc nàng lăn lộn, ông thổ địa cũng đi theo quấy rối, phát trần vung lên,

bùn đất liền bay lên phủ lên trên bãi cát chim đó, giống như là cái mai rùa, thấy thế nào cũng thấy thô tục ! Cái này Vương Nha Nha nghĩ không biết cùng không được. Nàng không giải thích được chửi chửi lỗ mũi, không giải thích được nhìn trên ngón tay như bơ thêm vào cà phê, không giải thích được đưa tay lên mũi ngửi ngửi, trong đầu óc nhỏ bé của nàng hiện lên một câu hỏi và một dấu chấm than. ...Dị vật không thơm cũng không thú này là cái gì ? Hình dạng thật xấu ! Đôi mắt tròn vo của nàng đảo lòng vòng, liền cầm lấy lá cây làm khăn lau, vụt vụt chà lên cát chim. Có thể thấy được một đạo lý, phân và nước tiểu cũng không thú !!! Vương Nha Nha bị chọc tức, khom lưng nhặt lên vài hòn đá nhỏ, nhắm ngay con chim phá phách mà ném. Con chim hừ kia cũng nhanh trí, “phịch” một tiếng vỗ cánh bay mất, trước lúc trốn không quên nhắm ngay chỗ Vương Nha Nha đứng thả cái rắm, đáng tiếc nó công lực không cao, tu hành còn thấp, một cái rắm không ảnh hưởng gì đến Vương Nha Nha, ngược lại đem lông chim của nó rụng mất mấy cái, thật là tiếc muốn chết ơ ! Con chim nhỏ hừ đồn này cũng hừ giống như Âm Dương Pháp Vương ! Thật muốn cho người nhỏ sạch lông của nó, rửa sạch sẽ rồi đem nướng ăn ! Vương Nha Nha tìm được nguồn nước rửa tay và mũi, xong xuôi thì ba bước thành hai bước trở lại dưới tán cây, một hồi nôi giận nhảy dựng lên thì bắt được một nhánh cây, dùng sức bẻ gãy nó, tiếng “răng rắc” vang lên, cành táo tươi non, cũng chính cánh tay được cây táo quý trọng cứ như vậy bị nàng kéo đến gãy ra, thật là làm bậy ơ ! Triều đại này đầy rẫy chim chóc, yêu ma quỷ quái, cho nên cây thành tinh không có gì là kỳ kỳ cả, chất trai đòi thứ ba của cây táo bị một nha đầu chặt mất một cánh tay, kia nhất định phải trả thù, dù cho bói mộ tổ tông của nàng lên cũng không bỏ được hận này. Vương Nha Nha vui vẻ nhặt quả xanh trên mặt đất lên, tùy tiện xoa xoa trên y phục một chút, xong liền cắn một miếng, thật giòn, thật ngọt a, ngay cả họ tên nàng thế nào cũng quên luôn rồi, hơn nữa nàng còn không chú ý có hơn chục rễ cây con chui từ dưới đất lên, đang từ bốn phương tám hướng vây quanh nàng. “Sư sư” mấy tiếng, hai chân, hai tay Vương Nha Nha bị rễ cây cuốn lấy, rễ cây tằn ra quấn chặt vào lòng bàn tay của nàng, bốn lực mạnh từ bốn hướng kéo nàng ra, cảm giác như bị ngũ mã phanh thây. Vương Nha Nha rất hoảng sợ, thật rất nghiêm trọng rồi ! “Thụ Yêu lớn mật, nữ nhân của Pháp Vương mà ngươi cũng dám động, liền phế bỏ năm trăm năm đạo hạnh của ngươi” Đột nhiên rễ con nhả tay chân Vương Nha Nha ra, “sư” một tiếng liền trở về trong đất, rễ cây quơ quơ, muốn chui xuống đất chạy trốn, nhưng lại không nhanh bằng kiếm của Hưong Kiệt, mất thấy mạch sống sẽ bị nhận một kiếm, lập tức một đạo ánh sáng lam gây thanh kiếm, bắn ngược trở về. “Yêu nghiệt lớn mật, mở trường giường oai ở Thiên Nguyệt sơn trang của ta, lập tức đánh ngươi rơi xuống” Lão đạo trưởng vùng phát trần, phi thân đánh tới Hưong Kiệt, Hưong Kiệt liền giơ kiếm nghênh đón, hai bên kịch liệt giao đấu. Qua ba mươi hiệp, dần dần Hưong Kiệt đuối sức, lão đạo trưởng thừa cơ công kích vào giữa trán của hắn, hắn tránh ra quá chậm, vai trái bị thương, đến nỗi xương lòi ra, máu chảy ròng ròng. Lão đạo trưởng vùng phát trần lên đánh tới lần nữa, không ngờ một con rắn tiền bay đến cuốn bay cây phát trần, ngay sau đó một luồng gió đánh thẳng tới lão đạo trưởng, lão đạo trưởng nhanh mình lách được, coi như là nhất thời né được một chiêu này. Lão đạo trưởng vuốt chòm râu bạc trắng, sắc mặt nặng nề hỏi “Âm Dương Pháp Vương ngươi tới vừa lúc, hôm nay bản đạo thay trời hành đạo, tiêu diệt đám yêu nghiệt các ngươi luôn làm điều ác”, ngay sau đó hắn liền niệm lên “Ba nhục ba rô my” Pháp Vương bắt động thanh sắc, từ lòng bàn tay sinh ra một khối cầu lửa, một luồng đánh đi ra, trực tiếp bài trừ tâm kinh ba nhục ba rô my, lão đạo thất kinh vội vàng túm lấy Vương Nha Nha bay đi ! Ánh mắt Pháp Vương tối sầm “Đem Thiên Nguyệt sơn trang bao vây lại cho ta, ta muốn nơi này ngay cả con ruồi cũng không bay ra được” Lão bắt từ kia dám mang người của hắn đi, mà lão ta còn là kẻ địch, nhất định hắn sẽ san bằng Thiên Nguyệt sơn trang này ! Các yêu ma quỷ quái trên đường rối rít đi qua, nhất thời đem Thiên Nguyệt sơn trang vây quanh, đến nước chảy cũng không lọt. Lão đạo trưởng khách khí mặc trận pháp kia, nhưng sắc mặt lại hết sức nghiêm trọng, kế tiếp sẽ xảy ra một trận ác chiến, Âm Dương Pháp Vương là một ma đầu nhiều kẻ âm tàn, làm việc không để lộ ra chiêu thức, sợ rằng Thiên Nguyệt sơn trang khó bảo toàn ! Thiên Nguyệt sơn trang là tâm huyết của lão đạo trưởng, dưới trướng cũng có ít nhất trăm đệ tử, nếu vì một người ngoài mà chôn vùi cả sơn trang, thì ông còn mặt mũi nào nữa mà đi gặp sư tôn ! Suy nghĩ một lúc, lão đạo trưởng quyết định đem Vương Nha Nha ra ngoài. “Từ Huyền, Thiết Mạc, đem nàng trả lại cho Âm Dương Pháp Vương, nếu không thiên hạ sẽ không được an bình nữa, hậu quả tương tượng ra thật không chịu nổi” “Sư tôn ?” Lão đạo trưởng vội hướng một thân ảnh đang quỷ xuống “Đệ tử Từ Huyền tham bái sư tôn, không biết sư tôn đại giá quang lâm, mong sư tôn thứ tội” “Ngươi đứng dậy đi” Từ Huyền vội đứng dậy đứng ra một bên, yên lặng nghe sư tôn nói “Nha đầu này là chi dương nữ hiếm có từ cổ chí kim đến nay, chính là người Âm Dương Pháp Vương muốn tìm, chi cần cùng nàng kết hợp mười lần, hắn có thể luyện thành Huyền Nguyệt Thần Công, tàn sát bừa bãi thiên hạ”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gút Mắc

Edit-Beta : Perui Từ Huyền kinh hãi, nếu là như vậy thì trăm triệu lần không thể mang nha đầu này ra ngoài, “Sư tôn có điều gì ?” “Đội ta dạy cho ngươi một trận pháp, chi cần bày trận này, bất kể yêu ma quỷ quái nào cũng không xông vào được” Trận pháp này là La Tiên trận, được bày bởi hàng ngàn người rom, mà mỗi người rom cũng bị làm phép, chi cần có ánh sáng trừ ma, những người rom này sẽ sinh ra tia sáng vạn trượng bao phủ cả sơn trang, người ở xa thì có khả năng chịu chút ảnh hưởng, người ở gần thì sẽ bị thương, phải nói là uy lực thập phần cường đại. Từ Huyền học xong trận pháp, liền khẩn cấp triệu tập đệ tử ra trước đại điện làm phép, mấy ngàn người rom từ trên không trung rơi xuống, nhanh chóng bao vây toàn bộ sơn trang, ánh sáng trừ ma sáng rực, tỏa ra ánh sáng vạn trượng, thoáng cái đã đâm bị thương mấy trăm tên quỷ quái, mấy quỷ quái không bị thương liền bước lui mấy chục bước, không dám tiến tới. “Pháp Vương, là La Tiên trận”, Hưong Kiệt hết sức lo âu rốt cuộc đã mở miệng “Chắc là Trương Dương Từ tới” Trận pháp càng lợi hại đều có những chỗ phá, La Tiên trận là trận pháp đặc biệt được tạo ra để thu phục yêu ma quỷ quái, lực sát thương đối với yêu ma quỷ quái rất lớn, nói cách khác, trận pháp này không ảnh hưởng gì đến con người, có thể tự do ra vào trận này. “Hưong Đông, ngươi mang một ít quỷ quái đến thôn trang gần nhất tìm vài bộ y phục trừ ma về đây, còn nữa, mang một ít máu chó về luôn, đi nhanh về nhanh” “Thuộc hạ tuân lệnh” Vừa rồi sau Hưong Đông đã trở lại, những bộ y phục trên cơ thể con người khi yêu ma quỷ quái mặc vào liền vào được La Tiên trận, đem máu chó gọi lên trên người rom, lập tức mấy ngàn người rom bị hủy diệt hầu như không còn một cái, La Tiên trận được phá. La Tiên trận vừa được phá, lập tức mấy ngàn yêu ma quỷ quái xông lên, cùng đệ tử đạo giáo một ta sống người chết. Pháp Vương mang theo Hưong Đông Hưong Kiệt bay xuống trước đại điện, lão đạo trưởng cùng mấy vị sư huynh đệ đang ngồi làm phép, Vương Nha Nha ngồi giữa, được bọn họ bảo vệ, Hưong Đông Hưong Kiệt liếc mắt nhìn nhau, liền phi thân đánh tới, không kịp dừng tới người đã bị một lực lượng cường đại cản lại, lập tức hai người bắn ngược trở lại. Pháp Vương cười lạnh một tiếng “Đồ không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn bảo vệ nàng ? Nàng là dương nữ của Pháp Vương ta, ta khuyên các ngươi nên biết điều một chút đem nàng giao ra cho ta, nếu không ta liền huyết tẩy Thiên Nguyệt sơn trang” Tiếng cười lạnh như băng ngàn năm đâm thẳng vào đáy lòng Vương Nha Nha, làm cho tay chân nàng đông lạnh rét run, đau đến nỗi nàng không thở được, lúc này nàng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nghiêng một cái rồi té ngã trên mặt đất. Ánh mắt Pháp Vương ảm đạm vô cùng, động tác biến hóa kỳ lạ, thoáng một cái thân hình liền chui xuống đất đến gần Vương Nha Nha, mấy đạo sĩ không kịp bảo vệ người, chỉ biết trơ mắt nhìn Pháp Vương mang Vương Nha Nha đi. Lúc gần

đi hẳn còn cho lão đạo trưởng một phần đại lễ. Một trận lửa lớn. Ngọn lửa cơ hồ đem Thiên Nguyệt son trang đốt đi hơn phân nửa, mọi người nhìn thiên hạ đệ nhất thần trang bị thiêu hủy, tim không khỏi đau đớn. Nhìn ngọn lửa đang cháy hừng hực, Pháp Vương cười đến máu lạnh vô cùng, sau đó cúi đầu nhắm ngay môi đỏ mọng của Vương Nha Nha mà cắn nuốt, máu lưu động trong răng môi của hai người, mang theo về ngai ngai, rất ghê tởm cùng hấp dẫn, để cho hắn cứ lặp đi lặp lại muốn sâu sắc hưởng thụ nụ hôn này. Đau đớn trên môi làm cho Vương Nha Nha tỉnh lại. Nàng vừa mở mắt liền đối diện với đôi mắt đỏ như máu của Pháp Vương, trong lòng trầm xuống, cả người phát run, lại nghiêng đầu nhìn thấy lửa lớn đang cháy, làm cho ánh mắt nàng căng thẳng, cảm thấy đau đớn, cổ họng giống như bị ai bóp nghẹt không thể thở được. Nàng không đành lòng nhìn lại, đành nhắm mắt cho nước mắt lướt qua hai má, có bao nhiêu sinh mạng con người vì nàng mà bỏ mạng, còn nàng thì đau đớn. Nhưng nếu ma đầu luyện thành Huyền Nguyệt thần công, tàn sát bữa bãi trăm họ, khi đó nàng hẳn là phải chết là điều không thể nghi ngờ. Thôi thôi, chết đi cũng tốt, nàng chết đi cũng không có gì đáng tiếc ! “Ma đầu lớn mật dám hủy son trang của ta, làm vậy làm vậy !” Trong không khí còn đọng lại một mùi thơm lạ lùng, Trương Dương Tử chân cười mà đến, phát trần nhắm ngay Pháp Vương phát ra ánh sáng, lập tức Pháp Vương ôm Vương Nha Nha xoay tròn tránh ra, rồi nhanh chóng quăng xa tiền ra quần lấy phát trần, bên trong ống tay áo bay ra vạn con kim xà, đều tập trung tấn công hướng Trương Dương Tử. Trương Dương Tử đành chấp nhận phát trần bị xa tiền cuốn lấy, chạy giữ mạng trước, tạm thời vứt bỏ phát trần, cười mây thoát khỏi vòng vây của kim xà, Pháp Vương đi qua ép sát, liền đánh một chưởng trúng ngực Trương Dương Tử, tạo ra một cái lỗ, máu phun ra như suối thấm ướt áo Trương Dương Tử. “Su tôn !” Lão đạo trưởng cùng sư huynh đệ đuổi đến nơi thì thấy một màn này, hô hấp hơi chậm lại, phi thân lên đỡ được thân thể Trương Dương Tử đang rớt ra khỏi đám mây. Người Trương Dương Tử bị thương nặng, lão đạo trưởng cùng sư huynh đệ vô cùng tức giận, đồng loạt tấn công Pháp Vương, Hưởng Đồng Hưởng Kiệt thấy chủ tử bị vây quanh, nên cũng nhanh chóng gia nhập hàng ngũ đánh nhau, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt. Chỉ bằng mấy người bọn họ căn bản là không thương tổn đến Âm Dương Pháp Vương, trận đánh tiếp tục thì càng có nhiều người bị thương hơn, mấy tên đạo trưởng nhanh chóng đỡ người bị thương dậy chạy thoát thân. Trương Dương Tử phi thân đi, Hưởng Đồng Hưởng Kiệt muốn đuổi theo, nhưng lại bị Pháp Vương ngăn lại, hôm nay hắn mở lòng từ bi, tạm thời tha cho mấy người kia một mạng. Vừa rồi trước khi đánh nhau thì Pháp Vương có thể phân tâm đùa giỡn với Vương Nha Nha, đùa giỡn đến nổi nàng thống hận, nhưng khi nàng thoát khỏi tay của hắn, liền nhanh chóng rút kiếm bên người Hưởng Kiệt ra, một kiếm đâm về phía hắn. Lưỡi kiếm xuyên qua thân thể Pháp Vương, nhất thời tạo ra một lỗ hổng, lỗ hổng đó lan rộng ra, trong nháy mắt nuốt hết cả người Pháp Vương, Pháp Vương giống như hình ảnh hư vô biến mất ở trước mắt nàng. Kiếm vừa rơi xuống đất, sức lực toàn thân Vương Nha Nha giống như bị rút cạn sạch, xụi lơ run rẩy trên mặt đất. Cảm giác eo căng thẳng, như có bàn tay đang ôm lấy eo của nàng, nàng nhanh chóng quay đầu lại, vô cùng hoảng sợ chống lại nụ cười đầy máu tươi của hắn, đầu trống rỗng, ngực đau khó thở, hận ý bao vây cả thân thể của nàng, hai tay ôm cổ của hắn, mở miệng cắn. Nàng có nhiều hận nên dùng sức mà cắn, mùi vị máu tanh tràn ngập trong miệng, kích thích thần kinh của nàng. Không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ ! Nàng lại cắn mạnh một lần nữa, nhưng đáp lại chỉ là nụ cười nhẹ của Pháp Vương. Vì thế Vương Nha Nha rất căm tức, dùng sức cắn mạnh hơn nữa. Bất kể nàng cắn như thế nào, thì nam nhân này ngay cả mảy cũng không nhăn một chút nào hết, thân hình vững như ngôi sao sáng, nhất thời nàng giống như trút giận lên một cái bóng vô hình, nàng nhả răng ra, thân hình mềm mại ở trên người hắn, suy yếu mà ngủ. Pháp Vương lặng lẽ nhìn nàng đang ngủ, cúi đầu đem mặt vùi vào cổ của nàng, cố gắng ngửi hết hương thơm trên thân thể nàng, loại mùi vị này vĩnh viễn hắn vẫn không quên. Luyện thành Huyền Nguyệt thần công hẳn sẽ giết nàng sao ? Sẽ không ! Chết cũng sẽ không ! Dương nữ này có lẽ cũng là vương phi tương lai của hắn ! Nàng đến từ dị giới, nhất định bất kể là sống hay chết, cũng muốn nàng cùng hắn cả đời gút mắc không buông ! ...

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Bao Bánh Bao

Edit-Beta : Perui Vương Nha Nha cảm giác mình đã ngủ thật lâu, chỉ vì nàng đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong giấc mơ nàng trở về bên ba mẹ, sau đó kết giao, yêu thương, kết hôn, sinh con, cùng với người yêu già đi theo năm tháng. Kỳ lạ nhất là, trong giấc mơ nàng không thấy rõ khuôn mặt của người yêu, chỉ nhớ mang máng bóng lưng của hắn. Cái bóng lưng kia rất quen mắt, to lớn lạnh lùng, đậm đặc xa cách, chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không thể đến gần để yêu thương. Cho đến một ngày, nàng chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, kết thúc cuộc đời, nàng mới nhìn rõ khuôn mặt của người yêu. “Pháp Vương ?” Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, từ trên giường vọt dậy. “Cô nương, Pháp Vương đang ở đại điện cùng các vị đại thần nghị sự, cô nương có việc gì cứ phân phó cho nô tì đi làm” Thần trí Vương Nha Nha chưa hoàn toàn thanh tỉnh, ngây ngốc nhìn hai nha hoàn, nhưng không có một phản ứng nào cả, hai nha hoàn thấy nàng như thế, trong bụng hiểu rõ, cúi đầu đứng một bên chờ thần trí của nàng bay về vị trí cũ. Vương Nha Nha nhấc đầu vô đầu bứt tóc, ngã phịch xuống giường tiếp tục ngủ, trên thực tế nàng đã ngủ lâu như vậy rồi nên không thể ngủ được nữa. Nàng nằm trong chăn lén qua lén lại, toàn thân quần lại như con sâu róm, chợt nàng vén chăn lên, tung mình đi xuống giường. Gió lạnh nhanh chóng luồn vào trong lỗ chân lông của nàng, theo bản năng nàng ôm chặt hai cánh tay, lúc này nàng mới giật mình phát hiện thân thể mình trống không, không có một mảnh vải nào che đậy. Thật là mất mặt ! Không cần phải nói, nhất định là cái đồ Pháp Vương biến thái kia làm ! Hai nha hoàn nhanh chóng làm ngo, còn nàng thì được hai rặng mây hồng bò lên trên mặt, nàng vừa tức vừa thẹn, lập tức bò lên trên giường, buông rèm giường xuống, trốn ở bên trong mặc yếm và quần áo vào. Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, thì ra chủ tử mới của bọn họ xấu hổ a ! Không phải các nàng chưa hầu hạ qua các cô nương khác, nhưng những cô nương kia ý vào mình xinh đẹp như hoa, da trắng nõn nà, vóc người diễm dúa lẳng lơ, thường xuyên trần truồng không mặc áo quần trước mặt Pháp Vương, tranh nhau khoe sắc để được cung chiều. Đối với các nàng mà nói, mặc dù Vương cô nương có cá tính cổ quái, nhưng sẽ không vì được cung chiều mà tự kiêu, càng không tùy tiện mắng chửi người làm, có thể hầu hạ một chủ tử như vậy phải nói là quá may mắn với các nàng. “Các người tên gì ?” Vương Nha Nha mặc xong quần áo thì vén rèm giường lên, hai nha hoàn thấy vậy thì tiến lên hầu hạ nàng mặc áo ngoài. “Cô nương, nô tỳ gọi tiểu Song, tiểu Diệp” Hai nha hoàn trầm miệng một lời nói. “Ừ, nơi này không cần các người hầu hạ, các người đi xuống đi” Nàng lớn đến như vậy rồi nhưng chưa từng để cho người ta hầu hạ, đột nhiên có người hầu hạ mình mặc quần áo, rửa mặt chải đầu, cảm giác mình giống như một phế vật. Hai nha hoàn nhìn mặt nhau, cúi đầu không nói. Pháp Vương nói Vương cô nương làm gì cũng có thể, nhưng không được rời các nàng nửa bước. Thấy các nàng không đi, Vương Nha Nha cũng không có tâm tình xem phản ứng của hai nàng, vẫn tự mình rửa mặt trang điểm xong, liền yêu cầu dẫn nàng đi phòng bếp. Đi phòng bếp thì không thành vấn đề, chỉ sợ nàng đem phòng bếp đốt đi cũng được thôi ! Cứ như vậy, Vương Nha Nha vừa đi vừa nhìn, vừa lăm bằm. Thấy chim nhỏ sẽ lấy đá ném, thấy hoa sẽ lấy tay ngắt đi, thấy con bướm sẽ đuổi theo, thấy cá phải bắt, thấy trẻ con thì xem như là A Mộc, điên điên khùng khùng, không khác gì bệnh thần kinh. Ôi, bà cô, bà cô Vương, xin nàng thương xót an phận một chút đi mà, nhìn nàng đem hai nha hoàn hành hạ giống như tôm bị lột vỏ. Cuối cùng là may mắn thoát hiểm, thật vất vả đem pho tượng Bồ Tát sống này đưa vào phòng bếp, hai nha hoàn thì tranh nhau phụ giúp nàng. Vương Nha Nha đem bột mì bỏ vào trong chậu, đổ vào một ít nước, làm bắn lên cả tay áo và mặt. Ôi, không, khi nàng đem hai cánh tay trắng

nồn bỏ vào trong chậu nhào nặn, cứ giống như là hai cây que khuấy khuấy trong nồi. Nước thì sánh ra đổ đầy đất, bột mì dính cả lên mặt, áo quần bị nằng làm cho vấy bẩn, thực phẩm bị nằng cắt ra không có hình dạng gì cả, mỗi thứ vắt một nơi, lung tung cả lên, lúc nổi lửa nấu nước thì suýt chút nữa thiêu cháy phòng bếp, nằng thành công làm lộn tung cả phòng bếp lên. Xem cách nằng làm bánh bao mới được mở rộng tầm mắt, nhéo ra một ít bột mì, đặt lên trên mặt thớt cán ra cho tròn, rồi nhét những thứ hỗn tạp vào trong làm nhân bánh, khi làm được rồi, tự nhận mình có tài, trên mặt mới nặn ra một đóa hoa. Tạm thời không nhắc đến những việc khác, trước tiên là nói cách thức nằng làm ra bông hoa đã, cánh hoa to dày, lớn nhỏ không đồng đều, mọi người thì dài cổ ra nhìn rồi thay nhau thay đổi sắc mặt, điểm chết người nhất là, giữa bông hoa bị nằng dùng đũa đâm xuyên qua thành một động nhỏ, trong động nằng nhét vào một ít Hồng La Bặc, quả thực giống như một trụ chống trời, đâm chọt thẳng xuống đáy, giống như là dạng thô tục ! Ai xem cũng không hiểu nằng đang nặn cái gì, mọi người tranh nhau hôn hờ thối phồng tay nghề của nằng rất tốt, nhưng Vương Nha Nha không tốt đẹp gì, công bố bánh bao chín thì mỗi người được một cái mà còn phải trả tiền. Tham dự hoạt động này khiến mọi người không khỏi mang về mặt khó xử, cái đồ bất luân bất loạn nằm trong nồi kia, trả tiền cái rắm, giống như vương bát, ai ăn vào thì trở thành vương bát. Tất nhiên Vương Nha Nha không hiểu được mình hao tổn sức lực vất vả làm bánh bao, nhưng trong mắt mọi người lại thành vương bát. Từ lúc bao bánh bao, chum bánh bao, đến khi vớt bánh bao ra tô, cả một quá trình giống như là người ta sinh con, bất kể đẹp xấu thế nào thì trong mắt nằng là đẹp nhất. Bên này Vương Nha Nha đang chống mông lên để thổi lửa, bên kia Pháp Vương nghị sự trở về phòng không thấy nằng đâu, hỏi thủ hạ mới biết nằng đang ở phòng bếp. Áo bảo vùng lên, Pháp Vương đi trước dẫn đầu, Hưởng Đồng Hưởng Kiệt cùng các nha hoàn đi theo sau, một nhóm đội ngũ rất khí thế đi đến phòng bếp. Mọi người thấy Pháp Vương đến, đang chuẩn bị hành lễ thì bị Pháp Vương phát tay ngăn lại. Vương Nha Nha thật tự nhiên không biết tình huống đang xảy ra, cổ vươn dài ra, đôi mắt nhìn chằm chằm vào củi lửa, tay cọ cọ nhọ nhọ đen ngòm lên mũi. Đợi chờ một lúc lâu, cuối cùng bánh bao cũng có thể lấy ra khỏi nồi hấp, Vương Nha Nha nhắc nắp nồi lên, dùng móng tay đâm đâm vào bánh bao, cảm giác dường như còn thiếu một lần lửa nữa. “Người” Nằng chỉ chỉ ngón tay “Bưng tới cho ta một chén nước” Nước được bưng tới, nằng nhúng tay vào rồi búng búng lạo xạo lên trên bánh bao, sau đó đập nắp nồi lại, rồi chỉ chỉ tay “Người đi thổi lửa đi” Ôi không, bà cô ơi, bà cô Vương ơi, người muốn làm chỉ huy sai bảo người khác cũng phải nhìn đối tượng chứ ! Đường đường là đại Pháp Vương có thể tùy tiện để cho nằng sai bảo sao ? Tiểu Song cơ trí nhanh chạy đến bếp lò thổi lửa, lửa đỏ rực nên bánh bao cũng mau chín hơn. Vương Nha Nha vui mừng nhìn vương bát trong mắt mọi người, cầm một cái bánh bao thổi thổi rồi cho vào trong miệng, khỏi nói đi, mùi vị thật không tệ. Nằng cũng không thèm nhìn lại, đem bánh bao đã cắn một miếng đưa cho người bên cạnh “Ăn ngon, ăn ngon, nhanh nếm thử đi, ta vẫn còn bánh bao phân phát cho mọi người cùng ăn” Thấy người bên cạnh không có động tĩnh gì, lúc đó nằng mới quay đầu qua nhìn, khi nhìn rõ được đối tượng thì nhất thời nằng lúng túng, rút tay về, đem bánh bao giấu ra sau lưng, từng bước từng bước lui về sau, cứ bước lui đến khi đụng phải bệ cá không có đường lui nữa mới thôi, chân nằng run lên, mông đụng vào trên bệ cá, lao đảo một chút nằng liền té vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hóa Trang

Edit-Beta : Peroui Vương Nha Nha tóc tai bù xù cuộn mình trong chăn hắt hơi một cái, nhưng lỗ mũi vẫn ngứa, nằng xoa nhẹ mấy cái cũng không có tác dụng gì, con mắt hiu hiu hép lại, cái miệng dẹt ra, đánh bùm bùm sáu bảy cái nhảy mũi, giống như là pháo nổ, cũng làm cho người ta hết hồn ! Nhưng hết hồn xong thì phiền toái cũng mờ thôi. Từ nhỏ đến lớn Vương Nha Nha chưa từng sử dụng qua khăn tay trong những lúc nhức đầu sổ mũi, lúc này cái thứ này mà biến thành khăn giấy thì dễ dàng quá. Khăn giấy dùng một tờ thì vứt đi một tờ, vừa bảo vệ môi trường vừa đảm bảo vệ sinh, dùng khăn tay không được gì cả, xỉ mũi ra không được mà vứt đi cũng không xong, chỉ nhìn thấy sợi chỉ óng ánh thêu ra hoa ra chim thì không đành lòng chà đạp nó, đây không phải là khăn tay, đây là một tác phẩm nghệ thuật, chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không thể đến gần mà dờ dẫm bậy bạ. Vương Nha Nha tức giận dùng tay áo chà lỗ mũi, cọ lỗ mũi xong nhìn thấy tay áo dính đầy nước mũi thì giận hơn nữa, ba cái áo thì nằng đã cắt đi hai cái rồi, chỉ còn lại mỗi cái yếm mặc trên người, mà cái sợi dây trên cái yếm kia cột cũng không chặt, lỏng lẻo treo trước ngực, chỉ cần nằng động dậy một cái thì cái yếm giống như ngựa hoang rồi khỏi cương, tứ chi không có gì cản trở vô cùng thoải mái hoạt động gân cốt, nửa che nửa lộ ra bộ ngực sữa trắng nõn mềm mại, tăng thêm một chút phong tình. Đầu này nằng đang còn hôn dỗi, đầu kia ánh mắt Pháp Vương đã trở nên khác lạ, hai ngọn lửa dục vọng trong mắt nhảy nhót, bởi vì động tĩnh làm hồ hấp trở nên rất dồn dập, hầu kết trượt lên trượt xuống, thân thể cao lớn bất tri bất giác đã hướng đến gần nằng, cánh tay dài nhấc lên, bàn tay to bắt được cổ tay mảnh khảnh của nằng, bắt chọt dùng lực ôm nằng vào ngực, ôm chặt thân thể của nằng, hơi thở mãnh liệt của nam nhân này thậm chí cách thăm mét ngoài cũng cảm nhận được, cuồng nhiệt làm nằng phát run ! Nằng xoay đầu tránh né mối nóng của hắn, thân thể lại càng gầy dựa kịch liệt hơn, nhưng vô dụng, cái yếm đã bị xé rách, đầu hấn áp xuống, trước ngực truyền đến đau đớn làm cho nằng thờ ra một hơi, thật là đau, nơi đó nhất định chảy máu ! Đại chưởng vùng lên, rèm giường buông xuống che đi một màn kiều diễm. Giống như mưa gió tàn sát bừa bãi xong, tất cả lại khôi phục gió êm sóng lặng như trước, Vương Nha Nha chống đỡ thân thể đau nhức của mình, khóc nước nờ. Pháp Vương tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy nằng cuộn mình trong chăn khóc nức nờ, liền đi tới túm nằng từ trong chăn ra, ngón cái sờ lên hai mắt sưng đỏ của nằng, nhẹ giọng thờ dài một hơi rồi sau đó kéo nằng vào trong ngực. Không nhìn thấy nam nhân này thì không tức giận, vừa nhìn thấy nam nhân này là cơn giận của Vương Nha Nha lại trào lên, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng lần này đến lần khác lại không được như mong muốn. Thân thể của nằng sau mấy lần bị hành hạ thì rất đau nhức, nằng lại cố hết sức đẩy Pháp Vương ra, cho nên ở trong con mắt không đúng đắn của Pháp Vương, nằng đẩy hắn ra biến thành nằng đang vuốt ve hắn. Sờ nơi nào ? Đương nhiên là sờ trúng hai viên bí tử tẹt trên ngực hắn, làm cho hắn như bị điện giật, cả người run lên, bàn tay đặt trên hông nằng nhanh chóng biến thành sắt, làm đau da thịt non mềm của Vương Nha Nha, khiến nằng la oai oái, tức giận đến mức nói tục. “Con mẹ nó, người đừng thô bạo, hung dữ như vậy được không, ta không phải là gì của người mà người bắt nạt ta, Bình Phong uyên nhiều nữ nhân như vậy người không đi tìm, lại cứ tới hành hạ ta, con mẹ nó người bị bệnh, con mẹ nó người là đồ biến thái, con mẹ nó người là đồ khốn kiếp, con mẹ nó người...” Lời mắng chửi kể tiếp bị hắn thô bạo dùng môi chặn mất, bàn tay to kéo tóc của nằng để cho nằng mở miệng ra đón lưỡi của hắn vào công phá, nhưng cái lưỡi mãi mà vẫn chui vào không được, đành phải lưu lại chút dấu vết, đem lưỡi dính hương của Vương Nha Nha xoắn đau đến chết lặng, thủ đoạn vô cùng tàn bạo ! Cho đến khi mùi vị máu tanh lưu động trong răng môi của hai người, Pháp Vương mới không thể không buông nằng ra, “Tiểu Song, tiểu Diệp hầu hạ chủ tử các người tắm rửa” Hai nha hoàn nhận được mệnh thì nhanh chóng đến bên giường, gọi một tiếng “Vương cô nương” Thật là Vương Nha Nha muốn khóc cũng không ra, hơi thở tác động đến đầu lưỡi bị thương, đau lại càng thêm đau, cảm xúc bị thương ở trong lòng nổi dậy như sóng triều, tức giận cũng không thể thoát ra được một tiếng. Nằng cảm giác đầu lưỡi đã không dùng được nữa, mặt đen thui bước xuống giường để tiểu Song tiểu Diệp hầu hạ tắm rửa, thay quần áo. Trong lúc trang điểm, nằng liền đem mười tám đời tổ tông của Pháp Vương ra, tất cả đều dùng con mẹ nó để thăm hỏi ân cần, sau khi trang điểm xong thì tâm trạng của nằng vô cùng vui vẻ, cứ cười cười đi theo tiểu Song tiểu Diệp đưa nằng đi ăn cơm. Tiểu Song

tiểu Diệp nhìn thấy nàng trang điểm xong, sắc mặt hai nàng cực kỳ quái dị, áp a áp ứng muốn nói điều gì đó, lại bị nàng hung hăng trừng mắt một cái, lập tức hai nàng cúi đầu không nói, thuận thế cứ làm việc. Nàng đặc biệt ngồi đối diện với Pháp Vương, Pháp Vương gương mặt là có thể thấy khuôn mặt của nàng. Hân nhủ mày rất chặt, mặt không chút thay đổi, mỗi mím lại không nói được lời nào, ngồi đối diện với hân không phải là người, mà là một con khi. Nhìn xem nàng về thứ quý quái gì trên mặt, hai hàng lông mày xiêu vẹo dài ngoằng, có thể treo được mặt trăng, ở giữa trán có một chấm đỏ, do về không cẩn thận nên có một cái đuôi ngoắc lên phía trên, vành mắt đen thui giống như bị ai đâm, đầu mũi dính một chấm đỏ nằm ngên ngang, lông mũi lộ ra ngo lên trên trời, hai gò má bôi phấn hồng lông lảnh, môi son như máu, mở miệng ra sẽ thấy hai răng cửa đen thui, xem ra khuôn mặt này đã bị chà đạp thô thâm không nở nhìn. Vương Nha che miệng cười khê, đầu lưỡi bị thương nên nói chuyện nghe không rõ ràng, lẩm bẩm nói “Pháp Vương, người đừng nhìn ta như vậy nha, người ta xấu xí nhìn không được a”, thân thể nũng nịu “Pháp Vương, người thật đáng ghét, đáng chết mà”, nàng tiện đà nâng tách trà lên uống một hơi cạn sạch, bất quá một miệng nước trà ở trong miệng không nuốt xuống, giả vờ bị sặc, liền “phốc” một tiếng phun ra phía đối diện. Người ngồi đối diện thoáng một cái thân hình liền biến mất trong không khí, Vương Nha Nha phun ra một ngụm vô ích, ngược lại còn sặc nước miếng của mình, ho khan không ngừng, lập tức một bàn tay to vỗ vỗ lưng của nàng, thân thể nàng ngoắt một cái quăng vào trong ngực của người nọ, một khuôn mặt khi cọ cọ vào bộ quần áo trắng tinh của người ta, biến màu trắng có thêm năm sáu màu sắc khác nhau nữa, bản đến thể thâm không nở nhìn. Pháp Vương đứng đó không nhúc nhích, nghĩ là nàng làm xằng làm bậy nên không tính toán với nàng, đoán là nàng muốn náo loạn một chút, cỏi đời này cũng chỉ có nữ nhân này cùng tiểu nhân là khó đối phó ! Vương Nha Nha cảm thấy còn chưa đủ, còn chưa hết giận, vội chạy tới trong phòng lấy ra một cái kéo, hướng về cái áo trắng tinh kia mà cắt. Đem áo cắt nát xong, nàng tự cho mình là tài, mới oán hận để kéo xuống, rồi bất chợt nâng tách trà lên, gấp một cong rau nhai nhai, nhai đến một nửa thì nhượng mảy, sau đó phun rau đã nhai ra, nâng tách trà lên uống súc miệng. “Tại sao ?” Pháp Vương không hiểu hỏi nàng. Vương Nha Nha lúc lắc cái đầu uống trà, chết cũng không chịu đựng tới thức ăn, liền công bố khẩu vị không tốt để tránh bữa ăn này, lại bị ánh mắt lạnh lạnh của Pháp Vương đảo qua, nàng biết điều một chút ngồi yên tại chỗ, ánh mắt hết nhìn đông rồi sáng ngó tây, nhưng vẫn không nhìn đến Pháp Vương đang ngồi ở đó. Nhìn nàng như vậy là biết có vấn đề gì rồi ! Pháp Vương để đầu xuống, nhướn cao lông mày nhìn nàng, “Từ đầu tới cuối người chưa ăn qua một món ăn đến hết, chẳng lẽ người sợ ta hạ độc trong thức ăn ?”, hân cầm lấy đầu một lần nữa, gấp lên một miếng cá “Người nhìn ta ăn cái gì thì người ăn cái đó, như vậy không cần sợ hãi trong thức ăn có độc, muốn chết thì mọi người cùng nhau chết” Vương Nha Nha bĩu môi, khi nhếch lên, hai hàng lông mày càng xiêu vẹo, nhìn vào cứ như bị ngã chổng vó, về mặt lộ ra hung ác vô cùng. Hai tay gõ ở trên bàn, Vương Nha Nha dứt khoát cùng hân ngả bài “Nếu tính mạng của ta người lấy một cách dễ dàng thì sẽ không dùng thủ đoạn hạ độc vào thức ăn phiền phức như thế này”, nàng gấp một cong rau đưa ra trước mặt Pháp Vương, tiếp tục nói “Biết học hỏi kinh nghiệm của Đường Tăng thì không thể không nhắc đến Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh. Bạch Cốt Tinh vì muốn ăn thịt Đường Tăng nên đem ốc, rắn, sâu, các loại bọ sát biến thành bánh bao cho Đường Tăng ăn” Đem cọng rau bỏ lại trong đĩa, Vương Nha Nha cười đến sung sướng “Bị ta nói trúng sao, những thức ăn này là do người đem ốc, rắn, sâu biến thành đúng không ?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Họa Miệng

Edit-Beta : Perui Phảng phất Pháp Vương nghe được một câu chuyện cười buồn cười nhất từ xưa đến nay, nàng cũng không động não thử nghĩ xem, con ốc, con sâu biến thành đồ ăn thì hân ăn như thế nào ? Không có ai biến thái đến mức đi hành hạ dạ dày của mình. Rất tốt, chuyện này là nàng ban tặng cho hân, nàng cho hân một kế sách không tệ ! Pháp Vương cảm thấy chuyện này không cần tốn nước miếng giải thích với nàng, người có mệnh mễ đến đâu cũng phải dựa vào cơm, bánh bao ăn lâu ngày cũng sẽ ngấy, nàng kiên trì không được bao lâu đâu. Vương Nha Nha nghịch mấy ngón tay, không nghe hân nói lời nào xem như hân đã chấp nhận, phải bồi phục mình cơ trí hơn người, đánh nhau bằng võ mồm, lại khi thế cực lớn, đem Pháp Vương đánh một kích trầm trọng, không thể làm gì hơn, có thể nói nàng là sát thủ số một ! Biết điều một chút, nàng không phải là nữ nhân khuê các, nhưng được cái thông minh cơ trí hơn người, hiểu rõ bản lĩnh của mình, nói không chừng nàng có thể nhanh thoát khỏi bàn tay của hân, thuận tiện giúp trăm họ tiêu diệt đại ma đầu độc ác, đến lúc đó nàng không muốn chạy cũng không được. Trong lòng nàng nghĩ cái gì toàn bộ đều viết ở trên mặt, Pháp Vương hiểu rõ tất cả nên trong lòng cười lạnh một tiếng, đừng nói hân không luyện thành Huyền Nguyệt thần công, dù có luyện thành thì chưa chắc hân đã để nàng rời đi, nơi này có nhiều cơ quan như vậy, nàng có chấp cánh bay đi cũng không thoát được ! “Tiểu Song, tiểu Diệp, mang chủ tử của các người đi thảo trang súc xuống” Hân đứng dậy muốn rời đi lại bị Vương Nha Nha bước tới một bước ngăn trở. “Người đi là sao a, không ở lại uống chén trà thưởng thức hoa cùng ta ư, có lẽ chúng ta có thể cùng nhau nghiền cứu mười hai bức vẽ đông cung đồ, để xem khuôn mặt của ta hiện tại như thế nào a ?”, nàng vỗ vỗ hai tay “A, đúng rồi, ta quên nói cho người biết ta có một tật xấu đã thành bệnh, tật xấu đã thành bệnh người hiểu không, như vậy nói với người, nói cho người hay, ta ở trong nhà vệ sinh thường thích đánh rắm, đặc biệt chuẩn bị lúc còi quần làm thú vui, xông vương bát đản chết về vang, bất quá không phải trăm phần trăm đều làm như vậy, trước tiên phải xem tâm tình, tâm tình của ta người có hiểu không ? Quá buồn bực, tâm tình hồng bét thì con mẹ nó làm thế nào mà nghĩ đến cái rắm” Tiểu Song cùng tiểu Diệp nghe không nổi nữa, theo phản xạ muốn lấy tay che miệng nàng lại, nhưng bị nàng hung hăng trừng mắt một cái, làm trong lòng hai nàng run lên, cúi đầu không dám lộn xộn. Vương Nha Nha thu hồi ánh mắt hung ác, cười một nụ cười quyến rũ với Pháp Vương, thân thể chợt dán lên trên người hân, đưa tay vuốt ve lồng ngực của hân, sau đó ngẩng mặt lên, hơi thở như lan nói “Pháp Vương, có muốn ta theo ngài thử một lần hay không, bảo đảm ngài sẽ cô vùng hài lòng với kiệt tác của ta, không thể không nghiệm” “Trước tiên đem mặt của người rửa đi rồi hãy nói, ta không có hứng thú làm chuyện ta muốn làm với một con khi”, đại chương đẩy nàng một cái, trực tiếp giao nàng cho tiểu Song tiểu Diệp, “Cho các người thời gian năm phút, năm phút sau phải chuẩn bị khuôn mặt nàng thật sạch sẽ cho ta, chuẩn bị không sạch sẽ thì các người cũng không cần xuất hiện ở đây nữa” Hai nha hoàn nghe lời Pháp Vương nói mà trong lòng cảm thấy kỳ cục, nhưng vẫn vâng vâng đồ được Vương Nha Nha, trước tiên đưa nàng tới chậu nước rửa mặt, một người bắt lấy cánh tay đang vung loạn xạ của nàng, một người cầm khăn ướt lau sạch mặt nàng, tuyệt đối không quá năm phút đã đem nàng trở về dạng vốn có của con người, hoàn hảo đưa đến trên giường Pháp Vương. Vương Nha Nha xoay mặt qua một cái liền bị Pháp Vương áp dưới người, vành tai bị hân cắn run lên không ngừng, cái gáy duyên dáng bị hân dùng lưỡi liếm mát, thân thể giống như có dòng điện chạy qua, tê dại mềm yếu vô lực. Bàn tay to của hân luồn xuống váy nàng, một đường đi lên đến eo của nàng thì dừng lại. Dùng sức bóp một cái khiến nàng đau đến mức gào khóc, tiếng gào chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị hân đi trước một bước ngăn ngừa cái miệng của nàng, đem toàn bộ bất mãn của nàng nuốt trở về. Xong, xong, nàng muốn chết, không biết mạng của mình có được nhìn thấy mặt trời ngày mai không đây. ... “Tỷ tỷ, người tỉnh, tỉnh” Người nào àm ỉ như vậy nha, có đề cho người khác ngủ hay không ? Kéo chăn che kín đầu, nàng lăn vào trong góc giường. “Tỷ tỷ, người tỉnh, mau tỉnh lại, đệ là A Mộc, đệ đến cứu tỷ” A Mộc ? Vương Nha Nha nhanh chóng kéo chăn xuống, xoay người qua đã thấy một bé trai đứng

bên giường, đứa trẻ này không phải là A Mộc mà ngày đêm nàng mong nó đến cứu mình đây sao ? “A Mộc, người đã đến rồi, thật tốt quá, rốt cuộc tỷ cũng chờ được người đến”, cả người nàng vẫn còn quần chân ôm lấy A Mộc, kích động giống như gà mẹ lạc mất gà con mới tìm lại được, thiếu chút nữa không khóc nháo lên thôi. “Xuyt, tỷ nhỏ giọng giùm một chút, đệ thừa cơ không có hai nha hoàn ngoài cửa mới lên vào đây, Pháp Vương đang ở đại sảnh nghị sự, đệ đứng nghe lén một lúc, biết được Pháp Vương sẽ phải luyện Huyền Nguyệt thần công, đệ lo lắng cho tỷ đến lúc đó bị hấn giết chết, cho nên mới chạy tới đây cứu tỷ, tỷ chuẩn bị đồ đi, sau khi trời tối đệ tới đem tỷ đi, nhưng tỷ nên nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để cho Pháp Vương sinh lòng hoài nghi” “Nhưng sau khi trời tối là hấn lại ở trong phòng ta sống chết không chịu đi, đệ muốn giúp tỷ chạy trốn bằng cách nào chứ ?” Đây đúng là chuyện tương đối làm người ta lo lắng ! A Mộc nhìn quanh bốn phía, sau đó mới thấp giọng nói “Hôm nay Hồ vương mang theo nữ nhi, là tam công chúa đến đây cùng kết giao hảo với Pháp Vương, buổi tối ở trước đình viện sẽ có Yến Tịch tiếp đãi Hồ vương và tam công chúa, đã lâu U Lan uyển chưa có náo nhiệt như vậy, nhất định vào lúc đó mọi người sẽ buông lỏng cảnh giác, đây là thời cơ tốt nhất để đệ dẫn tỷ chạy trốn, nếu bỏ lỡ sẽ không biết chờ đến năm nào tháng nào” Vương Nha Nha nghe đệ đệ nói như thế, thoáng cái máu trong toàn thân sôi trào hấn lên, phảng phất thân thể đã chịu ngược đãi suốt một đêm không còn đau nhức nữa, vô cùng hưng phấn nói A Mộc phải hứa đảm bảo giúp nàng chạy thoát, sau khi rời khỏi đây sẽ đập đầu lạy hấn. Vô luận như thế nào nơi này nàng ngốc dậy cũng không nổi nữa, không phải nói cùng nàng kết hợp mười lần là có thể luyện thành Huyền Nguyệt thần công ư, theo như tính toán thì đã quá mười lần rồi, sau đó hấn sẽ giết nàng như lời A Mộc nói sao ? Bây giờ nàng còn chưa muốn chết, nàng muốn tìm đường về nhà, nàng đã đi lâu như vậy rồi, không biết ba mẹ sống như thế nào, bằng đảng của nàng có tan rã hay không, mà mọi người còn nhớ đến nàng nữa không chứ ? Cùng A Mộc hẹn ra thời gian gặp nhau cụ thể, Vương Nha Nha một lòng lo lắng, vì nàng đâu được người khác, cho nên rất lo lắng mình lại lòi ra sơ hở gì trước mặt Pháp Vương. Cũng may cả một buổi sáng Pháp Vương không tới nơi của nàng dùng cơm, nên tiểu Song tiểu Diệp cũng tùy tiện thời gian đưa thức ăn đến trong phòng cho nàng. Lúc trước đã nói, chỉ vì nàng cho rằng thức ăn là con ếch, con sâu biến thành, cho nên hấn không chuẩn bị thức ăn như thế cho nàng, mà chỉ để hai cái bánh bao vương bát trong chén, qua loa kết thúc bữa cơm. “Tiểu Song tiểu Diệp, mang ta ra ngoài đi dạo một chút” Cũng đã có một thời gian nàng chưa thưởng thức phong cảnh nơi ở của nàng rồi ! Cái chỗ này thật rất đẹp, so với phong cảnh cổ kính nàng từng nhìn trên ti vi còn đẹp hơn rất nhiều, nếu sau này thật có thể trở về hiện đại, nhất định nàng sẽ đem chuyện của mình viết lại, nếu chuyện của nàng được đón đọc thì có thể xuất bản thành sách, hoặc là thành kịch bản phim truyền hình, nàng sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kiss

Edit-Beta : Peruo Vương Nha Nha đi mệt rồi thì ngồi xuống trong đình nghỉ ngơi, tiểu Song tiểu Diệp hết sức quan tâm bâng trái cây lên cho nàng giải khát, nàng cầm lấy một quả lê gặm hết một nửa thì thấy một mỹ nhân mang theo nha hoàn đang đi đến hướng nàng. Phải nói là mỹ nhân này không phải xinh đẹp bình thường, hình ảnh mỹ nhân bước đi làm cho người ta không nỡ thu hồi ánh mắt về. Lúc mỹ nhân đã đứng trước mặt Vương Nha Nha, nàng vẫn ngồi im không động đậy, chờ mỹ nhân lên tiếng trước. Mỹ nhân sẽ không vô duyên vô cớ đến gần nàng, khẳng định có mục đích là có lời muốn nói với nàng. “Các người đi xuống bằng chút điểm tâm lên đây” Mỹ nhân mở miệng thì chỉ sai bảo nha hoàn, nhưng tiểu Song tiểu Diệp không nhanh không chậm hướng mỹ nhân hành lễ nói “Pháp Vương giao phó chúng ta không thể rời Vương cô nương nửa bước, mong đại phu nhân tha lỗi” Đại phu nhân ? Vương Nha Nha nhíu mày lại một chút. Mỹ nhân thấy sai bảo tiểu Song tiểu Diệp không được, cũng thoái mái ngồi đối diện với Vương Nha Nha, hai tay đan lại đặt ở bên hông, tư thế ngồi này nếu ở hiện đại là đúng tiêu chuẩn của giới thượng lưu, mỹ nhân sống mất lưu chuyển, hơi thở như lan nói “Biết muội muội đến đây cũng một thời gian rồi, nhưng tỷ tỷ bận rộn quản lý U Lan uyển nên không có thời gian đến thăm muội muội được, mong rằng muội muội không để ý” Lời nói này rõ ràng là nàng ta làm tỷ tỷ không đúng, không thể bỏ chút thời gian những lúc bận rộn đến thăm nàng, nhưng cái chính là ngầm nói nàng ta là nữ nhân của Pháp Vương, cũng là đại phu nhân quản lý U Lan uyển, nên hấn là muội muội đi trước ra mắt tỷ tỷ, thật là một chút quy củ đều không biết. Cũng may Vương Nha Nha không sợ người khác đàm tiếu, nếu nàng có da mặt mỏng thì đã đỏ tới tận mang tai rồi, nhưng là nàng vẫn bình thường ngồi gặm lê, còn có ý ở trước mặt đại phu nhân xoi mói quả lê không ngọt, chùn nho ăn chua, trách cứ tiểu Song tiểu Diệp tại sao lại bâng lên những thứ không có chất lượng, không có vị gì bày ra trước mặt đại phu nhân, tuy đại phu nhân vô cùng tức giận, nhưng đầu gối nàng cũng là nữ nhân Pháp Vương choi đùa, đánh chó cũng phải ngó chủ nhân thôi. Nghe xong Vương Nha Nha nói, đại phu nhân cũng không tức giận, vẫn nở nụ cười chân thành như cũ, tiếng nói nhỏ nhẹ nói “Đừng vậy a, những nữ nhân như chúng ta là có mạng như vậy, tùy thời Pháp Vương muốn là muốn, không muốn thì nửa năm sau cũng không nhớ nổi người là ai, có thể muội muội có điều không biết, tối nay ở đại sảnh có yến tiệc chiêu đãi Hồ vương và tam công chúa, mà tam công chúa so với nữ nhân trong Bình Phong uyển còn đẹp hơn rất nhiều lần, Hồ vương nói là tới để kết giao hảo, nhưng kết giao hảo thì phải có thành ý, mà thành ý này dĩ nhiên là đem tam công chúa tặng cho Pháp Vương, kể từ khi Pháp Vương nhìn thấy tam công chúa lần đầu tiên, thì ánh mắt của Pháp Vương chưa bao giờ rời khỏi người tam công chúa, nói như vậy là tối nay Pháp Vương sẽ không trở lại phòng của muội muội rồi”, nàng ta phải phải áo “Aiz, không ngờ muội muội lại phải tức giận nhanh như vậy, cũng giống nhau thôi, đã thành nữ nhân mà Pháp Vương đùa bốn qua” Đáng tiếc biểu hiện của Vương Nha Nha lại rất bình tĩnh, không nhìn thấy một chút ghen tỵ nào trên mặt nàng, khiến nàng ta không khỏi hoài nghi có phải Vương Nha Nha đang giả vờ hay không, trên mặt bình tĩnh thế kia nhưng chắc chắn nội tâm đang tức giận vô cùng, có lẽ không lâu sẽ có trò hay diễn ra, nàng ta ước gì Vương Nha Nha và tam công chúa kia đấu đá đến một mất một còn, nàng ta cũng không thương tiếc người nào, còn có thể diệt trừ hai cái đình trong mắt nàng ta. Chẳng lẽ Vương Nha Nha lại đoán không ra trong lòng nàng ta nghĩ cái gì sao ? Không ăn thịt heo cũng không phải chưa thấy qua heo chạy, chỉ xem nữ nhân ở hậu cung tranh đấu trên kênh TVB thì nàng có thể hiểu được đại phu nhân có bề ngoài xinh đẹp, nhưng nội tâm lại cực kỳ ác độc, thù đoạn lại hạ lưu vô cùng. Mặc dù nàng không học theo những thù đoạn của nữ nhân kia, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có phương pháp chính, trước đó đã có Dương Nguyệt, bây giờ tới một đại phu nhân, những nữ nhân này nếu thật sự sợ thất sủng thì nên chạy đến chỗ Pháp Vương đòi hỏi mới đúng, đằng này lại chạy tới chỗ nàng là sao chứ, nàng không trong chừng được tư tưởng của Pháp Vương, hơn nữa, nàng cũng không phải là mấy nàng ta, nàng còn ước gì ngày ngày Pháp Vương đứng đến tìm nàng, muốn tìm nàng nói chuyện ư, những nữ nhân này thật là có bệnh. Được rồi, vì nghĩ đến tối nay nàng sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, nên nàng cố gắng không so đo cùng nàng ta, bây giờ chuyện cần làm của nàng là trước khi trời tối phải nhanh chóng thăm dò địa hình ở nơi đây, giúp nàng thêm phần nắm chắc cơ hội chạy thoát khỏi đây. Vương Nha Nha hết sức chú trọng tai gai mất ngồi khoi khoi móng tay, còn thuận tiện gãi gãi cổ, tuyệt không để ý đại phu nhân đang nhìn nàng. Được rồi, nàng chính là người thô tục, đại phu nhân có thể bẩm báo lại cho Pháp Vương thế nào đây, chắc là thì thầm bên gối nói nàng không đáng giá một đồng, nói như vậy là nàng chạy trốn cũng không có người để ý. Quả nhiên đại phu nhân bị những cử chỉ bất nhã thô tục của nàng dọa cho trợn trắng mắt, nếu nàng không phải là dương nữ hàng cổ hiếm có, thì có đem nàng coi sạch đưa đến trên giường Pháp Vương, chắc chắn Pháp Vương cũng sẽ không liếc nàng một cái, nói không chừng còn có thể một

chươngng bỏ đôi nàng ấy chứ. Nhìn hàng nát không ra dạng gì này, nên đưa cái loại hàng nát này phân phát xuống nông thôn làm thịt heo đi. Đại phu nhân đứng dậy cáo từ, đi nhanh đến nỗi làm cho người ta kinh ngạc. Vương Nha Nha nhìn thấy bóng dáng đại phu nhân biến mất xong thì mang tiểu Song tiểu Diệp đi dạo mỗi nơi một chút, đi tới bên hồ sen, nhìn thấy trong đình đối diện là một nam một nữ, nam chính là Pháp Vương, nữ chính thì chắc là tam công chúa rồi. Lúc này, tam công chúa đang ngồi trên đùi Pháp Vương, hai người hôn nhau đến quên mình, nhất là âm thanh yêu kiều của tam công chúa lướt qua hồ nước cũng đủ cho người ta nghe được mức độ chân thật vô cùng. Vương Nha Nha không nói tiếng nào quay người trở về, tránh xa hồ sen rồi đi vào một rừng trúc. Rừng trúc này tràn đầy sương mù, u ám đến kinh khủng, thỉnh thoảng còn nghe được hơi thở trầm thấp quái dị. Tiểu Song tiểu Diệp che hai bên người nàng, từng bước dè dặt đi lên phía trước, đột nhiên một con hồ lớn nhảy ra, dọa cho tiểu Song tiểu Diệp chạy mất. Nếu khi này tiểu Song tiểu Diệp không ở bên cạnh Vương Nha Nha, nàng sẽ cho rằng hình ảnh vừa rồi là do tưởng tượng ra, lúc này tám phần là nàng đã lạc đường, lòng vòng một lúc lâu trong rừng cũng không tìm thấy lối ra, nàng lo lắng đến mức muốn kêu cứu mạng, nhưng lại sợ dẫn con hồ tới chỗ nàng. Nàng cứ chạy lòng vòng không mục đích như vậy, đông chạy, tây chạy, đang chạy thì vấp phải một nhánh cây làm nàng ngã xuống như chó ăn phân, nàng phúi phúi đất trên mặt, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy một đôi giày thêu màu đỏ trước mắt, nàng nhìn từ đôi giày thêu nhìn lên, bắt gặp Dương Nguyệt một thân áo quần đỏ rực, nàng ta mắt mũi đều chảy máu, sắc mặt trắng bệch đang nhìn xuống nàng. Vương Nha Nha sợ hãi, cuống quýt lui về sau, nhưng Dương Nguyệt lại từng bước từng bước đi đến phía nàng, sau đó nàng ta duỗi tay ra nắm ở cổ Vương Nha Nha, cười đến kinh khủng vô cùng “Ta ngày đêm cầu nguyện, cuối cùng cũng cầu được hàng nát như ngươi tới đây, ta bị Pháp Vương phét bỏ cứu vãn, đánh xuống địa ngục vĩnh viễn không được đầu thai, mà ngươi cái loại hàng nát vẫn còn sống, còn sống là sao ?” Vương Nha Nha bị nàng ta nắm ở cổ không thể nói ra lời, hai tay không ngừng gỡ cánh tay của nàng ta ra, hoảng đến nước mắt chảy ra. Đột nhiên tay trái của Dương Nguyệt biến thành móng nhọn, đang muốn vung lên đánh tới mặt Vương Nha Nha, thì một sợi tơ dài cuốn lấy tay trái của nàng ta, một cổ lực lượng lôi nàng ta cách xa Vương Nha Nha ra, sau đó một con hồ nhảy ra cắn xé tấn công nàng ta, lập tức nàng ta kêu thảm một tiếng rồi vung móng nhọn lên tấn công lại con hồ, con hồ trúng đòn, trên cổ có một vài vết máu, nhưng như vậy lại chọc giận con hồ, răng nanh liền mọc ra nhiều hơn cắn nát tay của nàng ta, lúc này trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. Vương Nha Nha đang thờ hồn hèn thì đã có một thân ảnh mang nàng chạy thoát nơi này, vội vàng chạy như điên nên nàng cũng không có một giây để nhìn đối phương trong như thế nào, đến khi hai người đến trước một cửa động, nàng mới nhìn rõ người vừa cứu mạng nàng chính là A Mộc. Nàng mừng như điên hô lên “A Mộc” A Mộc cầm tay nàng “Tỷ tỷ, cái động này là ta đào cả một đêm, nó có thể giúp chúng ta chạy đi”

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lục Soát

Edit-Beta : Perui Vương Nha Nha sợ hết hồn hết vía theo sát sau A Mộc, trong động thường xuyên có mấy con chuột lui tới, mấy con rắn bò lung tung mở miệng ra là phun lưỡi phi phi, thân rắn màu sắc rực rỡ làm cho thân thể nàng cảm thấy tê dại. Cái này cũng chưa tính, trên đồi này nàng ghét nhất là con chuột, vừa thấy con chuột với cặp mắt gian tà cùng với cái đuôi dài lê thê là nàng đã muốn ới ! Nàng không khỏi nhớ lại trước kia có xem phim đại chiến người và chuột, xem xong bộ phim kia, nàng đã nôn hết một tuần lễ, phải truyền nước biển để bổ sung dinh dưỡng. Nàng nhìn không được ôm ngực chạy đến một bên ới, sau khi ới xong, sức lực toàn thân nàng giống như bị mất hết nước, vô lực dựa vào thành động ngồi xuống. Không biết thời gian ngồi ới này có làm chậm trễ kế hoạch chạy trốn hay không ? A Mộc tiến lên quan tâm hỏi nàng có thấy khá hơn chút nào không, nàng suy yếu cười cười, tỏ vẻ mình có thể đi được. A Mộc không nói hai lời đứng trước mặt của nàng, muốn nàng nhảy lên trên lưng hắn, nàng không chút do dự, lập tức nhảy lên trên lưng hắn, làm nàng kinh ngạc nhất là, đây rõ ràng là một đứa bé, nhưng sao lưng của hắn lại rộng lớn như vậy, cảm giác giống như một nam nhân chứ không phải là một đứa trẻ. A Mộc cũng nàng cũng không ảnh hưởng gì đến tốc độ chạy, ngược lại tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cảnh vật trong tầm mắt cũng mờ mờ hơn. Đột nhiên A Mộc dừng lại, Vương Nha Nha không hiểu hỏi hắn vì sao lại không đi, nhìn theo ánh mắt của A Mộc, Vương Nha Nha mới phát hiện có người đang chặn lại phía trước. Đứng chặn lại phía trước không ai khác chính là tiểu Song tiểu Diệp. Vương Nha Nha nhảy xuống lưng A Mộc, đi lên trước, mở miệng nói từ từ “Ta biết hai người các ngươi trung thành với Pháp Vương, nhưng các ngươi cũng biết hẳn từ trước tới nay lòng dạ luôn độc ác, bạo ngược vô tình, nể tình ta cùng các ngươi đã sống cùng nhau một thời gian, xem như hôm nay các ngươi chưa từng cho chúng ta, xin cô nương nghĩ đến thời gian chúng ta đã hầu hạ ngài, xin cô nương trở về đi thôi” Muốn thuyết phục hai nha đầu này là không thể nào, Vương Nha Nha quay đầu nhảy mất ra hiệu với A Mộc, A Mộc hiểu ý liền vung chân lên đá tới hai nàng, các nàng vội vàng tránh được, lập tức hai nàng rút kiếm ra, một trái một phải tấn công A Mộc. Lúc đầu A Mộc còn kiên nhẫn đánh qua đánh lại cùng các nàng, cuối cùng thì mất kiên nhẫn liền điểm huyết vị trên người các nàng, làm cho hai nàng làm cách nào cũng không thể động đậy. Càng ngày Vương Nha Nha càng cảm thấy A Mộc này không đơn giản, còn không kịp mở miệng hỏi hắn này nọ thì người đã bị mang chạy mất. ~~~o0o~~~ Cùng lúc đó, trong đại sảnh U Lan uyển ca múa mừng cảnh thái bình, Pháp Vương cao cao tại thượng ngồi trên vị trí cao nhất, Hồ vương ngồi phía dưới bên phải, ngồi bên cạnh Hồ vương là tam công chúa. Hồ vương gợn chén rượu lên nói “Ta mời Pháp Vương một chén, chúc Pháp Vương tìm được dương nữ, luyện thành Huyền Nguyệt thần công, sớm ngày nhất thống hai giới âm dương”, Hồ vương một ngụm uống cạn, để chén rượu xuống nhún nhường nói “Nếu Pháp Vương không chê thì để tiểu nữ dâng lên ngài một điệu múa, không biết Pháp Vương nghĩ thế nào ?” Pháp Vương liếc về phía tam công chúa một cái “Sớm đã nghe nói tam công chúa ca múa không ai sánh bằng, bốn vương rất thích khi được nhìn kỹ thuật nhảy tuyệt mỹ của tam công chúa, tam công chúa, xin mời” Tam công chúa đã sớm kìm nén không được hưng phấn, nhảy dựng lên theo điệu nhạc, phi thân bay tới giữa đại sảnh, chậm rãi lắc nhẹ cơ thể, đóng đưa cái mông, ngón tay hé ra mở ra khuôn mặt được che kín, eo run run, vạt áo bay trên mặt đất, chân vừa nhấc lên thì dưới váy có xé tà đã lộ ra hai đùi tuyết trắng, đi lên nửa cũng không có gì che đậy, nói chung là nhìn xuyên thấu. Nhìn tam công chúa nhảy múa khiến mọi người trầm trồ khen ngợi, nhưng lời nói của mọi người ở đây không có ý nghĩa, nàng ta dứt khoát nhảy lên múa trên đùi Pháp Vương, dưới váy không có gì che đậy dính sát lên chỗ nắn cảm của Pháp Vương, có thể nói hình ảnh này làm cho người ta phun máu. Nữ nhân ở Hồ giới vốn không xem trọng chuyện trinh tiết, câu dẫn nam nhân càng ngày càng lợi hại hơn, thân thể đã dâng lên không biết mấy chục nam nhân rồi. Pháp Vương có ý dè dặt eo của nàng ta ngay tại chỗ đó, có ý đưa dây nàng ta, nhất thời nàng ta kiều mỹ cắn cắn lỗ tai của Pháp Vương, thân thể càng thêm dán lấy trên người hắn “Pháp Vương, muốn sao ?” Hồ vương bị lời nói to gan của nữ nhi làm cho đỏ mặt, lúc này liền đứng dậy hướng Pháp Vương cáo từ, công bố tiểu nữ nhi thích ở nơi này, nên sẽ cho nàng ta ở lại đây một thời gian. Sau khi Hồ vương đi, Pháp Vương ôm tam công chúa nhảy dựng lên, trở lại trong phòng, một tay lấy nàng ta ra ném xuống mặt đất, sau đó cho nàng ta hai cái tát, đánh cho nàng ta nổ đom đóm mắt. “Vì sao lại đánh ta ?” Từ nhỏ đến lớn tam công chúa chưa bao giờ nếm qua đau khổ, ngẩng khuôn mặt sưng đỏ lên hoảng sợ hỏi. Pháp Vương không trả lời, một cước đá văng nàng ta ra. Hắn quăng áo ra, bọn nha hoàn hiểu ý, lập tức thay trường sam mới cho

hắn, còn áo cũ đem đi thiêu hủy. Tam công chúa không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung nữa, trăm phương ngàn kế đem thân hiến tặng cho hắn, kết quả chỉ đổi lấy một chữ, là “thê lương”. Đùng như vậy, chính là thê lương, nữ nhân này từ đầu đến chân không nơi nào không làm cho người ta nôn mửa. Pháp Vương quăng xà tiên ra, thoáng cái vút trúng môi đỏ mọng của tam công chúa, không phải là không thể đánh nát miệng của nàng ta, là gan nàng ta thật không nhỏ, dám đem cái miệng chết tiệt tới chạm vào vào hắn, đáng chết ! “Pháp Vương, van cầu ngài đừng đánh, van cầu ngài!” Biến hóa quá nhanh, tam công chúa ôm lấy thân thể khắp nơi nát bét của mình, mặc kệ nàng ta chạy đến đâu thì xà tiên cũng luôn theo kịp, làm cho nàng thở gấp không kịp, nàng ta trốn trong góc tường tùy ý hắn quật xà tiên, đôi mắt đẹp sợ hãi nhìn chằm chằm hắn. Roi ngừng lại không vung xuống nữa, có thể nói tam công chúa như hoa như ngọc bây giờ khuôn mặt đã hủy dung, máu me be bét bị lòi vào giam trong địa lao, đợi chờ nàng ta là sắc quỷ thay phiên nhau cưỡng gian nàng ta, bị hành hạ chỉ còn nửa sức lực. Hồ vương trăm triệu lần không nghĩ đến lần này mang tam công chúa đi kết giao hảo lại thành ta chuyện như vậy, cứ cho rằng từ nay sẽ gối cao mà ngủ, suốt ngày uống rượu mua vui, không biết rằng đại nạn sắp đến trước mắt. Thu hồi xà tiên, thoáng cái Pháp Vương đã đến gian phòng của Vương Nha Nha, nhưng khắp nơi đều không nhìn thấy người nàng, triệu hạ nhân đến hỏi mới biết nàng rời đi lúc giữa trưa còn chưa trở về, cũng không thấy tung tích của tiểu Song tiểu Diệp. Pháp Vương giận đến gân xanh muốn nhảy ra ngoài, lập tức ổng tay áo run lên, vạn con kim xà được thả ra bắt đầu đi tìm nàng. Vạn con kim xà chỉ chít làm cho người nhát gan ngất xỉu ngay tại chỗ, Hướng Đông Hướng Kiệt chờ lệnh đi tìm người, lần này Pháp Vương giận thật, bọn họ hy vọng có thể tìm thấy Vương Nha Nha trước vạn con kim xà, nếu là bị kim xà tìm được thì theo tính tình của Pháp Vương là có thể bỏ đổi nàng ra. Mà Pháp Vương lại giống như đọc được suy nghĩ của bọn hắn, nên không giao nhiệm vụ tìm người cho bọn hắn, mà là để cho bọn hắn nhìn Pháp Vương vừa uống trà, vừa chờ tin tức. Tốc độ của những con kim xà này rất nhanh, lần theo hơi thở của Vương Nha Nha mà đuổi theo, thời gian chừng nửa nén hương thì đã đến trước cửa động, ngăn chặn ở đó. A Mộc cũng theo Vương Nha Nha chạy đến trước cửa động, vừa thấy ở cửa động có vạn con kim xà chỉ chít ngăn chặn, thì Vương Nha Nha kêu lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh luôn. Bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc này có bao nhiêu kinh khủng, trên thực tế là Vương Nha Nha già chết, sống mà đối mặt với Pháp Vương sắp đến đây thì chết đi còn dễ dàng hơn gấp trăm lần, thậm chí là gấp trăm ngàn lần. Thôi được rồi, nhanh đến mang nàng trở về thôi, trái tim nhỏ bé của nàng chịu không được kích thích này. ... Pháp Vương nâng tách trà lên đang định uống, thì bất ngờ thám tử báo lại đã tìm được Vương Nha Nha, Pháp Vương hớp một ngụm trà, đầu cũng không ngẩng lên nói “Bên người nàng còn có ai ?” Thám tử không dám giấu diếm, thành thực khai báo “Có một đứa trẻ” Pháp Vương dừng tay, ánh mắt tối sầm lại “răng rắc” một tiếng, tách trà bị bóp nát, thoáng một cái thân hình đã biến mất không nhìn thấy dấu hiệu biến mất. Hướng Đông Hướng Kiệt phi thân đi theo. Cùng lúc đó Vương Nha Nha còn đang già chết, A Mộc có làm thế nào cũng gọi không tỉnh, có thể nói là bất tỉnh. Muốn chết, muốn chết, Pháp Vương sẽ đến đây, muốn nàng làm sao bây giờ ? Mồ hôi từ trên trán nàng chảy xuống, A Mộc thấy vậy thì cảm thấy rất kỳ quái, một người đã ngất như chết rồi mà còn đổ mồ hôi lạnh, thật là làm khó nàng. Ngoài động nhanh chóng nổi lên một luồng gió lạnh mạnh mẽ, vạn con kim xà “sưu” một tiếng biến mất không còn một con, ngoài động tỏa ra một lượng khói dày đặc, sau khi khói đã dày đặc thì Pháp Vương hiện thân tướng quý đứng ở cửa động, Hướng Đông Hướng Kiệt vừa thấy A Mộc thì nhất thời kinh hãi, lại nhìn đến Vương Nha Nha đang già chết, hai người bọn họ căn bản không dám nhìn đến mặt của Pháp Vương, cũng tự dưới đáy lòng mình cầu nguyện cho Vương Nha Nha cầu được nhiều phúc ! Pháp Vương mặt đem thui nhìn A Mộc, “Đường đường là Quý Vương lại biến thân thành đứa trẻ để đến gần Nha Nha nhà ta, thật là hoang đường” Vương Nha Nha không nhìn được cong miệng lên, cái đồ biến thái này đang nói cái gì a ? Nha Nha nhà hắn ? Nôn... Thật ra nàng không biết xấu hổ, nhưng cũng chưa từng thấy người không biết xấu hổ như hắn. Quý Vương ? A Mộc là Quý Vương biến thành ? Nàng già bộ không được nữa, lập tức mở mắt vọt giấy, đi tới níu lấy cổ áo A Mộc “Con mẹ nó, tại sao ngươi lại gạt ta ? Ta là thật tâm đem ngươi thành đệ đệ thân thích nha”, nàng càng nói càng giận, liền đánh một quyền dứt khoát vào bụng hắn, “Khôn kiếp, các ngươi là đồ khôn kiếp, ta nguyện rửa các ngươi sinh con ra không có con mắt” Trong suốt cuộc đời nàng tin tưởng một người như vậy, nhưng vẫn là bị phản bội, cái cảm giác bị phản bội này giống như con giao cắt nát lòng nàng, mắt nàng đỏ bừng, Quý Vương thấy vậy thì vô cùng áy náy, thoáng một cái khôi phục lại thân hình, thì ra hắn có tướng mạo cao lớn, cánh tay dài nhắc lên liền đem Vương Nha Nha ôm vào trong ngực, lấy lòng nói “Cũng là ta không tốt, cũng là ta không tốt, chờ sau khi rời khỏi đây nàng muốn chém muốn giết, muốn lóc thịt gì cũng được, tùy nàng có được không ?” Vương Nha Nha ở trong ngực hắn gầy gầy dựa mấy cái, nhưng sức lực nam nữ chênh nhau quá lớn, cho nên Vương Nha Nha dễ dàng bị Quý Vương khống chế được, khiến nàng không thể động đậy được một chút nào cả. Mà Pháp Vương lại nổi lên ánh mắt nguy hiểm nhìn hai người ở đây biểu diễn, lửa giận đã dâng lên cao vạn phần, liền phi thân đi qua muốn bắt người, nhưng Quý Vương đã sớm có phòng bị, trước khi Pháp Vương đụng đến Vương Nha Nha thì đã tránh thoát trước, song chưởng vung lên, cát vàng từ hai bên thân động chảy ra rất nhiều, thời gian nháy mắt cát vàng đã ngăn trở thân hình của Pháp Vương. Quý Vương ôm Vương Nha Nha trốn trong cát vàng thì sẽ chạy thoát rất nhanh, nhưng dù sao Vương Nha Nha cũng chỉ là con người, thân thể tự nhiên sẽ chịu không nổi cát vàng này, bịt miệng, bịt mũi nín thở đến bức bối, Quý Vương chú ý đến dị thường trên mặt nàng, không thể làm gì khác hơn là nhảy ra khỏi cát vàng, thay nàng phui đi những hạt cát trên mặt, hình ảnh này vừa lúc Pháp Vương đuổi đến thì nhìn thấy, gân xanh trên trán hắn chỉ muốn nhảy ra ngoài, hắn cười đến máu lạnh, từ lòng bàn tay sinh ra một cầu lửa, đánh thẳng vào trái tim của Quý Vương, Quý Vương không kịp tránh thoát, liền phun ra một ngụm máu đen, trên mặt Vương Nha Nha cũng dính một ít máu đen. Vương Nha Nha cả kinh đỡ lấy hắn “A Mộc, ngươi làm sao vậy ?” Quý Vương nhanh chóng đè lại đầu Vương Nha Nha nói “Nhắm mắt lại” Không biết tại sao trong tiềm thức nàng tin tưởng Quý Vương sẽ không thương tổn đến nàng, nên nàng rất nghe lời dựa đầu vào ngực hắn, cuối cùng chỉ nghe bên tai tiếng gió vu vu, cả người bị Quý Vương kéo vào vạn dặm trời cao bay đi hướng Quý giới. Làm sao Pháp Vương lại để cho bọn họ rời đi như vậy được, đồ vật thuở sở hữu của hắn thì không bao giờ người khác được đụng đến dù chỉ một chút, Quý Vương chết tiệt... hai tay lại đặt trên hông của nàng, không biết hắn thích sạch sẽ đến độ không thể chừa được rồi sao ? Một ngụm ác khí tích trữ ở ngực, hai mắt đỏ bừng hiện đầy mây đen, cánh tay phải của Pháp Vương được thay thế bằng cánh tay sắt, thiết trào vung lên hướng đến Quý Vương. Đây cũng không hẳn là cánh tay sắt, vì nó có thể tự co tự duỗi, nói cách khác, bất kể Quý Vương có chạy xa đến đâu thì cánh tay sắt này cũng tìm đến được, thiết trào sắp đụng đến lưng của hắn thì biến thành thiết câu ôm lấy thịt trên lưng Quý Vương, “răng rắc” một tiếng, mấy cây xương trên lưng Quý Vương bị bóp nát. Cùng lúc đó, Pháp Vương thả ra vạn con kim xà, theo mùi thịt tiến vào trong cơ thể Quý Vương, bừa bãi gặm cắn thân thể của hắn, từ trong miệng, mũi của hắn chui ra chui vào, trong đó có mấy con tấn công đến Vương Nha Nha, cắn cắn cánh tay của nàng, đem nàng cách xa Quý Vương ra. Trên trời cao, cảm giác dưới chân không có lực hút làm cho Vương Nha Nha muốn kêu khóc, những kim xà được lệnh cũng không mang nàng đến ngay cho Pháp Vương, mà là mang nàng bay lên bay xuống, có lúc còn thả nàng ra, lúc nàng chuẩn bị đụng đến đỉnh núi thì lại thả nàng bay lên, nàng đáng thương giống như bàn giấy du ở trên cao bị đem đưa lui tới, khiến cho nàng muốn cắn lưỡi tự vẫn. Hăm răng của nàng còn chưa tiếp xúc đến đầu lưỡi thì thân thể lại rơi vào một áo bào rộng rãi, miệng bị Pháp Vương tàn nhẫn cắn nuốt, hắn áp mũi xuống mũi của nàng rồi thả một con kim xà vào trong miệng nàng, kim xà nhanh chóng chạy loạn trong cơ thể nàng. Vương Nha Nha hoảng sợ níu chặt cổ áo Pháp Vương “Ngươi cho ta ăn cái gì, cho ta ăn cái gì ?” Pháp Vương tà tà cười một tiếng, dùng sức siết chặt cầm của nàng, ép nàng há to mồm đón nhận nụ hôn của hắn, hơi thở của hắn hòa với hơi thở của kim xà, lập tức kim xà ở trong cơ thể nàng ngo ngoáy, tạo thành một luồng sóng tình dục chạy thẳng đến não của nàng. Bụng nóng sốt khó chịu, lý trí đã bị tình dục gần như át mất, giây cuối cùng thì nàng không khống chế được nữa, liều mạng ôm lấy cổ Pháp Vương, thân thể hung hăng dán sát vào người hắn, đáng thương cầu xin, van xin hắn muốn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 24: Lưu Manh

Edit-Beta : Peruoai Người Quý Vương bị thương nặng, được thủ hạ cứu lên từ trong biển cả thì đã hấp hối. Cùng lúc đó, Vương Nha Nha so với hẳn cũng sống không khá giả được bao nhiêu, khi bị Pháp Vương mang về, nàng liền chịu đủ hành hạ của kim xà, cả người thống khổ co rút trên mặt đất, không ngừng cầu xé y phục, rên rỉ không ngừng. Nàng bò qua hướng Pháp Vương, đưa tay với đến ống quần của hắn, thống khổ đem mặt dán lên bắp chân của hắn, thờ hồn hên cầu xin, van xin hắn “Van xin người, van xin người muốn ta, ta muốn chết, ta chịu không được, van cầu người” Pháp Vương không nhúc nhích động đậy, vẫn ngồi lật xem cuốn sổ con. Không tệ, bước kế tiếp hẳn muốn tấn công Hồ giới, hiện tại trong Ma giới chỉ còn Hồ giới và Sư Tử giới là chưa bị hẳn thống lĩnh, sau khi thống nhất Ma giới, xui xẻo kế tiếp chính là Quý giới. Lúc này Vương Nha Nha đã ôm cổ của hắn, thân thể khó chịu dán chặt trên người hắn, móng vuốt lại càng không an phận chui vào trong áo quần hắn, đầu lưỡi liến lên bờ môi hắn, nàng thử học hỏi như trước đây hẳn đã đối xử với nàng, cố gắng cạy môi của hắn ra, nhưng thử cả nửa ngày cũng không thành công, nàng tức giận liền cắn một ngụm vào cổ hắn trả thù. Cắn hắn đồng thời khó chịu cũng chính là nàng, máu tanh trong miệng cũng không làm giảm bớt dục niệm trong đầu nàng, ngược lại, làm cho nàng hưng phấn lên nữa, từ cắn biến thành bú, lạch cạch lạch cạch rung động !

Pháp Vương vẫn ngồi yên không nhúc nhích như cũ, thờ ơ lạnh nhạt vô cùng. Vương Nha Nha bị hành hạ đến thần trí không còn rõ ràng nữa, khẩn cấp muốn hẳn, đành liều mạng hất quần áo của hắn ra, nhìn đến lồng ngực cường tráng rắn chắc thì ánh mắt nàng sáng ngời lên, vô cùng hưng phấn dán mặt mình lên đó, nhắm mắt liếm liếm, vẻ mặt thỏa mãn giống như mèo đàn ăn vụng được mỡ. Bị nàng đánh trúng điểm yếu như vậy nên Pháp Vương cũng kiềm chế không được nữa. Nữ nhân này là trời cao đặc biệt phái tới để khắc hẳn. Pháp Vương buông quyền sở con ra, đề lấy đầu của nàng mà hôn, mấy tiếng “tê” vang lên, áo quần của nàng liền nát vụn, nàng khom người đứng dậy ý muốn đón nhận hẳn, giây phút quan trọng nhất thì hẳn dừng lại, đem nàng vứt vào trong thùng tắm. Thân thể của nàng vừa tiếp xúc với nước nóng thì lửa nóng trong cơ thể càng thêm cuồng loạn, làm nàng khó chịu đem giấy nện vào thùng tắm. Nhìn nàng da mịn thịt mềm, cái gáy lại đụng vào thùng tắm mấy cái nhưng vẫn không rách da ? Chỉ có những tia máu phun ra ngoài, như vậy lại làm cho Pháp Vương biến thái đau lòng a. Chẳng qua hẳn muốn dạy dỗ nàng một chút, cũng không muốn làm cho nàng tự hại mình, hẳn liền nhắc nàng từ trong nước lên, bước nhanh đi đến giường lớn, tay vung lên, rèm giường buông xuống che kín một phòng cảnh xuân. Tạm thời không nhắc đến vấn đề chi tiết trên, trước tiên là nói đến Vương Nha Nha đã ! Vương Nha Nha hồ đồ bị hành hạ, nhìn chăm chăm màn giường, miệng cong lên bất mãn, hai chân nhắc lên, một đạp ngay ngực của Pháp Vương, “Làm sao người lại giam ta như vậy ? Nói đi, người không muốn ta như vậy, người không quan tâm ta liền đi tìm Quý Vương, ta đi tìm Quý Vương” Thân thể nàng trần truồng, xiêu xiêu vẹo vẹo bò dậy, lời của nàng cùng với hành động của nàng đã chọc giận Pháp Vương, liền một chưởng nhắm ngay cổ của nàng, cái tát này nóng như sắt lửa, ở cổ của nàng in một dấu ấn đỏ thẫm, khiến cho nàng gào khóc. Nàng đá một cước trúng ngay mặt Pháp Vương, vụn phần bất mãn cong miệng lên “Sao lại đánh ta ? Tại sao người đề ta chứ không phải là ta đề người ?”, nàng vừa đạp hẳn vừa nói “Năm xuống, nhanh cởi áo quần ra, để cho lão nương yêu thương người thật tốt” Nếu đây là Vương Nha Nha bình tĩnh thì cho nàng một trăm mạng, nàng cũng không dám làm càn như vậy, cũng bởi vì lúc này nàng không tỉnh táo, mới thành ra làm xằng làm bậy như vậy, miệng phun ra toàn những lời lẽ hạ lưu. Nàng không chỉ nói đôi lời hạ lưu mà tay nàng còn đặc biệt tùy tiện hơn nữa, chuyên chọn những nơi nhạy cảm đặc biệt của Pháp Vương mà sờ soạng, nàng cũng không yên phận sờ soạng mà còn dùng miệng cắn, miết, liếm, nhưng người ta là Pháp Vương đang bị dục hỏa thiêu đốt, người ta cũng không chấp nhận bị động như vậy, một lần nữa nắm quyền chủ động trong tay, người tới ta đi, người lại đề lên ta, người trái phải hành hạ ta, thiếu chút nữa đem thiêu cháy cả căn phòng này. Nếu như dùng bốn chữ để hình dung đêm nay, thì đó chính là : kinh thiên động địa ! Nếu như đem bốn chữ này đổi thành một câu nói đơn giản thì đó chính là : đã chết rồi cũng muốn làm ! Cũng không phải như vậy, hai bên đại chiến trên dưới trăm hiệp, vậy đã chết cũng không khác gì nhau ! Cũng may Pháp Vương không phải là người, hẳn là đồ biến thái không phải người cũng không phải quý, thân thể trải qua một đêm chiến đấu kịch liệt phục hồi tương đối mau, hơn nữa còn thật sung sức, sau khi điều tiết thì chiến đấu thêm trăm hiệp cũng không thành vấn đề. Đáng thương nhất là Vương Nha Nha ngu ngốc kia, sau khi có một đêm này, nàng liền hối hận hàng nghìn lần, làm cho nàng cảm nhận sâu sắc kết quả gieo gió gặt bão, không có đôi phong thái, chỉ có biến thái hơn mà thôi ! Nhìn bộ dạng hiện nay của nàng giống như bộ dạng của quý, đoán chừng mười ngày nữa tháng cũng không xuống giường được ! Nằm trên giường mười ngày, Vương Nha Nha thật sự nhàm chán đến cực điểm, liền đề cho hạ nhân mang cả giường cả người ra sau hoa viên phơi nắng. Tình tình của nàng hiểu động a, phơi nắng không được bao lâu, nàng lại bắt đầu có ý tưởng nháo loạn, nên gọi tiểu Song tiểu Diệp đi gọi hai nha hoàn khác đến đây. Kể từ khi bị bắt tới đây, Vương Nha Nha chưa bao giờ chơi lại bài tú lơ khơ, nàng chơi bài giỏi nên sẽ được hưởng rượu ngon giống người ta thôi, đừng thấy nàng có ăn có mặc mà nghĩ tốt, thực tế nàng là người nghèo nhất ở đây, người khác đều có tiền lương cầm trong tay, nàng ngay cả một xu cũng lấy không được, vì thế nàng đã không ít lần náo loạn với Pháp Vương. Người ta là đại Pháp Vương nói chuyện chậm rãi bình tĩnh, nàng náo loạn thì sao nào, chỉ sợ nàng đốt hết phòng ở đi cũng không nhận được một xu tiền nào ấy chứ. Nhìn vào thì giàu có đấy, nhưng thật ra Vương Nha Nha lại bàn hán phải đi giành tiền với người khác. Làm sao để có tiền đây ? Đương nhiên là bắt đầu từ sở trường của nàng rồi. Nàng không có thông thạo gì nhiều, nhưng nói đến cá cược thì nàng vẫn có chút tài năng. Người đã đông đủ, bài cũng có, nàng đang nằm trên giường lớn nổi hứng lên chơi đầu đầu địa chủ. Người chơi cũng là ba hạ nhân, là tầng lớp lao động thấp nhất trong xã hội, sống một năm liền chết tích cóp cũng chỉ được mấy đồng, chơi hai ba ván liền thua trắng. Người ta phải nuôi nhà mấy miệng ăn, khẩu phần lương thực mỗi năm phải dựa vào mấy người này, như thế rất tốt, nhưng tất cả lại bị lòng dạ hiểm độc của lão lưu manh nuốt hết, đáng sợ nữa là trăm triệu lần không thể đắc tội lão lưu manh này, ba hạ nhân không thể làm gì khác hơn là kiên trì cùng nàng đánh cược, càng đánh càng thảm, tất cả áo quần, giấy mũ đều giao nộp hết cho nàng. Vương Nha Nha xấu xa bắt đầu đắc ý vênh vao, để cho tiểu Song tiểu Diệp đi gọi tiếp ba hạ nhân coi tiền như rác khác đến. Nữ lưu manh muốn đại khai sát giới, khiến cho người quý trong U Lan uyển cảm thấy bất an, cứ tình hình đi xuống như vậy thì thiết nghĩ sẽ không chịu nổi hậu quả. Cho nên, từ người làm thấp nhất đến quân gia cao cấp, từng tầng từng tầng đem chuyện xấu của nữ lưu manh đi bẩm báo, cuối cùng cũng bẩm báo đến được Pháp Vương. ... Pháp Vương đang nghị sự cùng các đại thần, người đi tố cáo không thể làm gì khác hơn là đứng bên chờ bên ngoài. Ai cũng biết, nghị sự chính là nhằm vào một việc cần đến miệng lưỡi nhanh nhẹn, tốn rất nhiều thời gian, nhưng đối với Pháp Vương cùng các đại thần mà nói thì không thấm vào đâu. Có phải những người sắp thua hết tài sản phải nhận lấy bị kịch, nữ lưu manh thật là cướp tiền trong nháy mắt, lương tâm đã bị chó tha đi rồi, nuốt không ít tiền mồ hôi nước mắt của người ta, toàn thân cao thấp của nàng không có chỗ đâu được bạc cho xem. Đám người coi tiền như rác kêu khổ thấu trời, nếu không phải nàng là nữ nhân của Pháp Vương thì bọn họ đã sớm đem nàng ném vào hang sói cho sói ăn thịt rồi, thật sự là một nữ nhân vừa đáng giận vừa đáng hận mà ! Cuối cùng Pháp Vương cũng kết thúc nghị sự, người đi tố cáo vừa thấy Hưởng Đồng Hưởng Kiệt thì giống như con thấy cha, hưng phấn chạy qua, hoa tay múa chân, thêm nắm thêm muối tố cáo nữ lưu manh bất kính, làm cho hai người đứng nghe nhũn mày nhìn nhau. Lập tức hai người chuyển những lời vừa nghe đến tận tai Pháp Vương, Pháp Vương nghe xong thì bình tĩnh vô cùng, không chỉ không nói một câu trách cứ, mà còn rất có ý buông thả cho hành động của nàng. Pháp Vương chậm rãi đi đến sau hoa viên, vừa thấy Vương Nha Nha vung tay áo lên lộ ra cánh tay non mềm, thì vẻ mặt vốn nhẹ nhàng thoáng đã không thấy đâu cả. Vương Nha Nha tự

tập người đánh bạc làm kinh động cả U Lan uyển, dưới ban ngày ban mặt nàng coi bỏ giày, tay áo vén lên, miệng phun ra một câu kinh hãi thể tục “Con mẹ nó, mẹ ôi, TNND, kháo kháo kháo, cảm phiền ta thắng, nhanh đưa bạc đây” Quả thật nàng thắng đến văng đầu, ngay cả chúng quý chỉ chò nàng cũng bất giác hồn nhiên vô cùng. Nàng không chỉ có đánh bạc mà ánh mắt còn đặc biệt tốt vô cùng. Mọi người đang yên đang lành lại bị hành động của nàng làm cho kinh hãi, tất cả rơi vào yên lặng. Vương Nha Nha đề bài qua một bên, nàng người lên đứng ngả người đối diện, hai móng vuốt vươn tới dây lưng quần của người ta, trừng mắt, cậy mạnh nói “Giấu à ? Ta xem người có thể giấu ở đâu ? Nhớ năm đó Châu Nhuận Phát còn chưa nổi danh là thần tài, lúc vác cái rầm đi theo ta trong chốn giang hồ, người TM vẫn không giả bộ cho ra hồn, thắng người hai đồng tiền là ta đã ưu ái cho người rồi, người không học người khác hiểu kính ta, còn dám thừa cơ lúc ta không chú ý muốn nuốt riêng, hắc hắc, không ngờ bị ta bắt tại chỗ đúng không !” Vương Nha Nha lắc lư đồng tiền trong tay, nhưng ngay sau đó lại đem giấu vào trong búi tóc, hai tay vỗ vỗ, sáng khoái cười lên, phẳng phất như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì cả, lại cùng người ta xưng hô huynh đệ, nhiệt tình giống như người một nhà. Nữ nhân này chính là TMD người điên, cứ như thế này thì ai mà chịu nổi ? Bà hạ nhân kia quyết tâm không chơi cùng nàng nữa, bất luận nàng khuyên can như thế nào cũng không đồng ý. Vương Nha Nha nghĩ ba người này quả thật không có tiền nữa, tâm tư lung lay dời chú ý sang người khác, chỉ cần nàng vươn ngón tay ra chỉ một cái thì lập tức tiểu Song tiểu Diệp liền hiếu ý đồ của nàng, bận trước bận sau cho nàng xem xét chọn người. Người này dần dần, mang ra so sánh với người máy nha hoàn tiểu Linh thì cũng dần như nhau. Một đôi nha hoàn thông minh động lòng người lại bị xem thành người bị lỗi ? Đần là Vương Nha Nha mới đúng ? Nhưng không ai dám nói lời này, nói ra sẽ bị mất đầu. Người trở nên ngu đần thì tư tưởng nhận thức, độ nhạy bén của khứu giác kém đi rất nhiều, Pháp Vương người ta đứng đó cả nửa ngày, người có tri giác đều phát hiện ra hết, duy chỉ có một chủ tử dần cùng hai nha hoàn dần hết lần này đến lần khác đều không hay biết gì hết. Pháp Vương nhú mày nhìn nàng trộm bài đổi lại bài, lạnh lẽo hết sức, nhưng nàng giờ trò hết lần này đến lần khác lại bị Pháp Vương cùng cả hữu hộ pháp nhìn thấy rõ ràng, cuối cùng cũng hiểu được vì sao nàng chỉ có thắng chứ không thua. Vô si ! Quá vô si ! Nếu như để đám người coi tiền như rác kia biết được thì nhất định sẽ ném nàng xuống biển cho cá mập ăn. Tục ngữ nói rất hay : Thiên hạ không có tường không lọt gió. Nếu nàng cứ như vậy, lần này ăn gian nàng sẽ bị bắt được, tâm từ bị, đại Pháp Vương phải đứng ra ngăn cản cảnh đánh bạc hoang đường này. “Nàng đã đánh bạc như vậy, không bằng ta cùng nàng trở về phòng đánh vài ván được không ?” Âm ! Phác thông ! Mọi người chấn kinh ánh mắt, sau đó là làm lơ. A a a, nữ nhân kia ngã thật là xấu, tại sao có thể có một nữ nhân như vậy ? Trong suy nghĩ của bọn họ không thể không nghĩ Pháp Vương tôn quý vĩ đại của bọn họ ánh mắt thường thức hết sức xấu xa ! Vương Nha Nha ngã xuống như chó ăn phân, hết sức churong tai gai mắt lồm cồm bò dậy, không hề do mặt xoa xoa cái cổ, muốn nhìn Pháp Vương nhưng nàng lại có âm mưu không tốt nên lại cúi đầu xuống, nhân nhó nói “Ừ, được” Mọi người lại được chấn kinh ánh mắt lần nữa ! A a a, nữ nhân này ngay cả xoa cổ cũng rất khó coi ! A a a, tại sao lại có nữ nhân giữa ban ngày ban mặt lại xoa cổ như thế ? Sắc mặt Pháp Vương đã đen thui, thật là hết sức khủng khiếp ! Lập tức Pháp Vương giống như điều hầu quắp gả con đem Vương Nha Nha ném trở về phòng. Cửa phòng bị đá ra “phanh” một tiếng, đại Pháp Vương âm lãnh ngồi xuống, ánh mắt lạnh như băng “sưu sưu” bắn về phía nàng, “Chúng ta đánh cuộc lớn như thế nào ? Nàng thắng lập tức ta thả nàng đi, nếu nàng thua...” Hắn cố ý dừng lại không nói. Vương Nha Nha quá kích thích vội vàng hỏi “Ta thua thì thế nào ?” Cánh tay dài nhấc lên, trong nháy mắt nàng bị hắn kéo vào trong ngực, ngón tay vuốt ve xương quai xanh của nàng, sau đó chậm chạp di chuyển xuống hông của nàng, hắn không có ý tốt nói “Nàng thua thì sẽ phải ở đây cho ta cời từng cái một”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Edit-Beta : Perui Nha Nha ngu ngốc của chúng ta một phen nhăn nhó nhỏ nhỏ đỏ mặt, không đồng ý cũng không được mà đồng ý cũng không xong, cho nên nàng tránh khỏi người Pháp Vương, ảo não ngồi một bên hòn dãi. Ôi, ai lại đi chọc nàng nha, nhất định là người rất sáng khoái đi, nàng mà nheo giống như mấy bà cô lớn tuổi, Pháp Vương nhìn vào trong mắt thực không thoải mái a. Pháp Vương nhìn không được gõ gõ cái bàn “Rốt cuộc nàng còn muốn nghĩ bao lâu ?” Hắn phì phì áo làm bộ đứng lên, lạnh lùng liếc nàng một cái “Cơ hội như thế chỉ có một lần” Vương Nha Nha nhanh chóng kéo áo choàng của hắn, không cam lòng nói “Tùy ngươi, tùy ngươi”, thật ra nàng có đồng ý hay không cũng vậy thôi, trừ trước đến giờ không phải là nàng quyết định. “Được, xem nàng có về bắt đắc dĩ nên ta cũng không muốn ép nàng” Pháp Vương biến thái lấy áo choàng từ trong tay Vương Nha Nha ngu ngốc ra, phì phì mấy nếp nhăn trên áo, nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng của một cảm thú, Vương Nha Nha thấy vậy thì đau bụng. Rõ ràng chính là đồ biến thái không phải người không phải quý, rõ ràng chính là cảm thú, không nên giả dạng một bộ dáng đạo mạo a! Nha Nha ngu ngốc của chúng ta giống như con chó đứng cảm, rất có khí phách đi theo hắn vớ tay thề. Mẹ ôi, bằng bản lĩnh trộm bài đổi bài của nàng, chẳng lẽ không thắng được hắn ? Trước tiên hai người ngồi xuống, sau đó Vương Nha Nha mở miệng nói “Chúng ta chơi bỏ lỗ thùng được không ?” Đại Pháp Vương của chúng ta không nhanh không chậm “Ừ” một tiếng, coi như là đồng ý. A a a, vừa nghĩ tới lập tức có thể thắng đề rồi đi, cả người Nha Nha ngu ngốc của chúng ta cứ máu huyết sôi trào ầm ầm. Vương Nha Nha không thay đổi sắc mặt, trộm một con K bỏ vào ống tay áo, nhân lúc Pháp Vương không chú ý đến liền dời đi con 8 trong tay, hai lá bài trong tay biến thành một con A và một con K, tỷ lệ thắng là chín mươi tám phần trăm, cơ hội thật là tốt. Vương Nha Nha lắc lư hai chân, liếc mắt nhìn nhìn Pháp vương, “Ta đánh bài xuống mà ngươi chịu thua a, thì nhớ nói lời giữ lời a” Pháp Vương nghịch nghịch mấy lá bài trong tay, cười như không cười gât đầu. Nha Nha ngu ngốc của chúng ta mở bài ra, nháy mắt không dám tin vào mắt mình, tại sao có thể như vậy ? Rõ ràng không phải như thế a ? Rốt cuộc là giống nhau ? Giống nhau ? Bốn lá bài K đều nằm trong tay nàng, làm sao lại có lá bài thứ năm chứ ? Vương Nha Nha xem mấy lá bài một chút, lại nhìn mặt Pháp Vương một chút, điệu cười kia nhìn rất đáng ăn đòn, nhất định là hắn giờ trò quý. Nha Nha ngu ngốc của chúng ta tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng ! Nàng đem bài đẩy đẩy, xáo lộn xộn “Không chơi, không chơi, ngươi không giữ lời hứa, ngươi ăn gian” Pháp Vương đem tay áo vùng lên, quét ra con bài giấu trong tay áo Vương Nha Nha, rốt cuộc là người nào ăn gian, cái này rất rõ ràng rồi nha. Vương Nha Nha đỏ mặt, bắt đầu ăn quịt “Ai nha, làm sao bài lại ở trong tay áo nha ? Nhất định là ngươi giờ trò đúng không ?” Nàng bêu môi “Ta nói ngươi đường đường là đại lão gia lại đi khi dễ một cô nương, thật là xấu hổ, nếu một ngày nào đó ta bắt lương giao cho ngươi đi làm chuyện xấu chắc là xấu hổ quá đi” Nàng lắc đầu, còn thờ dãi mấy tiếng ai oán. Pháp Vương dùng bài trong tay lại, bắn ra một sợi chỉ, một lá bài bay lên, tự nhiên rơi vào trong cổ áo nàng, lên xuống theo hô hấp của nàng, khác gì phong lưu tình tứ đâu. Thân thể Pháp Vương bay tới, đè nàng lên ghé dựa, đôi môi không biết vô tình hay cố ý đụng tới môi của nàng “Bất kể nói thế nào, quan trọng là...nàng thua không phải sao ?” Vương Nha Nha ớn lạnh rùng mình một cái ! Ánh mắt của cái đồ biến thái này thay đổi, hô hấp cũng thay đổi, thân nhiệt trên cơ thể lại càng thay đổi hơn nữa. Nàng có loại ảo giác, nam nhân đứng tới nàng là một dã thú, phẳng phất như một giấy sau sẽ xé xác nàng ra. “Ngươi muốn làm gì ?” Nàng bất an quay mặt qua một bên, hai tay chống lên ngực của hắn, hơi tách thân thể của hai người ra. Ngón tay của hắn lướt qua ngực của nàng rồi dừng lại ở hông của nàng, chậm rãi kéo dài lưng ra, “Ta nói rồi, nàng thua thì sẽ ở đây cho ta cời từng cái một” Hắn không nhìn đến phản kháng của nàng, thân thể đè lên nàng một lần nữa, cúi đầu hôn môi của nàng “Nàng

phải nghe lời, nàng biết thừa thủ đoạn của ta rồi” Vương Nha Nha run run, trơ mắt nhìn từng lớp quần áo của mình bị cởi ra. Nàng ở trong lòng ngực của hân thờ dốc nói “Đừng, thương thể của ta còn chưa khỏi hẳn mà !” Nàng cho là nói như vậy thì hẳn có thể dừng lại sao ? Tuyệt đối không thể ! Từ ngày cái đồ biến thái ăn nàng đủ xong thì Nha Nha ngu ngốc của chúng ta trôi qua hai tuần sống bình yên vô cùng. Nghĩ lại hai tuần kia ăn ngon, ngủ tốt, chơi đùa tốt, tâm trạng tốt, rồi cuộc đáng người Nha Nha ngu ngốc của chúng ta cũng phát triển theo bề ngang. Theo lý thuyết, trong khoảng thời gian này Pháp Vương đang bế quan tu luyện một tầng cuối cùng của Huyền Nguyệt thần công, đạt đến cảnh giới cao nhất của Huyền Nguyệt thần công, Nha Nha ngu ngốc của chúng ta hẳn là nên nghĩ cách chạy trốn, nhưng nàng lại không làm như vậy, bởi vì chuyện lúc trước nên Pháp Vương đã phái người canh giữ nàng nghiêm ngặt hơn. Quan trọng nhất vẫn là vấn đề thái độ của Vương Nha Nha, nàng ở chỗ này ăn tốt, mặc tốt, ở tốt, trên căn bản là không nghĩ đến chuyện chạy trốn. Nàng nghĩ nha, nàng hoàn toàn không có bạc, thứ hai là năng lực sinh tồn bình thường của nàng nếu đi ra ngoài thì sẽ giống như trước đây, cái loại đi xin tiền kiếm sống quá cực khổ, chỉ nghĩ thôi cũng muốn rụng tóc gáy lên rồi. Nhưng ở chỗ này lại không giống như lúc trước, được bọn yêu tinh tăng bốc, cảm giác giống như sao tụ quanh ánh sáng của trăng làm cho nàng say mê sắp bay lên mây rồi, trừ tự do bị hạn chế ra, cái đồ biến thái hay giỡn trò làm người ta không thoải mái ra, thì những nơi khác làm cho nàng rất hài lòng. Uhm, cứ như vậy, tạm thời không cần trốn đi. Chờ có nhiều bạc đã rồi hãy nói ! Cho nên nói khi nghĩ thông chuyện gì thì Nha Nha ngu ngốc của chúng ta cần bản không có thuốc nào cứu chữa được, triệt để sống một cuộc sống làm con sâu gạo. Pháp Vương bế quan tu luyện cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, đến ngày bốn mươi chín thì tình thế nghiêm trọng xảy ra. Pháp Vương bị tẩu hỏa nhập ma ! Pháp Vương tẩu hỏa nhập ma là do bị ảnh hưởng quá nhiều, xui xẻo là không phải do bọn tiểu yêu tiểu quỷ, mà là Nha Nha ngu ngốc của chúng ta. Cho nên trong ngày Pháp Vương tẩu hỏa nhập ma, Nha Nha ngu ngốc của chúng ta bị Hưởng Đông Hưởng Kiệt bắt vào mật thất làm bạn với vị Pháp Vương biến thái đang bị tẩu hỏa nhập ma kia. Lúc bình thường Pháp Vương cũng đã kinh khủng đến nỗi làm cho nàng cảm thấy cuộc sống hàng ngày bất an vô cùng, huống chi là vị Pháp Vương này đang bị tẩu hỏa nhập ma ! Từ khi Nha Nha ngu ngốc của chúng ta bị giam vào mật thất thì hai chân cứ run lên như cành liễu, hơi dùng sức là có thể bám lên trên người bọn họ. Nàng vạn phần hối hận không chạy trốn lúc hẳn đang bế quan luyện công, có thể nói cục diện trước mắt này là do nàng tạo nên. Nàng thật hối hận a, nàng hận mình không làm nên chuyện gì ra hồn a, không biết mình thắng người đi vào, lúc đi ra có thể thắng được nữa không đây ! Nàng co vào tận trong góc tường, tận lực đem thân thể của mình co lại đến mức nhỏ nhất, không dám thở mạnh, hận không thể tiến vào bên trong hốc tường. Cái đồ biến thái kia trước mắt coi như bình thường, chẳng qua là hân ngồi lù lù bất động ở đó một thời gian dài mà tay chân sẽ không cứng ngắt sao ? Suy nghĩ thì vẫn suy nghĩ, nhưng thần kinh của nàng lại buộc chặt vô cùng, không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm hẳn, chỉ cần hẳn có một động tĩnh gì, thì nháy mắt cổ họng sẽ nói ra những lời nàng đang nghĩ trong lòng. Nàng là người không phải sắt thép, cũng không phải là núi đồi, ngồi mấy giờ liền, mắt của nàng đã dần dần trĩu xuống, cái đầu cũng gật gà gật gù như gà mổ thóc. Trong ánh trăng mờ, nàng phát hiện nơi này có điểm không bình thường. Nàng mí mắt lên, nàng nhìn thấy môi đôi mắt đỏ rực, diêm đũa lẳng lơ, biến hóa rất kỳ lạ, giống như là ánh mắt hung ác của ác thú. Chủ nhân có ánh mắt thú đang từng bước nhích lại gần nàng, hai mắt màu đỏ khó nén được hưng phấn, hẳn không tự chủ được liếm liếm môi, thở ra hơi thở ồ ồ nóng rực, gân xanh trên cổ hiện lên mờ mờ, cái cổ hiện ra một lớp da báo. Hai chân Vương Nha Nha run run chậm chạp đứng lên, thân thể nhích từng chút xui đi ra nơi khác, móng tay bám vào trên vách tường, để lại mấy dấu vết, sợ hãi cực độ làm nàng mất đi lý trí liền la lên cứu mạng, nhưng đây là mật thất, nàng có la đến khản cả cổ cũng không có người để ý tới. Là dã thú cũng thật biến thái, trước tiên ép động vật nhỏ đến đường cùng xong, sau đó mới ôm lấy, sau nữa là cánh tay từ từ xem xét bộ dáng sợ hãi của động vật nhỏ. Nhìn động vật nhỏ thật đáng thương nói năng nghẹn ngào, đôi môi cắn nát, móng tay chảy máu, hai chân run run, sợ hãi kêu cha gọi mẹ. Sỡ dĩ dã thú biến thái, cũng là vì bộ dáng đáng thương của động vật nhỏ nhu nhược, đã thành công khơi dậy biến thái trong lòng nó, nàng vừa dễ ngửi vừa dễ khi dễ làm cho dã thú hưng phấn rống lên hai tiếng, hai tiếng rống này lại làm cho nàng sắp điên. Dã thú tuyệt không để ý nàng đang trưng ra bộ mặt kinh hãi, liền nhe ra hai răng nhọn, chỉ cần hai răng nhọn này cắn vào cái cổ trắng nõn của nàng thì có thể hút khô máu của nàng, xé rách thân thể của nàng, chia ra thành cục nhỏ ăn com. Da báo đã phủ đầy lên cổ của Pháp vương. Da báo + Mắt thú + Răng nhọn + Guồng mặt kiên cường, đây là đẳng thức biến hóa kỳ lạ cỡ nào a. Bây giờ Vương Nha Nha có thể xác định trăm phần trăm, hẳn là cái đồ không phải người không phải quỷ cũng không phải thú siêu cấp biến thái của biến thái. Vì mạng sống, Vương Nha Nha từ từ bình tĩnh lại suy nghĩ đối sách. Nàng thấy trong mật thất này còn có một mật thất nhỏ, mà chốt mở lại nằm dưới giường, chỉ cần nàng nghĩ biện pháp nhích tới gần giường thì có thể đụng đến cái chốt để mở cửa. Nàng không có nhiều thời gian nữa, phải tốc chiến tốc thắng. Nàng nắm lên lọn tóc đùa bỡn trong lòng bàn tay, gãi bộ tự nhiên đi đến phía giường, trong miệng còn hát khe khẽ, nhưng lực chú ý lại nằm hết ở phía sau. Phía sau cơ hồ không có động tĩnh gì, lá gan của nàng liền lớn lên, liền tăng tốc độ bước chân lên, đột nhiên cả người nàng thấp xuống, lăn xuống dưới giường mở ra cái chốt, nàng lại chui ra từ bên kia nhanh hơn nữa, xuất ra hai trăm phần trăm sức lực chạy về phía mật thất nhỏ kia. Trong nháy mắt nàng chạy về mật thất nhỏ thì hông của nàng bị một sợi tơ cuốn lấy rất chặt, một lực lượng mạnh đem nàng lôi ra phía sau, nàng ra sức nắm lấy vách tường, nhấc chân đá vào hòn đá sư tử nhỏ, lập tức một tiếng ầm vang lên đóng kín lại cửa mật thất nhỏ. Mặc dù cửa đá bị đóng lại, nhưng sợi tơ ngang hông nàng cũng không bị đứt đi, giống như một con rắn, càng nhúc nhích thì quấn càng chặt, quấn chặt đến nỗi nàng thờ không được, đầu như to ra, trước mắt biến thành màu đen, thân thể mềm mại của nàng ngã trên mặt đất. Vì mạng sống, nàng liều mạng muốn dùng răng cắn đứt sợi tơ, không ngờ sợi tơ kia giống như một sinh mạng, nó không những dầy dụa, phản kháng, còn có thể từ bị động trở thành chủ động, lập tức sợi tơ quấn lấy miệng của nàng, tách ra hai hàm răng của nàng, làm cho nàng muốn nói cũng không được, muốn cắn cũng không xong. Mật thất nhỏ này thoát nhìn giống như một mật động, làm thế nào cũng không thấy lối ra, không biết có đi ra được không ? Vương Nha Nha dùng sức bò lên trước, bò được một đoạn lại bị sợi tơ kéo trở về, cách cửa đá cơ hồ nàng cảm nhận được một lực lãnh băng, phía sau cửa đá lại truyền đến tiếng thờ dốc ồ ồ, giống như cảm giác dã thú đang xé rách con mồi. Kế tiếp, cửa đá bị một luồng lực đánh trúng làm cho nó lung lay, tro bụi bay đầy, Vương Nha Nha bị sắc bụi mũi bị miệng ho khan, mà cửa đá lại lung lay ghê gớm hơn, sợi tơ trên người Vương Nha Nha giống như lò xo “sưu” một tiếng buông ra, nhận được tự do nàng lập tức chạy qua một bên, sau đó một tiếng ầm vang lên, cửa đá ngã xuống. “Nguy hiểm thật” Vương Nha Nha cả kinh vỗ ngực một cái. Ngẩng đầu lên nàng liền ngây dại, Pháp Vương ngã xuống trên cửa đá, hai mắt đỏ ngầu nhìn thẳng nàng giống như nhìn một con động vật.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hút Máu

Edit-Beta : Perui Pháp Vương đứng trước mặt nàng không để ý chút nào là lưỡi liếm đôi môi, động tác nhảy chồm lên nhanh nhẹn giống như con báo bỏ nhào về phía động vật nhỏ đáng thương. Động vật nhỏ đáng thương cũng lạnh lẽo, một giây trước khi bị đụng ngã thành con mồi thì đã hét lên quang quác quang quác chạy đến một hướng khác trong mật thất, đầu tiên là dã thú sừng sốt, sau đó là chạy đuổi theo. Đường như dã thú rất thích cảm giác người chạy ta đuổi, không nhanh không chậm đuổi bắt động vật nhỏ đáng thương, thái độ vô cùng kiên nhẫn. Đứng về suy nghĩ của động vật nhỏ đáng

thương mà nói, cảm giác này cực kỳ kinh khủng. Mật đạo này rất dài, cong cong uốn lượn, sờ vào thành động cảm giác được co giãn, còn lắc lư liên tục, thỉnh thoảng còn có thể nghe được một số âm thanh kỳ quái, cảm giác như đang chạy trốn ở trong bụng một con rắn lớn. Vương Nha Nha cũng không cần biết đây là nơi nào, chỉ sống chết chạy về phía trước. Phía trước hình như có một tia mặt trời lên lờ lờ vào, Vương Nha Nha mừng thầm trong bụng, khờ dại cho rằng sắp thoát khỏi cuộc sống cực khổ này rồi. Là cửa động ! Là cửa động ! Không sai, nơi ánh mặt trời lên lờ lờ vào chính là cửa động, chỉ cần nằng kiên trì chạy tới thì có thể trốn khỏi nơi đây. Nhìn thấy cửa động khiến nằng có cảm giác như được sinh ra một lần nữa, lòng vui như mở hội, nước mắt tuôn ra giống như bão tố. Nằng không biết bóng lưng nhu nhược, hai vai run run của mình lại khơi dậy hứng thú cần nằng một ngum của Pháp Vương, bởi vì không muốn thương tổn đến nằng cho nên hắn đánh ra một chưởng vào thành động, một tiếng âm vang lên, hai bên thành động mọc ra rất nhiều cây cỏ, thoáng cái đã chặn lại cửa động, hoàn toàn chặn lại đường sống của Vương Nha Nha khiến nằng vô cùng tuyệt vọng. Dã thú gầm nhẹ một tiếng nhảy dựng lên, Vương Nha Nha hoàn toàn bị độn ngã. Mấy tiếng tê tê vang lên áo quần của nằng nát vụn. Răng nhọn cắn vào cổ trắng nõn của nằng, tia máu theo răng nhọn bắn ra ngoài, lưỡi đỏ đào qua, toàn bộ máu đỏ diễm lệ bị cuốn hết vào trong miệng của hắn, chính là mùi vị này, loại hương vị ngọt ngào này đủ để tâm trí của hắn trầm luân trong đó. Vương Nha Nha nước mắt mông lung nhìn nam nhân trên người mình, hắn ta là Vampire sao ? Nếu không vì sao lại liên tục hút máu của nằng, bởi vì mất máu quá nhanh nên ý thức của nằng đã bắt đầu mơ hồ. Đau quá, thật đau quá ! Van cầu hắn không nên cử động nữa. Hắn hút máu của nằng không đủ, còn ở trên người nằng nhích tới nhích lui, nằng không chết ngất đi ngay tức khắc, có phải do ý chí của nằng quá cứng rắn không ? A a a ! Thấy nằng như vậy thì Pháp Vương biến thái càng thêm hưng phấn. Có một giọng nói nói với hắn : “Ăn nằng, ăn nằng, hoặc là xẻ thịt nằng ra thành từng cục ăn cơm. Máu của nằng rất ngọt rất thơm, chỉ cần nơi cổ thôi thì không đủ, hắn muốn nhiều hơn nữa. Không thể giết chết nằng, giết chết rồi thì biết đi nơi nào tìm được hương vị máu tuyệt vời như vậy, nửa chết nửa sống là tuyệt nhất, giống như bây giờ chẳng hạn, nhu nhược nằm dưới thân thể hắn mặc cho hắn muốn làm gì thì làm” Hắn đầu hàng với ý nghĩ của mình, ra sức va chạm, a a a, cảm giác quá tốt đẹp diệu kỳ. Vương Nha Nha thể thâm kêu lên quang quác quang quác, sau đó miệng nhỏ bị bịt, một luồng khí xuyên qua khoang miệng, tiến vào nơi hẻo lánh trong cơ thể nằng, tiêu kim xà trong cơ thể nằng bị kích thích gào thét điên cuồng ngộ nguỵ, khiến lửa tình dục trong cơ thể hai người bốc lên. Cái gì gọi là dao động, cái gì gọi là địa chấn, tất cả đều thể hiện rõ ràng trong mật đạo này. Bọn họ là đang ở trong bụng một con mãng xà lớn, ánh mặt trời, cửa động, tất cả đều là ảo giác của Vương Nha Nha. Mà nhìn từ bên ngoài con mãng xà lớn, đối với một đôi cậu nam nữ cứ đụng vào bụng nó hết lần này đến lần khác, làm cho con mãng xà mất hứng, thân thể nhảy lên, lặn lộn trên không trung mấy vòng, bên trong cũng quay cuồng theo nó, mà hoan ai cũng theo đó mà thay đổi, càng lần càng vui mừng, vì nghe thấy tiếng kêu ra là vui mừng, ngay cả con mãng xà nghe cũng đỏ mặt, thân thể mềm nhũn, liền biết điều một chút rơi xuống mặt đất cho đôi cậu nam nữ này được thực hiện dễ dàng hơn. Mãng xà lớn đem đầu vùi vào trong cổ, thờ hồn hèn. Không nên kêu, không nên kêu nha, người ta nghe cũng kiềm chế không được a! A a a, đôi cậu nam nữ này làm đến mấy ngày đêm đây. A a a, người ta vẫn là thân xử nam a, người ta không muốn hư thân nhanh như vậy. Chán, chán, thật là chán ! ... Cuối cùng mãng xà lớn chịu không được, tung mình lên gào thét. Trên một cây lớn trong rừng rậm có một con rắn mẹ, rắn mẹ thấy mãng xà lớn hấp tấp chạy tới, khiến thân thể rắn mẹ run lên, từ trên cây rớt xuống. Rắn mẹ té thẳng xuống trước mặt hắn, nhìn bộ dạng ủy khuất của mãng xà lớn thì trong lòng đau đớn. Tiểu qua quai, tiểu qua quai, đừng khóc, đừng khóc, nhìn hắn đau lòng quá, hắn yêu nằng nhiều như vậy, người ta còn gìn giữ thân xử nam cho nằng nha ! Lúc mãng xà lớn chạy qua, chẳng qua là rắn mẹ giả vờ tượng trưng vậy thôi, khi bị mãng xà khê cắn thì thân thể liền mềm nhũn nằm chà xát trên mặt đất. Thờ khắc máu chốt nhất, mãng xà nói với rắn mẹ “Người ta là lần đầu tiên, người cần phải đối với người nhà ôn nhu một chút, người khác xoắn thì người ta sẽ rất đau” Rắn mẹ vừa nghe lập tức nổi giận, cái đuôi vung lên tránh xa con mãng xà lớn, chửi ầm lên “Kháo, đi ra ngoài giang hồ có chút đó kinh nghiệm thì ta cực kỳ khinh bỉ ngươi, ngươi cảm phiền lần xa ta ra” Ba ba ba ! Rắn mẹ vẫy vẫy cái đuôi phi thân rồi đi, trước lúc phi đi còn không quên bỏ đá xuống giéng quát cái đuôi vào con mãng xà lớn đầy khinh bỉ. Con mãng xà rống giận “Ta chửi con mẹ nó chứ !” Đều do đôi cậu nam nữ kia làm hại hắn mất mặt, nam đáng chết, nữ đáng chết ! Thời gian trôi qua rất lâu, cuối cùng trong bụng hắn cũng yên tĩnh lại, không lăn cũng không nháo, chắc có lẽ quá mệt rồi. Hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc một đôi dâm nam đàng nừ cũng xong việc.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 20

Edit-Beta : peruai Bảy ngày sau, Vương Nha Nha gục trên giường trong phòng, hăng hái bừng bừng đọc tiểu thuyết mà Hường Đông Hường Kiệt đưa tới, nội dung là chuyện xưa về một nữ nhân và mấy tên cường đạo. Nữ nhân đương nhiên là xinh đẹp, mà mấy cường đạo tuy nói là giàu có nhưng lớn lên thì khó mà nói. So với đẹp trai thì quá đẹp trai, so với xấu thì quá xấu. Tác giả dùng một câu nói khái quát bọn họ là “Nhờ giàu có mà mấy sinh vật ngoài hành tinh này mới nhìn được mặt người khác” Nữ nhân xinh đẹp sẽ bị người truy đuổi, nhất là nữ chủ xinh đẹp trong tiểu thuyết, sau khi mấy cường đạo nhìn thấy nữ chủ xong thì thân hồn điên đảo, ngay cả bọn họ bình thường thích nhất đi dạo Túy Hồng Lâu đều không đi nữa, giống như đĩa bu da trâu, suốt ngày vây bắt nữ chủ. Nữ chủ tính tình rất lạnh lùng, ngay cả vương hầu tướng quân cũng không để vào mắt, chứ nói chi mấy sinh vật ngoài hành tinh này. Cho đến hơn nửa năm qua đi, cha mẹ nữ chủ tìm được một hôn sự tốt, một tháng sau thì gả đi, trong thời gian hơn nửa năm này, mấy sinh vật ngoài hành tinh này ngay cả tay áo người ta cũng không được đụng vào, nên vô cùng phần hận, không cam lòng, mấy người tụ lại thương lượng một chút, quyết định đến đêm sẽ lên vào khuê phòng người ta. Cho ai ra tay lần đầu tiên đây, điều này lại làm khó mấy sinh vật này, thương lượng tới lui, thế là quyết định cùng tiến lên, cho nên khi đêm xuống, sau khi mọi người đã đi ngủ thì nhóm sinh vật mới bắt đầu hành động, dùng khinh công âm thầm len vào khuê phòng, vén màn giường lên, vén chăn lên, “sưu sưu” hai cái diêm huyết vị người ta, kéo vạt áo người ta xuống, sau đó... Vương Nha Nha đột nhiên kích động nhảy dựng từ trên giường lên, hai tay chống nạnh “Ồ lúc mẩu chốt làm sao tác giả có thể dừng lại, hơn nữa tức nhất là mười ngày nửa tháng không có bản mới, đáng giận ! đáng giận ! Hường Đông Hường Kiệt, đi đem tác giả này bắt lại viết bản mới cho ta, dừng ở chỗ này thì khác gì nhận lấy cái chết khó khăn chứ” Hường Đông Hường Kiệt lĩnh mệnh đi, ước chừng một canh giờ sau phục mệnh trở về. Vương Nha Nha ở ngoài phòng trong nhìn thấy tác giả nữ trẻ tuổi xinh đẹp lấy H làm chủ đạo, thì vô cùng sùng bái lạy người ta làm vi sư. Vương Nha Nha nhìn trúng không phải vì người ta là nữ tử, mà chỉ vì người ta là cô nương xấp xỉ tuổi của nằng, lớn lên còn là bé con xinh đẹp tiêu chuẩn. Khi hai người đang thảo luận viết tiểu thuyết như thế nào, an bài tình tiết như thế nào, nhất là tình tiết H, Vương Nha Nha ngạc nhiên biết được, vị bé con xinh đẹp này cũng là xuyên qua, hai người quả thực rất muốn kích động, một tác cũng dính lấy nhau không rời, giống như là trẻ sinh đôi, làm cho Pháp Vương giận đến trừng mắt. Hường Đông Hường Kiệt tìm đầu ra loại hàng nát này đến đây vậy, không chỉ có làm hư Nha Nha của hắn, còn vô cùng có khả năng mang Nha Nha của hắn đi nữa. Hường Đông Hường Kiệt nhìn ra tâm tư của Pháp Vương, liền vội vàng tách hai người kia ra. Hai người này tách ra trước sau thời gian không quá hai phút, thì Vương Nha Nha đã náo loạn muốn đi tìm người, tự nhiên Pháp Vương sẽ không cho, nên hai người xảy ra tranh chấp không nhỏ. “Ngươi thật là quá đáng, nằng

là bằng hữu của ta, cũng là sư phó của ta, làm sao người có thể không thông qua ta mà tự tiện để cho người mang năng đi như vậy, người không tôn trọng ta” Pháp Vương bộp chộp lấy chén trà, giờ tay đập đến chân của nàng, cắt ra một lỗ hồng trên giày thêu của nàng, xuyên thấu tất, làm rách mu bàn chân của nàng, để lộ ra một lỗ hồng tình tẻ. Vương Nha Nha khom lưng ôm lấy chân hô to gọi nhỏ, cảm tức nhứt một mảnh vỡ trên đất ném qua Pháp Vương, cũng không nghĩ mảnh nhỏ có làm đứt tay hay không. Pháp Vương không trốn không tránh, mặc cho mảnh nhỏ bay tới, trong đó có một mảnh nhỏ bay qua gò má của hắn, khi trên má hắn lưu lại một vết cắt, tia máu lập tức lộ đầu ra, bọn nha hoàn thấy cũng luống cuống, vội vàng mời đại phu tới đây. Đại phu e ngại Pháp Vương, thủy chung quỳ ở nơi đó không dám nhích tới gần, Pháp Vương cũng là người cực kỳ thích sạch sẽ, không muốn có người đến gần mình, một đám hạ nhân quỳ nơi đó không biết làm gì cho phải, còn không ngừng phát run. Bất đắc dĩ, Hường Đông không thể làm gì khác hơn là đi tới trước mặt Vương Nha Nha, ăn nói khép nép thỉnh cầu nàng băng bó vết thương cho Pháp Vương, Vương Nha Nha căn bản không quan tâm đến lời nói của hắn, thầm nghĩ cái đồ biến thái kia mặt mày hốc hác thì tốt hơn. Hường Đông thấy nói như vậy mà nàng vẫn bất động thì khom người nói “Thuộc hạ không thể làm gì khác hơn là đắc tội” “A, người muốn làm gì nha, thả ta xuống” Vương Nha Nha có rống nữa cũng vô dụng, bởi vì người đã bị ném vào trong ngực Pháp Vương, trong tay còn bị nhét vào vải băng bó vết thương, nàng theo bản năng muốn vứt bỏ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Pháp Vương thì bất đắc dĩ làm xong nhiệm vụ của đại phu. Băng bó xong vết thương, Vương Nha Nha tham tiền không nhịn được hỏi “Ta thay đại phu làm xong công việc, có phải tiền công đưa cho ta hay không ?” “Người không làm việc gọi thì lấy đâu ra tiền công ?” “Người nói nhầm, ta không phải thay đại phu làm việc đó sao ? Người còn muốn ta thế nào ? Hơn nữa, ta bỏ ra lực thì người bỏ ra bạc, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người tốt nhất đừng vô lại muốn nuốt tiền công” “Ta chính là không để cho người, người có thể thế nào ?” “Ta...” Đúng vậy, hắn không cho nàng bạc thì nàng có thể giết được hắn sao ? Nếu không được bạc thì đòi người cũng không có gì đi ? Cho nên nàng hai tay chống nạnh nói “Không thể cho ta tiền công thì ít nhất người trả lại sư phụ cho ta” Pháp Vương quét sắc mặt, một đám hạ nhân quỳ phía dưới vội vàng lui ra, cuối cùng bên trong nhà chỉ còn lại có hắn và Vương Nha Nha. Vương Nha Nha chờ hắn nói chuyện, thế nhưng ai ngờ hắn xoay người đi vào phòng trong, cởi áo nhảy vào trong thùng tắm lớn, nằm im lìm dưới nước, sắc mặt tái nhợt, đôi môi phát tím, không nhúc nhích, giống như không có hô hấp. Vương Nha Nha ổn định tìm đập, đưa ngón tay đặt lên mũi hắn dò thử, nhất thời sợ hết hồn hết vía rút tay về. Hắn không có hô hấp, thật sự không có hô hấp. Nàng theo bản năng muốn chạy ra đi gọi người, nhưng mới bước ra một bước thì liền dừng lại, lúc này giết hắn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao !

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 21

Vương Nha Nha gỡ bảo kiếm trên tường xuống, nhẹ nhàng rút ra thân kiếm, thân kiếm trong tối lóe ra ánh sáng màu lam, tỏa ra kiếm khí, phảng phất như một màn khí trong suốt.

Vương Nha Nha khăn trương nuốt nước miếng, nắm chặt bảo kiếm, cất bước bước về phía thùng tắm. Ánh sáng màu lam hắt vào trên mặt Pháp Vương, khiến cho sắc mặt vốn tái nhợt của hắn thoát nhìn thật cực kỳ âm trầm, làm cho nàng sợ hãi không thôi.

Hai tay cầm bảo kiếm của nàng bắt đầu không yên, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, tim đập rộn lên, hai chân run run dính lại với nhau, còn mũi kiếm thì nhắm ngay trên lòng ngực của hắn, nhưng vô luận như thế nào nàng cũng không thể đâm xuống được.

Thử hỏi, có phải nàng rất hận người đàn ông này không ?

Đáp án : Chưa chắc !

Chẳng qua là nàng không thích bị quản thúc, không thích nghe người khác ra lệnh làm việc, hơn nữa không thích mình bị giám thị giống như phạm nhân, nhưng nếu người đàn ông này quản nàng lỏng một chút, mỗi tháng phát cho nàng chút lương, thậm chí mỗi tháng cho phép nàng đi ra ngoài mấy lần, cuộc sống như vậy có lẽ mới có thể giữ chân nàng lại được.

Nàng không phải là người có tiết khí thanh cao, sẽ không gây sự với mấy người có cốt khí, nhất là những người có kinh nghiệm ăn xin như nàng, đúng là sợ nhất phải đi ăn xin lần nữa.

Yêu cầu của nàng cũng không quá cao, chẳng qua là hy vọng bây giờ kim chủ bao nuôi nàng có thể mở lòng từ bi mỗi tháng phát cho nàng chút lương mà thôi, theo như nàng biết thì những đàn bà trong Bình Phong Uyển kia làm chuyện gì cũng đều chi bạc cả, nghe nói số lượng cũng không nhỏ đâu.

Nàng ghe ty, ngực rất ghen ty.

Mọi người đều là phụ nữ, mấy cô khác cũng không cần làm cái việc thị tẩm, mà nàng mỗi lúc trời tối cũng muốn thoải mái mấy tiếng đồng hồ. Không phải làm việc thì không nói, ngay cả quyền đưa bạn bè vào chơi cũng bị quản thúc, người ta làm công cũng không khổ như nàng, thật là làm bậy quá ơ !

Đếm ngón tay một chút thì thấy người đàn ông này làm không ít chuyện xấu với nàng, lúc này nàng không báo thù thì đợi đến khi nào đây ?

Suy nghĩ hung hăng như vậy nên nàng nắm chặt bảo kiếm, nhắm ngay ngực của Pháp Vương rồi dùng sức đâm xuống.

Ầm !

A !

Người và kiếm đồng thời bị một lực lượng bắn ra thật xa, té trên mặt đất.

Vương Nha Nha thậm chí không còn kịp kêu đau nữa, vô cùng hoảng sợ nhìn thấy Pháp Vương từ dưới nước ngồi dậy, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vẫn tái nhợt như lúc ban đầu, đôi môi vẫn xanh tím như ban đầu. Hắn đã đứng dậy, nhưng kỳ tích là toàn thân cao thấp không thấy một giọt nước đọng. Chân dài bước ra thung tấm, hắn từ từ đi tới hướng nàng.

Vương Nha Nha không dám tin vào hai mắt của mình, người đàn ông đi tới hướng mình, thân thể đang từ từ trong suốt, làm cho thân thể hắn vận vẹo không quy tắc cực kỳ khó coi, da trên thân thể hắn đang nở ra, ở vết nứt leo ra rất nhiều kim xà, dày chỉ chút một tầng, bao trùm cả người hắn, kinh khủng vô cùng.

Mà người đàn ông kinh khủng vô cùng đó đã đứng lại ở trước mắt nàng.

Vương Nha Nha không thấy rõ người đàn ông đó đang nhắm mắt hay là đang mở mắt, mà toàn bộ kim xà trên người hắn đang nhắm đầu về phía nàng, há miệng phun ra lưỡi xà, rất có ý tưởng sẽ tấn công nàng. Giờ này khắc này đã không còn dùng hai từ sợ hãi để hình dung nàng được nữa, lý trí của nàng đã hỏng, nàng liều lĩnh nắm bảo kiếm trên đất lên, hung hăng đâm mình.

Hắn không chết thì chính là nàng chết !

Khi mũi kiếm đâm vào thân thể của nàng thì có vài kim xà phi tới trên người nàng thay nàng đỡ một kiếm kia, thân kiếm cắt trên thân thể con kim xà, chém thành hai khúc, máu tươi bắn lên trên áo nàng, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối, giống như sóng lớn giữ đội tập kích nàng.

« Tránh ra, tránh ra »

Vương Nha Nha thét chói tai, vung tay đánh bay mấy con kim xà, lắc lắc thân thể bỏ tới hướng của kêu to cứu mạng.

Hướng Đông Hướng Kiệt nghe thấy động tĩnh thì xô cửa đi vào, Tiểu Song Tiểu Diệp đi theo phía sau.

Bốn người thấy Vương Nha Nha cả người là máu té trên mặt đất, tìm bỗng ngừng đập một chút. Nhìn lại Pháp Vương thì đã hoàn toàn không còn thấy thân thể nữa, trên mặt đất chỉ để lại một đôi giày màu đen, còn có kim xà chết máu nhuộm đầy đất.

« Cô nương, cô nương »

Tiểu Song vội vàng nhìn về phía Hướng Đông « Hộ pháp, Vương cô nương chỉ bị ngã đi thôi, có muốn mời đại phu đến xem một chút hay không ? »

« Không cần, nàng chẳng qua là kinh sợ quá độ, cũng không bị thương, hai người các ngươi đem nàng đỡ lên trên giường đi, thay quần áo trên người nàng, ta cùng Hướng Kiệt đi tìm Pháp Vương, chuyện xảy ra tối nay tuyệt không thể hé lộ nửa câu, hiểu chưa ? »

« Hiểu »

Tiểu Song Tiểu Diệp đã từng hưởng qua không ít ân huệ của Vương Nha Nha, nên đối với nàng rất trung thành, lúc hầu hạ nàng rất cẩn thận, tận tâm tận lực cơ hồ đến hoàn mỹ.

Lúc nửa đêm, Pháp Vương không về, Vương Nha Nha vẫn chưa tỉnh, nên hai nha đầu canh giữ bên giường vẫn không giám rời đi.

Vương Nha Nha ngủ vô cùng không yên ổn, luôn đá roi chấn xuống giường, trên người thường xuyên đổ mồ hôi lạnh, nhưng thân thể lại nóng vô cùng.

Tiểu Diệp đưa tay sờ trán nàng, sắc mặt liền biến đổi, nói với Tiểu Song bên cạnh « Vương cô nương nóng sốt, nhanh đi báo cho hộ pháp đi »

« Các ngươi cũng đi xuống đi ! »

« Pháp Vương ? » Đột nhiên Pháp Vương xuất hiện nên hai người vội vàng quỳ xuống hành lễ « Khỏi bẩm Pháp Vương, Vương cô nương đang nóng sốt »

« Ừ, biết rồi, các ngươi lui xuống trước đi, không có ta phân phó thì không được đi vào »

« Dạ »

Pháp Vương ngồi trên giường, kéo chăn đắp kín cho Vương Nha Nha, tay đặt trên trán của nàng, nhiệt độ nóng rực khiến cho hắn phải nhíu mày.

Tay giờ lên, lòng bàn tay sinh ra một luồng ánh sáng màu lam, đặt trên trán của nàng, đến khi ánh sáng lan ra hết cỡ, gương mặt đỏ hồng do nóng sốt của Vương Nha Nha rốt cuộc cũng có dấu hiệu biến mất.

Cởi giày ra, nhắc chân lên, Pháp Vương chui vào ôm chặt Vương Nha Nha, thân thể lạnh như băng dính sát nàng, thân thể của nàng rõ ràng có cương một chút, nhưng ánh mắt vẫn không mở ra, vô ý thức muốn rời khỏi thân thể lạnh băng đó, làm cho sắc mặt Pháp Vương run lên, liền giờ tay hướng một chuông vào cổ nàng, nàng rốt cuộc cũng yên bình núp ở trong lòng ngực lạnh của hắn mà run run.

Vương Nha Nha càng ngủ càng lạnh, chăn mền trên người căn bản là không tạo ra một tác dụng gì, tiếp tục ngủ nữa thì sẽ chết rét, bất đắc dĩ phí sức mở mắt ra, giãy dụa ngồi dậy.

« A, a, a ! »

Vương Nha Nha rống như bò kêu muốn chạy đi, nhưng người đàn ông nằm trên giường lại một phát bắt trúng bắp chân nàng, chết cũng không thoát được.

Nàng nhìn thấy quý, nhìn thấy quý !

Người đàn ông trên giường biến thành một bộ xương trắng, tay xương trắng túm lấy bắp chân nàng, đem nàng kéo vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 22

Nàng có thể hay không hôn môi cùng bộ xương trắng !

Ô ô ô.

Nhân sinh của nàng tựa như một bàn trà, phía trên bày đầy đồ ăn không ra gì, thật là bi kịch !

Ô ô ô !

Nàng là cô gái duy nhất trong lịch sử, cũng là cô gái cuối cùng bị một bộ xương trắng yêu thương !

Nàng thật hoài nghi mình có phải hay không bị tính toán, ở mảnh đất thế kỷ hai mươi một xa xôi, sinh sống một đám người Trung Quốc da vàng, tóc đen mắt đen (dĩ nhiên cũng có những người nhuộm tóc thành nhiều màu khác nhau)

Trong đám người này có những người đặc biệt chuyên sáng tác tiểu thuyết, thích viết văn xuyên qua, chỉ cần tác giả gõ bùm bùm trên bàn phím một trận, những chuyện xui xẻo khác sẽ mặc, hơn nữa xuyên qua đủ phương thức, hoàn toàn đối xử ác độc với nhân vật.

Đúng, nàng khẳng định là bị đối xử ác, không biết là tác giả nào trong vạn người nghĩ ra chiêu thức tổn hại người, đợi nàng quay trở về nhất định sẽ báo thù.

Đầu lưỡi Vương Nha Nha bị một ngụm răng trắng ngậm lấy, đôi môi bị cọ xát, bộ ngực bị dồn chặt vào xương cốt cứng rắn, khiến thân thể bị cắn rất đau.

Càng làm nàng thêm kinh hãi chính là, bàn tay trắng đang bò lên phía sau lưng nàng, thuận thực kéo ra cái yếm bằng sợi bông của nàng, vung cái yếm lên, bao lại chỗ tròn tròn của nàng, vuốt ve không tính là dịu dàng cho lắm.

Kính khủng hơn chính là, một bàn tay xương trắng khác đang sờ xuống bụng của nàng, khiến Vương Nha Nha sợ quá thét chói tai, vội vàng hất bàn tay trắng đang vuốt ve kia ra.

Chuyện như vậy quá biến thái, vô luận như thế nào nàng cũng không chịu được.

Nhưng trước mắt nàng gần như trần truồng, trong khoảng thời gian ngắn nàng không nghĩ ra biện pháp tốt, căn bản là không cách nào thực hiện được, nàng muốn điên rồi, thật muốn điên lắm rồi.

“Pháp Vương, ta muốn đi tiểu, người ta nhìn thì sẽ chết đó, người trước bụng ta ra có được hay không ? Đi tiểu xong, ta đảm bảo sẽ lập tức trở lại”

Đầu phía dưới gật gật, chậm chậm buông nàng ra, cũng tìm y phục thay nàng phủ thêm. Vương Nha Nha xuống giường, bình tĩnh đi về phía cửa, mơ hồ nâng hai tay lên mở cửa phòng, rồi nhẹ nhàng khép lại.

Đầu tiên, nàng không dám chạy, cố gắng nhẫn nại đi từng bước, cho đến khi mất thất cách nàng một khoảng cách xa, nàng liền kích động chạy không thấy bóng dáng.

Chẳng qua đi tiểu là lấy cớ, nàng nghĩ leo cây mới là thật.

Trong trí nhớ. Cách đây năm trăm mét có chỗ có mấy cây lê, tối nay nàng muốn qua đêm trên mấy tầng cây đó, trước né tránh Pháp Vương rồi hãy nói.

Pháp Vương này càng ngày càng biến thái, trải qua lần này, nàng cảm thấy mình không bị điên cũng sẽ biến thành bệnh thần kinh. Nàng lại bắt đầu có ý định muốn rời khỏi nơi này, trải qua cuộc sống của người bình thường, cùng là người xuyên qua, nhưng cuộc sống của nàng lại xảy ra biến hóa long trời lở đất, mà vị tác giả kia lại vui vẻ viết văn kiếm bạc, nàng ghen tỵ, rất rất ghen tỵ.

Lấy trời làm chân, lấy cây làm giường, đêm này ở trên cây nhất định sẽ cực khổ, Vương Nha Nha bị thương ngưỡng đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời.

Lách tách, lách tách, lách tách !

Thân thể Vương Nha Nha lập tức cương cứng, đầu chuyển động nhìn xuống một chút. Bộ xương trắng kia giống như đang đi về hướng nàng, thấy vậy trái tim nàng như ngừng thở, móng tay bầu vào vỏ cây, nhiều lần quên cả hô hấp.

Vương Nha Nha nhắm mắt lại không dám nhìn, bộ xương trắng đang đứng dưới tàng cây, đầu chuyển động nhìn xung quanh, hai mắt bắn ra hai luồng ánh sáng hồng, giống như máy tìm kiếm tự động, nhìn một cái là thấy được tất cả vi sinh vật trong vòng trăm dặm, cũng không biết hần đang tìm sinh vật nhỏ nào.

Vương Nha Nha sắp không bám được ở cành cây nữa, thân thể rơi xuống từng chút một, y phục mắc ở cành cây làm cho nàng không kịp đưa tay ra bầu vú, cái tư thế này làm nàng cực kỳ khó khăn, nếu tiếp tục như vậy thì nàng không kiên trì được bao lâu nữa.

Van cầu hần đi thôi, van cầu hần, chứ còn ép nàng “yêu” một bộ xương trắng, nàng thật chịu không được.

Lách tách, lách tách, lách tách !

Tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng xa, lúc này Vương Nha Nha mới dám mở mắt, vỗ vỗ ngực, dùng sức lôi kéo y phục, nhanh chóng từ trên cây rút xuống.

Nơi này không an toàn, nói không chừng cái đồ biến thái kia còn có thể trở về.

Nàng phải trốn nơi nào mới an toàn đây ? Thật là vội chết người !

Đúng rồi, nàng đi đến chỗ Tiểu Song Tiểu Diệp, không biết cái đồ biến thái kia biến thái như thế nào, hần cũng tuyệt đối sẽ không bước vào phòng hạ nhân nữa bước, huống chi đó là gian phòng của con gái.

Quyết định đưa ra ý kiến như vậy, nàng liền nhấc chân lên chạy, nhưng mới chạy ra được vài bước thì vội vàng quay trở lại, động tác bò lên cây rất nhanh, tim đập cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực.

Mẹ a, cái đồ biến thái kia trở lại nhanh như vậy, hần đã trở lại rồi a !

Nàng ở trên cây gấp đến độ ra mồ hôi, trái tim bị hành hạ co rút lại, nghe bước chân tiến đến gần khổ có thể so với bị cực hình.

Tác giả ở thế kỷ hai mươi mốt xa xôi nên nhanh cho nàng xuyên trở về đi thôi, chỉ cần cho nàng đi lại tự do thì cho nàng làm cái gì cũng được !

Tác giả Tô nói nhỏ “Không được, xuyên trở lại thì độc giả phải làm sao bây giờ ? Là nên tiếp tục ngốc ở đó hưởng thụ thương yêu của Pháp Vương đi, cuộc sống ở đó tốt lắm, không chừng tương lai còn có thể làm Vương phi, vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết”

Nếu Vương Nha Nha biết tác giả nghĩ như vậy thì sẽ tức đến học máu, vinh hoa phú quý nàng có thể hay không để cho người khác ? Dứt khoát để cho tác giả tự mình xuyên qua đến thể nghiệm một chút !

Tiếng bước chân đi tới dưới tàng cây thì dừng lại, không nhúc nhích nhìn thẳng về phía trước, thoát nhìn trong khoảng thời gian ngắn cũng không muốn rời đi.

Lúc nào không chọn lại chọn đúng lúc này, bụng Vương Nha Nha thể nhưng không có cốt khí reo lên âm ỉ, gọi vô cùng vui mừng. Nàng theo bản năng nhìn xuống bộ xương trắng, chỉ thấy đối phương cũng không phản ứng, giống như sớm biết nàng ở phía trên, đang chờ nàng tự đi đầu thú.

Vương Nha Nha không muốn đối mặt với thực tế, lựa chọn trốn tránh, tiếp tục ở trên cây, tự nhủ với mình : “hần không nghe thấy, hần là người điếc”

Đầu giữ thẳng nói chuyện “Chớ giả bộ, xuống đây đi”

Hai luồng ánh sáng màu hồng bắn tới trên mặt nàng, nàng lại theo bản năng lấy tay ngăn ánh sáng, cho nên thân thể liền rơi xuống.

Răng rắc !

Mẹ a, cánh tay của bộ xương trắng lại bị Vương Nha Nha đụng gãy, rơi trên mặt đất, vẫn còn đang nhúc nhích.

Vương Nha Nha chột đẩy bộ xương trắng ra, xoay người ôm lấy đại thụ, lấy tay ngăn cản hần “Đừng tới đây, van cầu người đừng tới đây, ta sợ, ta thật sự rất sợ người ở bộ dáng này, người tránh ra, tránh ra”

Bộ xương trắng giống như bị kích thích, cánh tay bị đứt rời nhanh chóng chuyển động, phun ra một luồng sương trắng, cánh tay đứt rời nằm trên mặt đất liền dính vào chỗ cũ, như kỳ tích không thấy dấu vết gãy rời để lại

Thật sự không thể ở cùng loại biến thái này được, Vương Nha Nha lựa chọn giả chết, đầu nghiêng một cái, mắt nhắm lại, rơi thẳng xuống đất, cho dù hần cầm bạc dụ dỗ nàng, nàng cũng không muốn.

“Ta van cầu người đừng như vậy có được hay không ? Phương thức này thật rất biến thái, ta chịu không được, chịu không được”, Vương Nha Nha nước mắt nước mũi tèm lem nói.

Nàng tưởng rằng giả chết có thể tránh thoát được, ai ngờ sau khi bị hắn ôm trở về trên giường, tay của hắn lại hạnh kiểm xấu, ok, hắn muốn thì cũng có thể, nhưng nhất định cũng phải khôi phục lại bộ dáng ban đầu a, bộ dạng đã chết này làm cho nàng vô luận thế nào cũng không làm gì được.

Bộ xương trắng nhanh chóng chuyển động đầu, néo ở cổ nàng một cái, tức giận xé toang y phục của nàng, cúi đầu che lại miệng của nàng, không thể cho nàng có cơ hội nói chuyện.

Địa điểm xảy ra : trên giường !

Nhân vật chính : một bộ xương trắng + một cô gái !

Tư thế : lúc lên lúc xuống, trước sau phải trái đong đưa !

Đăng thức : biến thái, biến hóa kỳ lạ !

...

“Cô nương, nô tỳ đem thức ăn nóng lên rồi, xin cô nương ăn đi một chút”

“Biến, biến hết cho ta”

Vương Nha Nha từ sau khi tỉnh táo lại vẫn náo, ngay cả nói cũng hết.

Nàng biết khóc rống không có tác dụng gì cả, chuyện cũng đã xảy ra rồi, phải chịu ủy khuất lớn như vậy, nên nàng cần phát tiết, tất cả vật phẩm trong mật thất này nàng nhìn không vừa mắt, nên đập cũng bị nàng đập hết rồi, nên đốt cũng bị nàng đốt hết rồi, nàng còn cầm kéo ra sức cắt nát y phục của Pháp Vương, mắng hắn chết đi !

Phanh !

Một trận lay động kịch liệt, mặt đất nở ra, mật thất sụp đổ !

Vương Nha Nha nhanh chóng bị Pháp Vương ôm khỏi nơi sụp đổ, đứng trên một cột trụ, mắt nhìn xuống các yêu ma quỷ quái quỳ ở dưới chân.

“Chúc mừng Pháp Vương luyện thành công ‘Huyền Nguyệt Thần Công’, Pháp Vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Cùng lúc đó, Trương Dương Tử đang tu luyện ở núi Phụng Hoàng cảm thấy ngực rất khó chịu, bấm tay tính toán, quá sợ hãi nói “Không tốt, yêu nghiệt luyện thành ‘Huyền Nguyệt Thần Công’, trăm họ nhất định khó thoát kiếp này, làm bậy a !”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Pháp Vương Hư Thấu Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.